Raftul
Denisei
book
HUMANITAS
fiction
Care Santos
Tot binele
și tot răul
roman

Traducerea acestei cărți a beneficiat de o subvenție
acordată de Institut Ramon Llull

institut ramon llull
Limbă și cultură catalană

Care Santos

Tot binele și tot răul

Traducere din catalană de
JANA BALACCIU MATEI

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

CARE SANTOS
TOT EL BÉ I TOT EL MAL
© Care Santos, 2018
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2020, pentru prezenta versiune românească (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-779-629-2 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Lui Deni Olmedo,
adevărul meu

Adevărurile sunt iluzii despre care
oamenii au uitat că sunt astfel.
FRIEDRICH NIETZSCHE

Preambul
PATRU SCRISORI

Barcelona, ianuarie 2017
Doamnei Reina Gené

Stimată doamnă,

Scuzaţi-mi îndrăzneala de a vă trimite această scrisoare. Nu ne cunoaştem. Sunt profesor (suplinitor) la Universitatea din Lleida, specialist în critica feministă şi în literatura scriitoarelor celei de-a Doua Republici. Pregătesc un volum cu corespondența, pe care aș dori-o cât mai completă posibil, a romancierei Ilda Moreu, pe nedrept uitată. Moreu a murit fără urmaşi, după ce mulţi ani nu publicase nici o operă de ficţiune, două elemente care, cu siguranţă, au făcut ca numele ei să se piardă în doar câteva decenii. Lucrarea mea, ca şi cele ale altor cercetători, urmăreşte să-l readucă în memorie şi să-l aşeze în locul pe care îl merită în literatura noastră.

Ştiţi, poate, că prietena cea mai bună a Ildei Moreu a fost Mercè Saltor, care a locuit (mulţi ani pe aceeaşi stradă), ca şi dumneavoastră, în cartierul Gràcia din Barcelona. În corespondența întreţinută de Moreu cu alte persoane există diverse referiri la Mercè Saltor, la perioada în care îşi scriau şi, de asemenea, la o anumită relaţie pe care Mercè a avut-o cu Josep Gené, tatăl dumneavoastră, dacă nu greşesc.

Toţi cei care, ca mine, sunt în căutare de documente ce nu sunt gândite să dureze în timp ştiu că anii sunt ca o maree ce-şi împrăştie comorile pretutindeni. Aţi fi uluită de-aţi şti cum şi din ce mâini am recuperat unele dintre scrisorile care, în sfârşit, vor vedea lumina zilei când va apărea lucrarea mea. De aceea m-am gândit că n-ar fi surprinzător ca tatăl dumneavoastră să fi primit de la doamna Saltor ceva documente printre care să se afle – ce bine ar fi! – scrisorile pe care le caut. Nu cumva le aveţi, întâmplător,

dumneavoastră? Și, dacă le aveți, mi-ați permite să le consult și să le reproduc? Evident, aș fi dispus să ajungem la un acord economic, în termeni satisfăcători pentru amândoi.

Ar fi extraordinar dacă m-ați putea ajuta.

Aștept cu nerăbdare vești de la dumneavoastră și vă cer scuze că vă răpesc din timp.

Cu cele mai alese salutări,

Leandre Vives

*

Barcelona, 17 februarie 2017

Stimată doamnă Gené,

În urmă cu câteva săptămâni v-am scris spre a vă cere ajutor în proiectul de colectare a corespondenței Ildei Moreu. Am motive întemeiate să cred că scrisorile trimise de Moreu prietenei sale Mercè Saltor, pierdute, au rămas în posesia familiei lui Josep Gené. Respectiv familia dumneavoastră. Cum, am înțeles, dumneavoastră sunteți singurul lui copil, ar fi logic să le fi primit, în vreo împrejurare, poate amestecate cu alte lucruri aparent de mai mare importanță, astfel încât să nici nu știți de existența lor. Dacă vreodată vom avea ocazia de a sta de vorbă personal, mi-ar face plăcere să vă explic cum am ajuns la această concluzie.

Știu că este o îndrăzneală din partea mea să vă deranjez cerându-vă asta, dar, vă rog, faceți acest efort de căutare și de memorie, nu pentru mine, ci gândindu-vă la posibilitatea de a oferi acest fragment lipsă din literatura și istoria noastră. Recuperarea corespondenței Ildei Moreu va fi, astfel, sper, un eveniment academic și cultural. Inutil să vă spun că epistolarul nu ar fi complet fără scrisorile trimise bunei ei prietene Mercè, pe care încă sper să le găsesc.

Cu puțin timp în urmă mi-am dat seama că în scrisoarea anterioară nu v-am indicat nici un număr de telefon. Sunt conștient că pentru cineva cu atâtea obligații ca dumneavoastră trebuie să fie complicat să găsească timp să-mi răspundă în scris. În această scrisoare veți găsi telefonul meu, alături de adresa poștală. V-aș fi profund recunoscător dacă m-ați suna sau mi-ați scrie ca să-mi dați vești despre documentele cu pricina, dacă ați avut timp să le

căutaţi şi, dacă, din fericire, le-aţi găsit. Promit să nu vă răpesc mult timp. Dacă preferaţi, puteţi să-mi indicaţi un număr de telefon la care să vă pot suna eu.

Ar fi minunat dacă m-aţi putea ajuta. Nu ştiţi cât de important este.

Cu salutări, în aşteptarea veştilor dumneavoastră,

Leandre Vives

*

Barcelona, 24 februarie 2017

Stimate domn,

Câteva rânduri, chiar înainte de a pleca spre aeroport pentru o călătorie în interes de serviciu în afara ţării. V-aş ajuta cu multă plăcere dacă aş putea, dar mă tem că totul este o confuzie, încerc să v-o lămuresc ca să nu vă pierdeţi timpul cu inutile căutări.

Tatăl meu nu a avut o „anumită“ relaţie cu nici o Mercè Saltor, nici nu a cunoscut vreodată vreo scriitoare. Eroarea ar putea veni, cred, din faptul că în magazinul bunicilor mei a lucrat o femeie care avea acelaşi nume cu cea pe care dumneavoastră o căutaţi, Mercè Saltor, care s-a bucurat de ceva notorietate în cartier fiindcă a dispărut brusc, se vorbea că din motive politice (era fiică şi soră de comunişti), deşi motivul real nu s-a aflat niciodată. N-a mai văzut-o nimeni, din câte ştiu. S-au păstrat câteva fotografii cu această fată, în care apare împreună cu alte vânzătoare de la magazin, făcute probabil pentru vreun catalog comercial al cartierului. Le-am păstrat toţi anii aceştia şi vi le voi arăta cu mare plăcere, dacă doriţi. Aşa puteţi fi sigur că nu este femeia pe care o căutaţi. Dacă îmi daţi o adresă de mail, le pot scana şi vi le trimit. La sfârşitul acestei scrisori vă trec numărul meu de telefon, pentru cazul în care, vreodată, aveţi nevoie de o comunicare mai rapidă. Apropo, mi-a făcut plăcere să constat că mai e cineva pe lume care trimite scrisori ca altădată. Dumneavoastră scrieţi scrisori spunând că sunteţi în căutare de scrisori, cu gândul, bănuiesc, la propriul epistolar viitor, când se va hotărî cineva să-l alcătuiască. O să le păstrez în cea mai mare ordine, ca fiul meu să ştie unde să le găsească dacă peste şaptezeci de ani i le va cere cineva.

Sper ca aceste lămuriri făcute în grabă să vă ajute să eliminaţi falsele posibilităţi şi să vă îndrepte spre drumul cel bun. Presupun că în munca

dumneavoastră este de dorit un asemenea lucru. Dea Domnul să aveţi noroc în căutare! Voi cumpăra cartea de cum apare.

Cu gânduri bune,

Reina Gené

*

Expeditor: Leandre Vives
Destinatar: Reina Gené
Miercuri, 28 februarie 2017

Stimată doamnă,

Mulţumesc pentru generozitatea şi amabilitatea, atât de rare, de a-mi da adresa de mail şi chiar numărul dumneavoastră de telefon. Dacă nu vă deranjează, am să vă sun într-una din zilele următoare ca să vă povestesc prin viu grai cum m-a condus corespondenţa Ildei Moreu la tatăl dumneavoastră şi, apoi, la dumneavoastră. Sunt sigur că veţi fi interesată să aflaţi povestea, căci este una curioasă, plină de intervenţii ale hazardului, cum ar fi, de exemplu, să aflu, nu de mult, de la editorul meu că pregătiţi cu el o carte ce va apărea curând despre arta de a minţi (sau ceva de genul acesta, dacă n-am înţeles greşit) şi să aibă bunăvoinţa să-mi dea adresa dumneavoastră.

Vă scriu de cum am primit scrisoarea, încântat, atât de a primi veşti de la dumneavoastră, cât şi de ceea ce-mi spuneţi despre Mercè Saltor. Poate n-o să vă vină să credeţi, dar sunt convins că tânăra despre care vorbiţi şi femeia pe care o caut eu sunt una şi aceeaşi persoană, doar că în două momente diferite ale vieţii. Dacă aţi fi atât de amabilă să scanaţi pentru mine fotografiile despre care mi-aţi vorbit, cred că aş putea să capăt certitudinea.

M-aţi făcut să râd cu ideea viitorului epistolar. Recunosc că nu se mai poartă scrisorile în plic cu timbru, ţin de un curios romantism, dar tocmai de-aia nu vreau să renunţ. Sunt un domn din epoca victoriană, născut în afara ei. Sub acest aspect, şi sub altele.

Aştept cu nerăbdare veşti de la dumneavoastră.

Leandre Vives

I
BESTIA DIN EST

1

Bărbații nu înțeleg că pasiunea erotică se poate asocia cu chestiuni domestice. Că, de pildă, în timp ce el se dă de ceasul morții să-ți ofere plăcere, tu poate te gândești să scoți puiul din congelator. Sau la orice altă prostie practică și, ca atare, dezamăgitoare.

Ca acum. Hotelul e de cinci stele. Patul, *king size*, cu căpătâi *art déco*. Timpul, înghețat. Bucureștiul de dincolo de geamuri, bocnă. Orașul se află chiar în centrul valului de frig siberian care traversează Europa și care, se anunță, va mai dura încă trei-patru zile. Ar fi fost de neconceput să vină aici pe vremea asta dacă n-ar fi fost vorba de slujbă, dar se bucură că a trebuit s-o facă. E cu gândul în altă parte, dar se simte bine, acum și aici, la adăpost de orice, cu un bărbat între picioare.

Ieri seară, când taxiul luneca pe străzile ninse spre Zexe Zahana, restaurantul unde era așteptată la cină, se bucurase de experiență. Nu că troienele de zăpadă ar fi ceva foarte normal în București, dar era clar că oamenii din oraș sunt mult mai obișnuiți decât ea. La restaurant, îl salutase pe domnul Anand Mirchandani, directorul general al marii multinaționale farmaceutice Newzer, care o angajase. Îl prezentase pe Tom ca pe „un prieten“, și cei doi se salutaseră cu o strângere de mâini și un zâmbet cordial. Prezența lui Tom trezise probabil o anumită suspiciune printre cei prezenți, dar nu-i păsa: era doar o cină de lucru, plăcută, izolată, cu câțiva înalți șefi americani și asiatici – unii cu ajutorul ei angajați – și cu directoarea de resurse umane de la Newzer-Asia. Oameni pe care poate n-o să-i mai vadă niciodată. Exclus să afle bărbatul ei. Domnul Mirchandani și soțul ei sunt ca două linii paralele: oricât ar înainta, nu vor ajunge niciodată să se

intersecteze. Plimbarea prin Bucureşti cu amantul era un capriciu fără nici un risc, pe care şi-l putea permite.

Deodată Tom icneşte şi-i întrerupe firul gândurilor. Reina e acum conştientă de circumstanţe şi le analizează: e într-un pat din cel mai scump hotel dintr-un oraş îngheţat, îndepărtat, în timp ce un amant din care vede doar cârlionţii de pe un cap cu început de chelie se dă de ceasul morţii s-o satisfacă. Are patruzeci şi opt de ani. Un fiu, care peste câteva luni va fi major. N-a fost niciodată o femeie frumoasă. Deşteaptă, da. Inteligentă, n-ar şti să spună. Interesantă, poate. Şi norocoasă. Mai ales. O femeie norocoasă, care se descurcă bine în viaţă şi care a cunoscut bărbaţi mult peste posibilităţile ei. Colegele de şcoală primară n-ar crede, dacă ar şti.

Câţi iubiţi a avut? Îi trece în revistă. Unsprezece? Treisprezece? Primul, nătângul ăla de cincisprezece ani, Sebastià. Nici unul din ei doi nu ştia ce să facă, aşa încât sexul se îndrepta veşnic spre dezastru. El îi vorbea despre lins chestii, cum se linge o îngheţată de căpşuni, şi ea i se dedica plină de interes, până când şi-a dat seama că, interes, doar ea avea, iar el se lungea şi-şi aştepta darul, nici gând să răspundă. În plus, veşnic îl durea ceva. Se-ntreabă cum o fi acum, la aproape cincizeci de ani, dacă la cincisprezece nu era-n stare să se mişte. Îl elimină, să treacă la următorul, dar sare peste doi deodată: unul, doar fugitiv, obsedat de sâni, şi un biet băiat veşnic depăşit de situaţie. A existat şi o incursiune multiculturală, aproape etnică. Unul din America Centrală, înalt ca o prăjină, cu părul aspru ca o perie şi nume de familie dublu, tot timpul scandalizat. Lenjeria ei intimă bordo şi gustul pentru desfăcutul picioarelor deasupra lui i se păreau de curvă. Şi-l apucau năbădăile. N-a cunoscut în viaţa ei bărbat să nu-i placă de curve, la propriu sau metaforic. În antiteză, se gândeşte la Fèlix, primul ei soţ. Erau studenţi, tineri, se dotau pentru căsătorie. Ea cumpăra cuţite cu zimţi din marile magazine, îi plăcea să-şi imagineze ce-or să taie cu ele, cum or să stea la taclale după o masă, câte dovezi de fericire vor da. Era îndrăgostită cu fiecare celulă a trupului ei. Din nopţile de amor petrecute sâmbetele în casa bunicii lui, când încă erau doar iubiţi, nu-şi mai aduce însă aminte decât de pizza. Profitau că bunica pleca să-şi petreacă weekendurile la fiica ei, ca să-i ocupe patul. Au fost descoperiţi fiindcă femeia a început brusc să primească oferte din acelea pe care pizzeriile cu livrare la domiciliu le trimit clienţilor buni. Au ajuns bătaia de

joc a familiei. Doar un timp. Apoi s-au căsătorit. Ea, în alb, cu voal și mănuși. Când își amintește, parcă ar fi alt om. Tot voiajul de nuntă – Republica Dominicană – el a fost bolnav la pat, cu febră și pântecăraie. Și-a dat seama, cu timpul, că fusese un avertisment, o profeție perversă. Atenție la ce începe prost, părea să-i spună viața. Din viața în comun cu Fèlix nu-și mai aduce aminte decât de mâncare. Ce de porcării înghițea! Ursuleți din lemn dulce. Pizze. Orez cu maioneză. Interminabilele mese de prânz la socri. Săptămânale, liturgice. Își amintește de emisiunile TV la care el se uita în timp ce ea se plictisea și-și punea întrebări incomode. Își aduce aminte și de, puțin mai târziu, infidelități, pe-atunci deja adulter, căci era căsătorită, deși erau același lucru dintotdeauna, căci ea n-a fost niciodată – ce spaimă să-și dea seama! – o femeie totalmente fidelă cuiva. Niciodată.

Când începea să se plictisească de viața de femeie măritată l-a cunoscut pe Tomàs Moliner, Tom pentru colegii de volei și pentru tovarășele de pat, fustangiu plin de ifose, director comercial la un grup bancar pătat de scandaluri, unde la fiecare șase sau opt luni Reina organiza *team building*-uri, pentru motivare și muncă în echipă, de care el profita să-și fixeze privirea pe fundul ei și să-i tragă clopotele. Reinei îi plac bărbații care-i fixează fundul sau sânii, fiindcă în viața ei mereu au fost rari. Din ceilalți, cei care-i elogiază calitățile intelectuale, are zeci și tocmai de-aia nu prea-i prețuiește. Tom, însă, o sorbea din ochi de la bun început. O dată, chiar, i-a zis în fața grupului că e o *bunăciune*. O frumoasă de-adevăratelea s-ar fi simțit jignită, dar ea s-a îmbujorat și a savurat momentul. Seara aia s-a oferit s-o ducă acasă. Cincisprezece kilometri de autostradă, pe ploaie. Au ajuns într-un poligon industrial, ea fără pantaloni și fără chiloți, el cu penisul în erecție în dinții fermoarului. Dar Tomàs era însurat și n-a îndrăznit să ducă la bun sfârșit ce începuse cu atâta bucurie. A dat înapoi în ultima clipă. În apărare, a susținut că Reina îi plăcea prea mult și, dacă mergea mai departe, n-ar fi știut cum să se retragă. Poftim, un laș, nu părea! Un fanfaron. O proastă alegere.

Chiar pe vremea aia, când se simțea dezamăgită rău de bărbați, l-a cunoscut pe Samuel. Figură de băiat bun, vorbea fără să ridice vocea, era unul dintre tipii de la departamentul de relații cu clienții de la o firmă de asigurări specializată în decese. L-a cunoscut când ea făcea un mic curs despre zâmbetul telefonic. La început a fost cuiul menit să scoată alt cui, dar

i-a fost clar repede că bărbatul ăla era alt soi. Altă categorie. Să se culce cu el însemna mult mai mult decât infidelitate față de soț. Era o descoperire, o epifanie. Semnalul că trebuia lăsat tot ca să-l urmeze. Când l-a cunoscut abia împlinise treizeci de ani și pe lume nu-i nimic mai primejdios decât o femeie de treizeci de ani care descoperă brusc că nu e fericită.

Un timp venea, pleca, bărbatul ei nu punea niciodată întrebări, nu-l interesa; lucrul pe cont propriu avea evidente avantaje: putea să doarmă zile, săptămâni, în afara casei, cu Samuel. Se ascundeau în alte orașe, erau ca doi adolescenți: mergeau la teatru, la muzee, cinau împreună, vorbeau, se sărutau, se ascundeau în băi publice să se mozolească, trăncăneau până la ziuă și-a doua zi dormeau la cinema cu o mână de-a lui sub lenjeria ei. O dată, pe lângă Catedrala din Girona au dat nas în nas cu niște prieteni de-ai lui Fèlix. La început Reina a fost îngrijorată, poate văzuseră că se țineau de mână. Apoi a luat decizia. Mariajul ei se sfârșise. Voia să-și petreacă toate nopțile cu Sam, fără să sufere, fără să se dedubleze. Și-a dat curând seama că îi plăcea să vorbească despre el ca despre „al doilea soț“, îi suna a femeie de lume și a exaltată. Sexul încă era cel mai bun lucru care-i unea.

Cu doar câteva zile în urmă îl reîntâlnise pe Tom, într-un magazin de delicatese. Nici unuia nu-i venea să creadă, ce întâmplare, poftim, ce mică e Barcelona, bla bla bla. După schimbul de clișee, au dorit să se pună la curent cu noutățile din viețile lor, dar erau atâtea, încât nu și le-au spus decât pe primele care le-au venit în cap. Ea i-a povestit că totul mergea bine: la slujbă, acasă, cu copilul. Atât de bine, că trebuia să caute emoții noi. De-aceea acum învăța să cânte la pian și se înscrisese la o sală de sport, practica *aqua fitness*, era foarte mulțumită. Se simțea mult mai bine în propriul corp, putea chiar să-și atingă fruntea cu degetul mare de la picior, adăugase, și, în fața privirii lui amuzate și puțin neîncrezătoare, se corectase: de fapt, de la ambele picioare. El i-a povestit că acum, cum criza părea depășită, își lăsase slujba pentru una mai bună, mult mai bine plătită, mai prestigioasă, mai adecvată pregătirii lui, la departamentul de gestionare a riscurilor dintr-un mare grup financiar. Și, cum la noua instituție calendarul de contractare era foarte strict, avea în față șase dulci săptămâni de timp mort înainte de a începe. A invitat-o la o cafea, ea și-a zis că nu face nimic rău, așa or să poată să stea de vorbă ca doi vechi prieteni care se reîntâlnesc. La cofetăria cu vedere panoramică asupra

orașului și-au continuat actualizarea biografiilor, și-au arătat fotografii ale copiilor. El, două fete. Ea, pe Albert. Cam de aceeaşi vârstă. Cam aceleaşi probleme. Apoi, el a condus-o acasă cu mașina. Trecuse timp, nimic nu mai era ca înainte. Drumul era altul. Nu exista nici un poligon industrial. Dar Tom profita de semafoare să-i vâre mâna sub fustă și să-i spună că-n tot timpul ăsta s-a căit de ce n-a făcut acolo, în poligon, în ploaie. Tom, își dădea seama, era pentru ea o recurență, un fel de mâncare pe care nu l-ai gustat și care te tentează. I-a dat voie să-i atingă puțin chiloții cu vârfurile degetelor și, rea, l-a oprit. Cu anii, devenise mai înțeleaptă în arta dozării. Nu mai da nimic fără ceva la schimb. S-au despărțit cu un neașteptat sărut pe gură, atât de firesc, încât i-a luat prin surprindere pe amândoi. Și-au urat cu voce tare să se revadă mai devreme de cincisprezece ani, dacă e posibil. Reina s-a gândit la el toată seara. Fizic, sta bine, nu pierduse prea mult păr, făcuse doar un pic de burtă, avea același glas blând care o captivase și o privea ca atunci când avea treizeci de ani. Dimineața, când încă nu se desprinsese de amintirea lui, a fost sunată de *personal assistant* asiatică a domnului Mirchandani – voce nazală, engleză cu accent indian care o obliga să facă un efort ca să o înțeleagă – să-i spună că, în vederea „apropiatului proces de selecție a noului director juridic al firmei“, îi ofereau „condițiile obișnuite“. Adică: două bilete la clasa întâi pentru ea și un însoțitor, o cameră dublă rezervată în regim de *full credit* într-un hotel de cinci stele și bilete la un spectacol ce urmează a fi decis. Îi amintea că procesul de selecție va avea loc de această dată la București – „capitala României“, a lămurit – și că aveau nevoie să știe, cu cât mai repede, cu atât mai bine, numele celuilalt pasager, ca să poată cumpăra biletele și să-i trimită pe mail cărțile de îmbarcare și cele două asigurări de călătorie.

Samuel n-o însoțea niciodată. Îl plictiseau călătoriile de serviciu. În plus, trebuia să rămână cineva acasă cu băiatul. Pesemne-și pierduse mințile când l-a sunat pe Tom și i-a propus să meargă cu ea. Patru zile, trei nopți, lux total, eu muncesc, tu faci turism, iar noaptea, amor ca nebunii, bine? Isprava i-a gâdilat stomacul. De mult nu mai intrase în jocul ăsta de-a adulterina, perversa, mincinoasa. Care-i plăcea atât de mult, în fond. Și nu mai era dispusă să-l joace cu oricine, ce lene! la vârsta ei. Dar Tom era altceva. Cu el, mai mult de jumătate din treabă era făcută.

În avionul gata de decolare, glumeau, ciocnind cupele cu șampania care

tocmai le fusese servită:

— Ne-a luat doar, cât? Cincisprezece ani? a zis el.

Reina l-a corectat:

— Aș zice că-s optsprezece. Dar pe mine, la încăpățânare nu mă întrece nimeni.

Cincisprezece sau optsprezece, tot aia. Acum că, în sfârșit, erau amândoi goi, într-un pat *king size* dintr-un hotel de cinci stele, Reina descoperă că-i este dor de Samuel. Că se gândește la el, poate se-aprinde un pic, ca ultim recurs înainte de-a simula orgasmul, aflat departe, departe. Dacă se concentrează pe imaginile corecte, reușește, căci Sam e, de departe, cel mai bun amant pe care l-a avut vreodată. Atât de bun, încât servește drept unitate de măsură, ca metrul, kilogramul, amperul sau molul în domeniile lor: pe ceilalți îi evaluează în funcție de depărtarea de punctul ideal, mereu Sam. Și-atunci, dacă e așa ideal, de ce-i mai caută înlocuitori? oricine ar întreba. Și ea se întreabă. De ce? Cine știe. Din plictiseală? Din curiozitate? Fiindcă e puțin infantilă? Fiindcă a obosit să fie cine e? Mârșăvia comisă o face să se simtă alt om, care nu mai e și de care din când în când i se face dor? E complicat de răspuns la cea mai grea întrebare, care veșnic este de ce.

Tom oftează. Începe să obosească. Poate ar trebui să renunțe. Dar amanții nu se pot preda, cum ar face soții. Amanții de-o noapte trebuie să reziste, să lupte, ca acum Tom, bietul om, care vede deja că n-o să-i dea de capăt, dar încă își dă osteneala. Până îl salvează telefonul. Telefonul pus pe silențios, care vibrează pe noptieră. Al ei.

— Ce-i, Fèlix? răspunde Reina. Și-și depărtează puțin gura de aparat, să explice: E fostul meu soț.

Tom profită, se ridică în capul oaselor, își trosnește cervicalele înțepenite, se duce să facă pipi.

— Da, la București – o aude.

(…)

— Vineri. E vreo problemă?

(…)

— Ce s-a-ntâmplat? Copilul?

„Copilul“ e Albert. Șaptesprezece ani. Ultimul an de liceu. Nebun după cinema și sport. Extravertit. Băiat bun. Responsabil. Din cei care plac

adulților. E la vârsta primejdioasă când toți îl cred mare, inclusiv el. Doar ea știe că nu e. Nu de tot. Nu încă.

(…)

— O psihiatră? De ce-i nevoie de-o…? – Fără să-și dea seama, Reina ridică tonul. – Ai de gând să-mi spui ce naiba se-ntâmplă?

(…)

— Spune odată! Nu mă enerva!

(…)

— Bine. Mă-ntorc imediat. Îmi cumpăr bilet chiar acum.

(…)

— Sigur că trebuie! E copilul meu! Te țin la curent cum merg lucrurile. Aaaa, azi Albert doarme cu mine, la mine acasă.

(…)

— N-am de gând să stau la discuții, Fèlix. Hai, c-am treabă. Te sun de la aeroport. Spune-i băiatului c-o să fiu acolo chiar azi, peste câteva ore.

Reina închide. Când Tom, mirat de liniște, iese din baie, o găsește tăcută, cu ochii în lacrimi ațintiți pe dungile cuverturii de pat din mătase. Îl privește speriată și șoptește:

— Băiatul meu a încercat să se sinucidă. Acum nici o oră. Când noi doi…

2

Tomàs ar vrea s-o ajute, dar ea se închide în baie, se așază pe marginea jacuzzi-ului, formează numărul lui Sam. Bărbatul ei răspunde imediat, căci știe că se-ntâmplă ceva. Reina nu-l sună niciodată în timpul serviciului, cu-atât mai puțin când e afară. Vocea ei sună ciudat de liniștită când îi povestește, fără vreun preambul, ce s-a-ntâmplat, cum ai lăsa pe masă o halcă de carne crudă, însângerată. Îi pune întrebări la care n-are răspuns – „Ai vorbit cu el?“, „Cum a fost, exact?“, „Cine a văzut?“, „Unde era?“ –; nu, nu știe nimic, nimic; n-a putut încă reacționa, îl sună la cald, nu vrea decât să se ducă acolo imediat, să se ocupe el, să nu lase băiatul singur cu Fèlix. Nu-l întreabă dacă o poate face, dacă poate pleca de la slujbă atât de rapid. Îi cere, simplu, s-o facă.

— Bineînțeles, zice el. Plec acum.

Reina îi promite că se întoarce chiar astăzi. Îi spune s-o sune imediat ce vorbește cu Albert. Nici unul dintre ei nu vrea să se lungească. Dar, înainte să închidă, incredulitatea, care va mai dura încă zile:

— E sigur? Sigur a făcut Albert asta? întreabă Samuel.

Reina nu poate însă răspunde decât cu tăcere.

Acum caută pe mobil pagina cu rezervări de zboruri. Plecare: București. Sosire: Barcelona. Data: Astăzi. Chiar acum. Deja e târziu. Primul zbor disponibil este al Taromului, seara asta la opt. E doar trei jumătate. Nu stă pe gânduri. Biletul costă o mie trei sute de euro, dar nu contează. Apasă pe „Rezervare“ și peste treizeci de secunde îl plătește cu cardul.

Formează numărul fiului ei. Sigur n-o să răspundă. Fèlix spunea că stă de vorbă cu o psihiatră de la spital – de ce o psihiatră? – poate să-i lase un mesaj (n-o să-l asculte) sau să aștepte până reușește să vorbească cu el sau… Încă n-a terminat de făcut inventarul teoriilor, când băiatul ei răspunde.

— Bună, mamă – o voce stinsă.

— Bună, Albert. – Face un efort să pară naturală, chiar animată, când, auzindu-l, nu-i vine decât să plângă. – Chestia-asta… copile. Mi s-a spus ceva ce mi-e greu să cred și să-nțeleg. Aș vrea să-mi spui dacă e adevărat.

— Ce ți s-a spus?

— Că ai încercat… – îi este greu să rostească, dar înțelege că va trebui să învețe, că de-acum înainte va trebui s-o facă de mai multe ori – c-ai vrut să te-arunci în fața trenului.

— Cine ți-a spus? întreabă el. Fèlix?

De când nu-i mai zice „tată“ lui Fèlix? Nu-și dă seama. Nu de mult. Crește. Ei încă îi zice „mamă“. Poate o chestiune de timp.

— Da. Fèlix.

Tăcere, o răsuflare puternică în ureche. Răspuns:

— E-adevărat.

Sinceritatea dezarmează dacă afirmă lucruri îngrozitoare.

— Dar de ce? – Nici un răspuns. Doar o tăcere de cealaltă parte. – Ceva legat de Muriel?

— N-o mai plac pe Muriel, mamă.

— De Arnau?

— Nimic nou.

— De alt prieten?

— Nu prea am prieteni, mamă, în afară de Arnau.

— Și asta te preocupă?

— Nu în mod special.

— Atunci?

— S-au acumulat niște lucruri, zice, de parcă vorbele i-ar ieși cu greu.

E-atât de straniu totul. Acum un sfert de oră și-o trăgea cu un amant într-un hotel de lux și-acum vorbește cu fiul ei despre ce motive are să se sinucidă. De parcă viața ar face zapping.

— Ce lucruri s-au acumulat? Ce vrei să spui?

— Trebuie să vorbim acum? zice Albert, tulburat.

Reina cedează și tot ce voia să-i spună se îngrămădește în nodul care-i crește în gât. Adolescenții sunt laconici și vor adulți care nu le pun întrebări, îi lasă să tacă.

— Mai vorbim, da, acceptă. Spune doar dacă ești bine.

— Mai mult sau mai puțin.

Nu e un răspuns liniștitor. Pe de altă parte, la ce se aștepta?

— Acum ce faceți?

— Fèlix m-a invitat la masă.

— Nu e la lucru?

— Și-a luat zi liberă.

— Aaaa, foarte bine. Și unde mergeți?

— N-am hotărât încă.

— Dă-mi-l, te rog.

Fèlix, cu cel mai bun glas de circumstanță al lui. Ca de fiecare dată când îl poate auzi Albert. Glas de suntem-normali- deci-avem-o-relație-normală.

— Ce-i, Reina?

— Cum ai aflat? Te-a sunat el?

— Nu. Dirigintele, după ce l-au anunțat colegii lui Albert. Se pare că au sunat și la poliție. Mi-a zis că au reguli stricte în cazuri de-astea.

— De ce nu m-au sunat pe mine?

— Nu știu. Nu te-or fi găsit.

— N-am nici un apel pierdut. În mod normal pe mine mă sună prima.

— N-am nici o idee.

— N-ai întrebat?

— Ce? Dacă te-au sunat? Nu, e-adevărat. Eram prea speriat ca să mai pun întrebări.

— O să vorbesc cu dirigintele.

— Bine. Aaaa, ascultă, psihiatra vrea să vorbească cu tine. Zice că o să te sune.

— Ce vrea?

— Să-ți pună întrebări, presupun. Și mie mi-a pus.

— Ce întrebări?

— Despre băiat, cum era când era mic, cum e acum. Nimic deosebit.

— Ce i-ai spus?

— Ce mi-am amintit. Uite, îți trimit scanat raportul ei. Vezi acolo tot, aproape. Hai, închid. Plecăm la masă.

Pe Reina o sperie gândul să lase o străină – psihiatra – să scormonească prin viața ei ca într-un magazin second-hand, până găsește ce caută. Dar știe că o să se întâmple. Înțelege că n-are cum evita, după povestea de azi. În existența ei s-a agățat un anunț: „Intrarea Liberă“.

— Bine, trimite-mi-l, adaugă Reina. Așa, am timp să mă uit. Și, Fèlix! Sam a plecat spre voi. Unde-o să fiți?

— A, nu, nu-i nevoie. Să ne lase un pic în pace.

— Fèlix, e alarmat. Ca și mine.

— Albert e bine. Am grijă de el.

— Fèlix, spune unde vă duceți, hai, nu fi copil!

— Trebuie să te las, Reina. E târziu și ne e foame. Nu-ți face griji. Nu-i nevoie să-ți schimbi zborul. Pa.

Fèlix închide. Reina îi formează din nou numărul, furioasă. Nu-i răspunde. Îi lasă un mesaj pe robot: „Nu sări peste cal, Fèlix. Sam are același drept ca tine să stea cu băiatul. Nu mă enerva.“

O clipă, observă că-i vine să plângă. Se stăpânește. E acolo Tomàs. Deseori compania altora e doar o formă a singurătății.

Niciodată nu se simțise atât de singură ca acum.

I-ar fi plăcut să-i spună lui Albert lucruri pe care n-o să le înțeleagă niciodată. Că a fost un copil dorit de toți, mai ales de ea. Că sarcina o făcuse să uite multe ranchiune pe care le purtase. Prima, trupului ei, inutilul care nu se comporta ca alte trupuri, pe care ani de zile îl simțise ca pe-un balast. Viitorului pustiu pe care și-l imagina când credea că n-o să aibă niciodată copii. Prietenilor cu copii, pe care-i invidia cum nu invidiase în viața ei nimic și pe nimeni. Judecă la rece, îi ziceau, nu-ți complica viața. Dar ea nu voia să judece nimic la rece, ci să-și complice viața, deși își dădea seama că n-are nici un sens. Dar de când facem doar ceea ce are sens? Ea voia să aducă un om într-o lume suprapopulată în care se petrecuseră lucruri îngrozitoare și, cu siguranță, se vor mai petrece și mai multe. Voia să-l alăpteze, să-l legene, să-l vadă dormind, râzând, făcând primii pași; voia să-i dea tot ce avusese ea și tot ce-i lipsise, voia să-l certe și să-l iubească din tot sufletul și mai voia și să fie disperată că n-are timp de nimic, că n-o lasă să doarmă, că umblă prin lume obosită și adormită cum obosite și adormite umblă doar mamele de copii mici.

Prima amintire pe care o are, de când încă era întinsă pe patul din sala de nașteri, iar medicul își vedea de treburi: un copil ca un cocoloș, răsucit, capul lângă picioare, murdar și ud, cu părul negru-negru și pielea vineție. L-a strangulat ore întregi cordonul ombilical, zisese moașa, de-aia e puțin cianotic, dar își revine imediat. Doar văzându-l, Reina simțise o sufocare atât de intensă, cum nu mai simțise niciodată. Surprinsă. Deci tu erai cel care se mișca în mine, care în ultimele săptămâni nu mă lăsa să mă așez ca lumea. Era ciudat să-l vadă acolo, afară, independent pentru totdeauna. S-a gândit că n-o să poată niciodată să nu-l mai simtă ca o bucată din ea însăși, o parte esențială din ce era ea.

Și-a apropiat un deget de mâna lui mică, cu pielea puțin aspră, ca de pește abia prins. El i l-a strâns cu o forță care a uimit-o. Reflexul de agățare palmară, a zis medicul. O reminiscență de pe când trebuia să ne agățăm de arbori. Dispare în șase luni, spre a deveni o mișcare voluntară. Acum copilul ei o să fie spălat și o să i-l dea, au zis. Neliniștită, fără să vadă nimic, privea totul de la distanță și se gândea la vorbele pe care le auzise: al ei. Ea nu simțea că *ar fi al ei.* Simțea, mai degrabă, că ea era cea care, brusc, aparținea cuiva. Omul acela micuț, de culoarea lavandei, era unica ființă căreia n-o să-i

fie niciodată necredincioasă, căreia n-o să-i greşească niciodată, de care niciodată n-o să vrea să se îndepărteze. Acum, rolul ei pe lume se redefinise: consta în a fi pregătită dacă vreodată copilul ei va avea din nou nevoie să se agaţe de ea.

Despre toate astea, Albert nu vrea să ştie nimic. Bombăne când îi vorbeşti despre ziua în care s-a născut. I se pare „indecent“, „ceva neplăcut“. De ce adulţii trebuie să povestească aceste lucruri scârboase? Şi ce ruşine să se gândească la el însuşi când era mic! I se pare că vor să-l ridiculizeze. Urăşte exaltarea cu care mama lui vorbeşte despre asta, când vorbeşte. Lui nu i se pare nimic pasionant. Orice om se naşte, n-ai de ce să te-mpăunezi.

Pe scurt: Reina renunţase să-i mai vorbească despre ziua când s-a născut.

Cu timpul, poate va renunţa să-i vorbească şi despre ziua când nu a murit.

Despre telefonul care a împărţit brusc viaţa în „înainte de“ şi „după“.

Albert e încă prea tânăr ca să înţeleagă că lucrurile care s-au întâmplat şi cele care s-ar fi putut întâmpla puţin se aseamănă: şi unele, şi altele lasă sechele, ca trena unei boli.

4

Sub privirea speriată a lui Tom, care nu întreabă, nu înţelege, nu îndrăzneşte să spună ceva, Reina îşi aruncă la întâmplare lucrurile în valiză, îşi pune pe ea ce-i pică în mână şi-i face semn de rămas-bun tovarăşului de cameră şi de josnicie. Îi spune să nu se îngrijoreze, să rămână, o să vorbească ea cu multinaţionala, dacă trebuie, să facă turism pentru amândoi. Îi spune tot felul de lucruri de care mai târziu nu-şi va mai aminti, pe care le-ar fi putut spune oricui, decide că n-o să dea explicaţii la recepţie, că o să plece discret şi-o să oprească un taxi în strada îngheţată, fiindcă are nevoie să simtă înţepătura frigului.

Taxiul, o vechitură ruginită, patinează pe zăpada întărită. Un grup de femei solide, în salopete, cu cizme de cauciuc şi paltoane, înarmate cu lopeţi şi cazmale, încep să îngrămădească zăpada pe marginea trotuarului, să deschidă trecerea. Pe drumul spre aeroport Reina constată că pe toate străzile sunt brigăzi similare, majoritatea formate din femei ca acelea pe care le văzuse. Zăpada e acum murdară, întărită. În doar câteva ore se trecuse de la idilic la

impracticabil.

O sună pe șefa de resurse umane de la Newzer, România, Agnetta Nu-mai-știe-cum, o femeie prea în vârstă pentru o slujbă cu atâta responsabilitate, și-i spune că pleacă. Probleme urgente, gravissime, argumentează, subliniind superlativul, căci vrea să fie clar că nu e un capriciu, dar a decis că n-o să spună nimănui adevărul. O roagă să-l informeze pe domnul Mirchandani și, mai ales, să-i comunice că-i pare foarte rău, n-ar face-o dacă n-ar fi un caz de forță majoră. Poate careva o să creadă că e o scuză ca să plece să se distreze cu amantul cu care a avut neobrăzarea să vină ieri seară la cină, dar nu contează. De fapt, șefa de resurse umane nu doar crede, ci și insinuează, înainte s-o întrebe ce le vor spune ei celor cincisprezece aspiranți veniți special ca să-i intervieveze ea. Ce să-i spună, de exemplu, candidatului japonez, sau celui sud-african, anume veniţi de la capătul lumii, care nu s-or fi așteptat c-o să-și piardă timpul plimbându-se prin România. Reproșul își crește tempo-ul, ca mișcarea finală a unei simfonii, și sfârșește prin lovitura decisivă a unei amenințări de reclamație iminentă.

Ea n-are chef de ceartă. Îi răspunde că are deplină dreptate, dar e o problemă de priorităţi. Că, acum, nimic din toate astea, inclusiv candidaţii, nu are pentru ea nici o importanţă. O îndeamnă să facă așa cum cred ei că trebuie făcut și-și ia rămas-bun fără să-i lase timp să mai spună ceva.

Îl sună din nou pe Fèlix, să-l întrebe la ce restaurant sunt. Fostul nu-i răspunde. Intră un apel al lui Sam, la fel de furios ca ea.

— Măgarul ăla i-a dezactivat băiatului tău dispozitivul de localizare GPS, strigă.

— Ce zici?

— Mobilul lui Albert. Programul de căutare arată că e încă la spital. I l-a dezactivat.

— Voiau să fie singuri.

— Ei bine, eu nu vreau ca Albert să fie singur cu ăla. Azi, nu. O să-i caut în tot cartierul, restaurant cu restaurant.

— Sam, calmează-te!

— Îmi pare rău, dar nu pot. Te mai sun – și închide.

Tom îi trimite un mesaj: „Reineta, sper că totul merge bine și că vei ajunge cu bine acasă. Ne vedem la Praga.“

N-are de gând să-i răspundă. Și nici să-l mai vadă. Nici la Praga, nici nicăieri altundeva.

5

Sam activase localizarea pe telefonul lui Albert chiar în ziua când i-au dăruit primul mobil. Adică în ziua când intra într-a cincea și hotărâse c-o să vină singur acasă, căci bonele deveniseră deja istorie. Reina îl așezase la masa din bucătărie, îi pusese în față o hârtie și-i desenase traseul pe care-l avea de făcut, marcând în culori diferite trecerile de pietoni, semafoarele și străzile fără semnalizare pe care urma să le traverseze cu multă grijă. I-a explicat ce avea de făcut dacă se pierdea – „De-aia ai mobilul“ – în timp ce copilul o privea cu o expresie de om obligat să plătească acea taxă de trecere ca să-și câștige libertatea. Chiar și o libertate atât de firavă și de puțin seducătoare ca mersul singur la școală.

Albert și-a însușit rapid traseul, orarul și chiar liniile de autobuz. Reina și Sam au avut însă nevoie de ceva mai mult ca să se obișnuiască cu ideea că băiatul nu mai trebuia luat de la școală, nici dus undeva, căci acum se deplasa singur. Ei i-au trebuit zile să-și depășească strângerea de inimă din fiecare după-masă la cinci, când instinctul o anunța că e ora să plece să-l ia, dar rațiunea îi amintea că nu mai e cazul. Ca și ciudățenia de a se despărți de el în haine de casă. „Pa, pa, la revedere, fii atent“, și Albert închidea ușa și ea rămânea acolo, cu o figură tâmpă, după doisprezece ani de nelăsat niciodată singur. De parcă n-ar fi știut că, de cum încep să meargă, copiii deja vor să plece și că a fi mamă constă în a le da voie, mereu la distanța adecvată fiecărui moment.

Dar cu localizarea era altceva. Invenția aia modernă le îngăduia să fie părinți isterici la orice oră și la orice distanță. Dacă băiatul întârzia cinci minute, Sam îi și trimitea Reinei un mesaj de informare: „E la Piața Lesseps, după viteză se pare că în autobuz.“ Uneori mesajul lui Sam coincidea cu al lui Albert. „Mamă, am luat mai târziu autobuzul, sunt la Piața Lesseps.“ Și, deși îl avea sub control tot timpul, chiar și când ajungea acasă, Sam voia să știe, să fie mai liniștit. „E-aici“, îl informa ea. Sau, dacă uita, el se repezea să întrebe: „A ajuns, da?“, deși văzuse că era acasă.

Erau cel mai rău coşmar pentru un copil. Să ştie părinţii mereu unde eşti şi în ce ritm te mişti prin viaţă. Când era mică, Reina s-ar fi temut de aşa ceva, dacă ar fi existat. Acum exista. Biete generaţii de copii controlaţi prin satelit.

Din fericire, slăbiciunea de la începuturi s-a stins treptat. S-au obişnuit cu ideea deplasării prin lume a fiului lor. Până acum. Acum din nou ar vrea să ştie unde este, ce face, pe ce drum o ia. Nu atât cu ce viteză se mişcă: le era de ajuns să ştie că se mişcă. Că telefonul încă emite semnal. Că nu l-a zdrobit nici un tren. Dacă e viu telefonul, şi Albert e.

6

Măreşte imaginea cu raportul psihiatrei pe care tocmai i l-a trimis Fèlix. Trece cât poate de repede peste cuvintele care nu-i plac. Nu vrea să le citească. Nu vrea să ştie ce spune hârtia asta. „Pacientul manifestă disconfort emoţional“, „nici un tratament antidepresiv“, „absenţa substanţelor toxice“, „nici un antecedent de tulburări de comportament“, „în timpul examinării pacientul conştient şi în mare orientat“, „aspect adecvat“, „contact vizual parţial“, „cooperant“, „anxietate psihofizică moderată“, „nu prezintă simptome specifice depresiei endogene“, „neagă ideaţia suicidară în acest moment“, „acceptă reguli de conduită şi începutul urmăririi“, „dat fiind că nu sunt motive pentru internarea pacientului la psihiatrie, se decide revenirea în familie“, „se recomandă supravegherea atentă până la prima vizită“, „se explică normele de conduită“, „destinaţie: domiciliu“.

Când ridică privirea de pe ecran, Bucureştiul i se pare mai urât ca oricând.

7

Poate Bucureştiul nu-i atât de urât cum pare. Poate e doar ascuns în spatele giganticelor clădiri cenuşii din perioada comunistă. Bulevardele imense trasate cu pixul. Casa Poporului, ridicată pe un deal unde înainte era unul dintre cartierele cu multă istorie. Ceauşescu a trecut ca un buldozer peste oraş, ştergând trecutul, cum fac toţi cei care se tem de memoria celorlalţi. A lăsat doar un mic centru urban încântător, pe care-l vizitase de câteva ori, care-i place, fiindcă e singurul loc din Bucureşti unde se poate uita ce s-a

întâmplat aici.

Ieri noapte, însă, sub zăpadă orașul i se păruse cu totul altfel. Ieri, când ieșiseră de la Zexe Zahana, ei și lui Tom le plăcuse să meargă pe străzi la minus șaptesprezece grade. În primul rând, să se elibereze de tensiunea serii cu directorii. Cât o să reziste, și-au promis. „Până-mi îngheață puța și n-o să-ți mai fie de nici un folos“, a zis el. Le scârțâiau pașii pe trotuarul albit. Vinul de la cină, lichiorurile de la sfârșit și surescitarea momentului îi înveseleau. Au mers câțiva metri. Ea arătase spre un parc, într-un colț se strânsese un munte de zăpadă proaspătă:

— Îți vine să te-arunci.

— Dar nu te-ncumeți.

— Nu?

A luat-o la fugă spre muntele nins pentru inaugurare. A căzut cu fața în jos. Zăpada moale i-a primit trupul. Frigul, înțepător, a făcut-o să râdă. Tom a vrut s-o salveze, dar ea l-a tras de braț. S-a prăbușit peste ea. Rostogolindu-se amândoi prin zăpadă, noaptea târziu, la minus șaptesprezece grade. Când s-au ridicat, pe ea o durea burta de-atâta râs, iar pe zăpadă rămăsese amprenta celor două trupuri jucăușe. Mai bine să oprească un taxi, au decis. Erau uzi. Paltoanele, mănușile, încălțările… totul. Să ajungă la hotel să se încălzească și să-și pună haine uscate. Pe drum, el și-a băgat limba în urechea ei:

— Reineta, te-ncălzesc eu, imediat.

Și-a făcut drum sub palton, printre haine, până la nasturele de la pantalon – o stavilă în calea lui –, l-a descheiat, a atins carnea caldă cu o mână de gheață, a căutat cutele și umezeala cărnii și și-a vârât două degete, Reina a scos un țipăt scurt. Ochii ei măriți s-au întâlnit cu ai taximetristului, care o priveau ostili prin oglinda retrovizoare. Străinele-astea n-au nici o rușine, poate gândea.

În fața hotelului s-au sărutat cu frenezie și ea i-a întors provocarea din taxi, afundându-și mâinile în pantalonii lui. Doar un pic, că era prea frig ca să execute manevrele afară. Au așteptat să se închidă liftul, ca să se repeadă unul în brațele celuilalt. Ajunși în cameră, și-au smuls unul altuia hainele ude și s-au aruncat în pat cu-atâta urgență, că nici măcar cuvertura de mătase n-au tras-o. Un trup de care să te bucuri este totdeauna o jucărie nouă și fără instrucțiuni, care trezește toate cele cinci simțuri. A mers excelent și, în

conversaţia ce-a urmat, amândoi goi, înfăşuraţi în cearşafuri, cel mai folosit timp verbal a fost viitorul. O să caute mai multe ocazii s-o facă în hoteluri de cinci stele, şi-au promis. Trebuia repetat.

— Luna viitoare mă duc la Londra şi la Praga, a zis Reina. Pe care-o preferi?

— Nu pot fi amândouă?

— Aş dormi cu tine mai multe nopţi decât cu bărbatul meu.

— Mie-mi convine.

Reinei nu. Ca şi cum trădarea, numeric, ar fi mai rea decât trădarea şi-atât.

— Trebuie să alegi, a zis.

— Nu. Tu, râdea el. Tu dictezi. Eu sunt întreţinutul.

— Atunci, aleg Praga.

— Foarte bine. Şi de ce?

— Fiindcă la Londra vreau să merg la teatru.

— Deci e decis.

Râdeau, dar vorbeau serios. Pe Reina o atrăgea gândul să facă amor cu Tom într-o *suite* cu vedere spre Vltava. Mult mai mult decât într-una cu vedere spre Trafalgar Square. A fost un contract verbal.

I-a readus toate astea în minte imaginea pieţei, cu parcul plin de zăpadă murdară. A trecut prea repede ca să vadă dacă mai e acolo amprenta celor două trupuri. Dacă da, e tot ce rămâne din povestea lui Tom şi a ei, care n-ar fi trebuit să reînvie niciodată. Noaptea trecută este acum departe, la o distanţă ce nu e cronologică. Ca şi versiunea ei care-i propusese lui Tom s-o însoţească în România. O Reină care se simţea la adăpost de toate şi care acum nu mai există.

8

Mai sunt trei ore şi ceva, dar, cum ajunge la aeroport, Reina consultă un panou cu informaţii despre plecări. *Departures. Destination: Barcelona. Delayed,* întârziat. Nimic despre poartă, despre ora prevăzută. Străbate jumătate din aeroport căutând un punct de informaţii. Acolo, o doamnă care încearcă să fie amabilă îi explică în engleză că de câteva zile Europa este lovită de un val de frig siberian cum nu s-a mai pomenit de decenii. I se

spune „Bestia din Est“, căci devastează totul. În Germania s-a ajuns la minus 30 de grade, în Irlanda, de frică, oamenii au golit supermarketurile, în Scoția guvernul a instituit starea de alertă. Peste tot se anulează zboruri, se opresc trenuri, se închid drumuri. Mai ales în România e rău. Temperaturi extreme. Condițiile, proaste de tot. Au fost deja doi morți. Toți cred că vor mai fi.

— Dar decolăm astăzi, presupun, zice Reina, de parcă n-ar fi auzit nimic din ce i s-a spus.

Femeia zâmbește fără chef, nu poate ști.

— Și când se va ști?

Nu-i poate spune. Lucrurile nu arată prea bine, nu a văzut știrile? Așa ceva n-a mai fost de ani de zile. Dar să stea liniștită, cum or avea noutăți, o să li se comunice.

— Dar eu trebuie să mă întorc astăzi la Barcelona. E o situație gravă, sare Reina, de parcă biata femeie din fața ei ar fi vinovată de viscol.

Primește drept răspuns doar o grimasă de resemnare și o ridicare din umeri. Nu-i nimic de făcut. Cu viscolul siberian nu te pui.

Reina, în sfârșit, se predă și pleacă. Îi trimite un mesaj lui Sam:

„Avionul are întârziere din cauza viscolului. Dracu’ să-l ia de viscol!“

Se oprește în fața unui monitor mut unde un prezentator meteo indică pe o hartă pata care acoperă Bulgaria, România și o bună parte din Ucraina și Polonia. E de-un frumos albastru de Prusia. Apar apoi imagini cu peisaje ninse, mașini și semne de circulație îngropate în zăpadă, râuri înghețate, fântâni publice pline de țurțuri.

Dincolo de pereții de sticlă ai terminalului, zăpadă și vânt, un haos atotstăpân. Undeva sus, în depărtare, se întrezărește lumina portocalie a unui soare la apus. Mai aproape de muritorii care privesc înspăimântați, doar negreala norilor și debandada pistelor înghețate. La doar câțiva metri, abia perceptibili, câțiva muncitori, în luptă cu rafalele de vânt, se chinuie să înainteze. Parcă nu-i doar o furtună siberiană, parcă Siberia însăși ar fi hotărât să se extindă, ca imperiile antice. Dacă ar fi privit puțin panorama reală de-afară, în loc să stea cu ochii pe ecranul televizorului, scena i-ar fi amintit Reinei de un tablou pe care-l adoră, *Snow Storm*, *Furtună de zăpadă*, al lui William Turner, una dintre operele considerate istorice, din ultima etapă a pictorului romantic englez, cunoscută și ca *Hannibal traversând Alpii.* I s-ar

fi părut mai mult decât potrivit și s-ar fi identificat cu nevoia lui Hannibal de a traversa cu orice preț Alpii. Evident, el o făcea cu o întreagă armată, în timp ce ea are doar o valiză și o povară pe suflet, dar i s-ar fi părut că, în micimea singurătății, îndoiala și teama lui Hannibal se asemănau mult cu ale ei. Acum însă Reina nu se poate gândi la Hannibal: e atentă la anunțurile care se scurg sub imagine și spun că la București viscolul s-a întețit, cu rafale de vânt de până la o sută de kilometri pe oră, zăpadă abundentă și temperaturi polare. Nu se uită pe geam. Ecranele sunt astăzi noile ferestre prin care privim lumea. Sau, cel puțin, partea pe care vor să ne lase s-o privim.

Cum toate aeroporturile din vecinătăți, din diverse țări, sunt închise, terminalul e ticsit. Nici un loc unde să te poți așeza. Încearcă să găsească un scaun pe care să se ghemuiască, când observă că a pierdut un apel de la un număr lung. Sigur sunt cei de la Newzer, or fi vrând să-și pună în practică amenințările. O să-i sune mai târziu. Pentru o clipă își amintește de cei cincisprezece înalți executivi, de nații și vârste diferite, toți bărbați, pe care trebuia să-i evalueze: o mână de ego-uri deja ofuscate că sunt nevoite să se supună evaluării unei femei. Ce-o să spună acum când o să afle că experta de faimă internațională a șters-o? Și ce-o să facă acum firma? O să încredințeze selecția altcuiva? Vor alege ei, directorii cu care a cinat ieri, care recunoșteau senini că ei, ca Pilat din Pont, cel mai bine știu să se spele pe mâini? Adevărul e că sunt alte lucruri la care trebuie să se gândească.

„Aveți un mesaj de la numărul…“ – un șir lung de cifre –, „pentru a-l asculta apăsați…“

Nu-l ascultă. Are alte dureri de cap, mai urgente. De pildă, să găsească un loc unde să se așeze. Să bea o cafea. Să știe ce fac, la Barcelona, fără ea.

Cuvintele scrise lui Albert cu puțin timp în urmă nu apar nici măcar citite. Îi scrie lui Sam, poate are mai mult noroc:

„Ai dat de băiat și de Fèlix? Poți vorbi?“

Nici un răspuns. I-o fi găsit, or fi împreună, de aceea nu vede mobilul. O neliniștește să și-i imagineze pe cei trei bărbați din viața ei așezați în jurul aceleiași mese: trecutul, prezentul și viitorul. Ar vrea să știe despre ce-or discuta. Sau poate mai bine să nu știe. Caută o bucată de perete să se rezeme și să pândească zona scaunelor, poate se eliberează vreunul.

Deschide mailul și scrie un mesaj dirigintelui lui Albert.

De la: Reina Gené
Către: Diriginte
Bună, Joan Carles,

Îți scriu ca să-ți spun că, deși nu am aflat de la voi, sunt la curent cu tot ce s-a-ntâmplat azi cu fiul meu. Evident, speriată. Aș vrea să te-ntreb din ce motiv nu m-ați sunat să-mi spuneți, cum ați făcut alte dăți, și ați sunat, în schimb, la primul meu soț care, dacă nu mă înșel, figurează al treilea pe lista celor din familie cărora să li se telefoneze dacă e vreo problemă. V-aș fi recunoscătoare dacă de-acum încolo ați respecta aceste preferințe, spre a ne cruța de grave conflicte familiale. Mulțumesc.

Reina Gené (mama lui Albert Gama)

Trimite mesajul și, un moment, privește fără interes inboxul, ticsit de mesaje, la care n-are de gând să răspundă acum. Aproape toate de serviciu. Unul de la Leandre Vives, profesorul ăla convins că ea ar avea niște scrisori pe care nu le-a văzut niciodată. Ce lehamite, de tot. Lasă mobilul în *stand by*. Închide ochii. Ce bine-ar fi să aibă și ea un buton de stingere; să-i permită, când viața doare, s-o lase în suspans. Acum i-ar trebui.

Se duce la toaletă și, la ieșire, decide să dea un ocol terminalului, poate găsește un loc să se-așeze. Zonele de așteptare sunt pline până la refuz: orice spațiu cât de cât confortabil este ocupat, inclusiv podeaua acoperită cu o mochetă veche, prăfuită, pe care mulți tineri dorm cu capul rezemat de rucsac. Străbate terminalul de la un capăt la altul. Nimic.

Într-o hamburgerie, în cealaltă parte a coridorului, vede o pereche în vârstă ridicându-se, eliberează o masă. Târând valiza, o ia la fugă, în zigzag, să nu dea peste oameni. Își atrage câte un țipăt, câte o insultă, cere scuze fără să se oprească, cât pe-aci să-i cadă mobilul, dar reușește. A cucerit singura masă liberă din tot aeroportul, într-un colț, în fața unui ecran de televiziune, unde dau știri. Brexit, Trump, Catalonia, Valentino Rossi… lumea e încă-n mișcare, dar azi n-o interesează. Doar masa. Cei doi care pleacă o privesc cu milă, uluiți de ce ajunge să facă un om pentru un biet colț într-un restaurant oribil. Reina dă la o parte tăvile din plastic pline de resturi, scoate din geantă un șervețel umed, șterge masa și se instalează, mândră de fapta-i de eroism. N-ar fi făcut nicăieri asta, dar azi și aici trebuia s-o facă. Aeroporturile sunt

locuri ce schimbă logica timpului și a spațiului. E normal să-i schimbe și pe oameni, și pe ea.

Își amintește că, de la micul dejun, n-a mâncat nimic și se duce să-și ia o cafea cu lapte. I-o dau într-un pahar de plastic cu capac pe care e imprimat logo-ul roșu al companiei. Arde. Trebuie s-o soarbă pe îndelete. Cât o face, controlează din nou mailul. Dirigintele a răspuns:

De la: Diriginte
Către: Reina Gené

Dragă Reina,

Îmi pare foarte rău că demersul nostru a provocat „grave conflicte familiale“ (și-mi pare foarte rău că treceți prin ce treceți). În asemenea cazuri regulamentul cere să se telefoneze tatălui, mamei sau tutorilor legali ai tânărului sau tinerei respective, în ordinea indicată de ei înșiși la începutul cursurilor, în documentul semnat. Ordinea, conform fișei fiului vostru, arată că întâi trebuie să te sunăm pe tine (ceea ce am făcut, dar nu te-am putut găsi) și apoi pe domnul Samuel Navarro. Cum însă domnul Navarro nu este nici tatăl, nici tutorele lui Albert, am decis să facem ce stipulează legea și l-am contactat pe domnul Fèlix Gama, cel care, până la urmă, ne-a răspuns și, trebuie spus totul, și-a asumat responsabilitatea în atât de delicata situație.

Profit de ocazie să te informez că foarte curând va intra în contact cu tine Bàrbara, îndrumătoarea lui Albert. Ne-ar fi de mare folos să intrăm în posesia rapoartelor serviciului de urgență. Dacă vrei să mi le trimiți pe această adresă de mail, le voi transmite consilierei psihopedagogice a centrului. De asemenea, atât direcția, cât și echipa de consiliere psihopedagogică și eu însumi am dori să avem o întrevedere cu voi – părinți și îndrumători –, spre a discuta despre ce s-a întâmplat și cum trebuie să procedăm de acum înainte. Dacă mi-ai putea preciza câteva date care v-ar conveni, vom putea să stabilim întâlnirea. Numai bine,

Joan Carles

Scrie în grabă, neatentă. Mesajul îi iese plin de greșeli, nu pierde timpul să le corecteze.

De la: Reina Gené

Către: Diriginte

Iartă-mă, dar sunt ABSOLUT sigură că nu am primit nici un apel de la voi. Te rog verifică atent cine și-a luat misiunea să anunțe familia după incident și de ce nu a făcut-o așa cum stabiliserăm.

Cum ajung acasă, cu agenda în față și puțin calm, o să caut o dată pentru întrevederea pe care mi-o ceri.

Pe curând,

Reina Gené (mama lui Albert Gama)

9

Îi scrie și Bàrbara Graells. Trebuie să citească mesajul de două ori ca să priceapă de la cine e și ce spune. Îndrumătoarea fiului ei este o profesoară veterană, din acelea care vorbesc mult și ascultă puțin, care au văzut de toate și tocmai de-aia nu mai cred în nimic și sunt convinse că au mai multă dreptate doar fiindcă au mai mulți ani. E mult de când bucuria inițială a lăsat locul unei acreli fără speranță, care-și găsește consolarea doar în numărarea puținilor ani rămași până la pensie. Ea și Reina au avut o întâlnire de rutină la începutul anului, de la care ambele au plecat cu gândul c-ar fi putut să se cruțe, că nu-i nevoie să te-ntâlnești cu cineva ca să poți să fii sigur că totul merge ca uns și că legea e absurdă stabilindu-ți aceste obligații în loc să te dedici la ce e realmente necesar.

La Albert îndrumătoarea a scos în evidență caracterul, splendidele relații cu colegii, firea extravertită, buna performanță școlară și atitudinea excelentă în clasă. O minune, a zis, și a zâmbit, căci atunci totul mergea bine și Albert era un elev din categoria celor care ridică punctajul unei școli.

Reina a plecat de la întâlnire cu gândul că fusese cel mai plăcut lucru inutil pe care-l făcuse de ceva timp.

Acum totul s-a schimbat. Observă chiar de la începutul mesajului:

De la: Bàrbara Graells
Către: Reina Gené

Dragă Reina,

Voiam de mai mult timp să-ți scriu ca să-ți vorbesc despre notele lui Albert

(pe care probabil le știi) și despre schimbarea pe care am remarcat-o în performanța lui școlară. Regret că o fac tocmai astăzi, dar cred că trebuie să ne întâlnim de urgență. Nu doar tu și cu mine, ca ultima oară, ci și cu tatăl lui și cu echipa psihopedagogică a centrului. Cred că ar trebui să analizăm ce legătură este între slaba lui performanță din ultimele săptămâni și ceea ce, groaznic, s-a întâmplat astăzi. Sunt sigură că, dacă aflăm, o să putem să-l înțelegem mai bine și să acționăm împreună spre a-l ajuta. Dacă vreți, ca să vă fie mai comod, ne-am putea întâlni în aceeași zi în care aveți întrevederea cu echipa directorială. Aștept vești de la tine. Cu gânduri bune,

Bàrbara (îndrumătoarea)

Reina citește de câteva ori cuvintele Bàrbarei și încearcă să-și aducă aminte când au fost ultimele note ale lui Albert. Cât e de când trebuia să i le prezinte. Dacă ea a semnat sau nu. Nu-și amintește nimic. N-a fost niciodată o bună polițistă pentru fiul ei. Are încredere în el. Asta-i. Ar fi trebuit poate să fie mai mult. Poate nu e o adultă bună. Poate e o mamă rea.

De la: Reina Gené
Către: Bàrbara Graells

Bună, Bàrbara!

Despre ce performanță vorbești? Care au fost aceste sinistre note ale fiului meu? Oricare ar fi, eu nu sunt la curent. Toate astea, ca atâtea altele de astăzi, sunt noi pentru mine. Legat de toate astea, ne întâlnim când vrei. Mi se pare bună ideea de a profita de ziua întâlnirii cu Joan Carles. Nu știu dacă fostul meu soț poate veni, o să-l întreb. Pe curând,

Reina

10

Tresare. Un apel. Număr ascuns. O fi psihiatra. E surprinsă să audă o voce de bărbat ce vorbește într-o engleză britanică perfectă. Aproape afectată.

— Doamna Reina Gené?

— Eu sunt.

— Vă vorbește Ulf Everink. – Tăcere. Reina nu se dumirește. – Ne-am

cunoscut azi dimineaţă la Athénée. Vă amintiţi de mine?

— Bună ziua, domnule Everink. Sigur că-mi amintesc. De unde aveţi numărul meu personal?

— Mi s-a spus că a trebuit să plecaţi pentru o problemă de familie. Sper că aţi ajuns cu bine la aeroport.

— Perfect, mulţumesc. Cu ce vă pot fi de folos?

— Voiam doar să vă urez drum bun. Sper că nu-i nimic grav ce vi…

O derutează amabilitatea asta atât de neobişnuită.

— Mulţumesc, dar nu înţeleg cum de aveţi numărul meu.

— Ei, l-am cerut celor de la Newzer. Nu vă faceţi probleme, n-o să-l dau nimănui.

— Cui anume, de la Newzer?

— Nu-i ştiu numele. Are vreo importanţă?

— Are, fiindcă s-au angajat să nu transmită datele personale.

— Serios? Mă surprinde. – Ori domnul Everink e un foarte bun actor, ori într-adevăr e surprins. – Dacă ştiam că vă deranjează, n-aş fi făcut-o. Vă cer scuze.

— Nu-i nimic. Vă mulţumesc că vă interesaţi de mine.

— Apropo, mi s-a părut că sunt cam supăraţi pe dumneavoastră.

— E firesc. Nu m-aşteptam să fie încântaţi.

— Şi printre candidaţi sunt nemulţumiţi.

— Ca dumneavoastră, de pildă?

— Nu – râs –, eu nu sunt. Ştiu bine cât de serioase pot fi problemele personale. Nu căutaţi intenţii ascunse în apelul meu. Sunt sincer. Credeţi-mă.

— Firește.

Reina nu-l crede nici un pic pe Ulf Everink. Confirmă impresia pe care i-o făcuse la interviu: dominant, ego puternic, calităţi de lider, carismă, imperturbabil. Ultima trăsătură i-a făcut greutăţi. A trebuit să-şi dubleze întrebările ca să obţină jumătate din informaţiile primite de la alţi candidaţi. Nu-l tulbură nimic, nici întrebările îndrăzneţe, nici cele cu mai mare încărcătură emoţională. O persoană greu de descifrat.

— Vă mulţumesc că m-aţi sunat, dar acum trebuie să vă las, zice, stânjenită de situaţie.

— Înţeleg. Sper să ne întâlnim în curând şi să avem ocazia să ne

cunoaştem mai bine.

— Bună seara, domnule Everink.

De ce o fi sunat-o, de fapt? Ce insinua cu ultima lui frază? Cine i-o fi dat numărul ei? Stă puţin pe gânduri şi uită. Azi domnul Ulf Everink ocupă un loc mult prea jos pe scara priorităţilor ei.

11

Închide o secundă ochii şi-şi încălzeşte mâinile cu paharul de carton. Îi vine greu să respire calm. Nu domnul Everink a neliniştit-o. Situaţia. Împotmolirea în acest nod de spaţiu şi timp. Poate ar fi ceva de făcut. De pildă, să închirieze o maşină. Deşi nu e sigură nici ce rută ar trebui să urmeze, nici câte ţări ar urma să traverseze, nici dacă viscolul i-ar permite. Pe unde ar trebui să treacă? Serbia, Croaţia, Italia, Franţa… Câţi kilometri? Două mii? Mai mult? Poate e vreun drum mai sigur şi mai lung. Cât i-ar lua să ajungă acasă? Merită să încerce? Deschide internetul şi caută firme de închirieri auto. Există chiar aici, la aeroport, dar, dacă se ridică, pierde masa.

Blocată de un viscol. Un fenomen atmosferic. Nimic şi nimeni n-o ţinuse undeva unde nu voia să stea. Nu e obişnuită. Trebuie să existe o soluţie. Dacă există, trebuie să o poată găsi. E de-o încăpăţânare de plod, cu care nu a dat greş niciodată. O să sune la o firmă de închirieri maşini, să vadă dacă sunt disponibile. Ce mărci. Dacă e să străbată o distanţă de două mii de kilometri, vrea să o facă comod. Din fericire, are un telefon mobil.

Din fericire, cineva pe care nu-l ştie – dar sigur un american, căci toate lucrurile care ne-au schimbat viaţa sau ne-au aruncat-o în aer au fost imaginate, proiectate şi fabricate de un american – cineva, din fericire, îşi zice, a inventat telefonul mobil, nu se gândise niciodată, dar îi e recunoscătoare că a creat vechitura asta care îi face viaţa amară atât de des, de care atât de des a vrut să se elibereze sau pe care a înjurat-o. Ce noroc că-l are azi, gândeşte, ce noroc că aparţine uneia dintre primele generaţii care pot avea un mobil ca să-şi rezolve problemele, ce bucurie să trăieşti în secolul XXI, secolul satului global, al comunicaţiilor, al tehnologiei. Secolul în care totul pare a fi evoluat spectaculos. Totul, mai puţin fiinţele umane.

12

Personal assistant americană a domnului Mirchandani i-a trimis un dosar cu profilurile celor cincisprezece candidaţi la funcţia de director al departamentului juridic de la Newzer şi a întrebat-o de ce are nevoie pentru o rundă de interviuri. A cerut câteva camere conectate la un computer, sala de bal de la Hotel Athénée şi o asistentă drăguţă, tânără, la dispoziţia ei, căreia ea să-i spună cum să se îmbrace şi ce să facă în fiecare moment. Camerele, asistenta şi hotelul de lux făceau parte din strategia care nu dăduse greş niciodată.

Candidaţii, toţi cocoşi în ogrăzile lor, toţi foarte siguri pe ei, o să sosească pe strada Episcopiei, între Piaţa Revoluţiei şi Calea Victoriei, şi o să pătrundă prin intrarea principală a Hotelului Athénée. De cum păşesc, o să fie captivaţi de coloanele din marmură şi candelabrele holului Belle Époque, cum or fi fost probabil regii şi reginele, spionii, diplomaţii, artiştii de la Hollywood şi cei din înalta societate care îl frecventau la începutul secolului XX. Sala de bal, mare, pătrată ca un claustru, bogată în ornamente aurite, îmblânzită de storuri şi cu o cupolă de sticlă colorată, era în fund. Ca să ajungi, trebuia să te supui întâi efectelor holului. Şi, chiar la intrarea în salon, zâmbitoare, pregătită să-i facă să aştepte un sfert de oră într-un fotoliu Ludovic XIV, îi primea tânăra şi frumoasa Cordelia, în fustă mini, ciorapi de culoare închisă şi-un decolteu la care era imposibil să nu te uiţi.

Reina e convinsă că frumuseţea şi luxul transformă oamenii. Îi fac să se comporte altfel. Unii se fac mici, alţii se semeţesc. Ea-i studiază când cred că nu-i priveşte nimeni. Cât aşteaptă, devin neliniştiţi, respiră greu, dau telefoane indiscrete sau, pur şi simplu, îşi privesc cu calm telefonul şi se comportă adecvat. Câte unul, excentric autentic, scoate o carte şi se-apucă de citit, liniştit. Totul se înregistrează pe hardul computerului companiei, pe care Cordelia îl va conecta. Apoi ea va compara reacţiile fiecărui candidat cu răspunsurile date la interviu. Va căuta asemănări, dar, mai ales, diferenţe. Uneori rezultatele sunt deosebit de interesante.

Responsabilii de la resurse umane au zis da, ca de obicei. S-a instalat într-o anexă a salonului de bal. Pe ascuns, cu tableta, face întotdeauna poze pe care, mai târziu, le va alătura raportului ei. Candidaţii aşteptau în salonul de bal

până îi anunța Cordelia, mereu cu cincisprezece minute după ora fixată. Unii dintre cei care bodogăniseră în timpul așteptării o salutau pe Reina cu un zâmbet încântător. Primul lucru de observat: strângerea de mână. Oamenii nu-și imaginează câtă informație transmite o simplă strângere de mână. Cu palma în jos, exprimă dominare. Cu palma în sus, supunere. Oamenii care strâng cu putere mâna sunt cei care marchează teritoriul. Știu că sunt lideri și vor s-o arate. Cei care ridică din umeri și-și lasă mâna să cadă moale sunt docili și puțin capabili să conducă ceva. Reina știe că informația transmisă de candidați printr-o strângere de mână coincide exact cu ceea ce spun în timpul interviului. De aceea notează toate detaliile. La Ulf Everink a scris: dominant, sigur, absență totală a nervozității, deplină stăpânire de sine, ego enorm.

Ulf Everink purta un costum de firmă, scump, cu sacou clasic, și o cravată îndrăzneață de-un verde deschis. Pielea brună, bronzată. Pieptănătura impecabilă, modelată cu fixativ, pantofi lucioși, ceas impresionant, stilou de aur în buzunarul drept și un mic cercel în urechea stângă. Albastru, poate doar întâmplător asortat cu ochii lui. Superbi, clar. Până și Cordelia a observat. Un zeu. Unul atent la ținută, ca și la salut, fiindcă știe că sunt cele două lucruri pe care le observăm întâi când cunoaștem pe cineva.

Primele cincisprezece minute Reina le dedică întotdeauna unor teme fără importanță. Vă place orașul? Ați mai fost în România? Vă deranjează că-i atât de frig? La ce hotel v-ați cazat? Cum ați ajuns aici? Ce planuri aveți pentru după-amiază? Un interviu nu trebuie pornit în grabă – dă acest sfat în conferințele pe care le ține în mod frecvent –, cu cât dedicăm mai mult timp întrebărilor inițiale, cu atât obținem mai multă informație despre candidat și putem stabili mai bine o linie de referință pentru comportament care să ne permită ulterior să-i comparăm reacțiile în fața întrebărilor-cheie. Reina îi citește pe oameni cum citesc alții cărți. Putem minți cu vorbele, dar nu cu gesturile sau expresiile feței – obișnuiește să spună la conferințe –, dacă aveți dubii care din cele două limbaje este sigur, să prevaleze întotdeauna cel nonverbal. E preferabil să se înregistreze tot, să rămână dovadă. Vom evita astfel probleme ulterioare, în caz că vreunul minte despre ce a spus la interviu, dar, mai ales, să putem revedea de câte ori vrem răspunsurile și să analizăm la rece toate reacțiile.

Ea înregistrează întotdeauna tot. Din prima secundă. De aceea își poate

permite să nu pară foarte atentă în timpul interviului. Candidaţii se relaxează când văd că nu-i fixezi cu privirea. Începe chiar din timpul interviului să-şi redacteze raportul confidenţial pe care mai târziu îl va înmâna companiei. Notează toate detaliile pe care le consideră importante. Îşi însoţeşte rapoartele de un fişier criptat cu selecţia ei. „Sugerează“ pe cineva, în mod normal un candidat şi o a doua opţiune, pentru orice eventualitate, cei doi care, în opinia ei, prezintă cele mai bune aptitudini pentru funcţie, cele mai multe concordanţe între ce spun şi ce sunt. Merită spus că nimeni nu se îndoieşte de discernământul ei. Opinia ei contează. Mereu e cea bună. Marile firme se bat pe ea. Pentru Newzer a lucrat de vreo douăzeci de ori.

Din procesul de selecţie pe care a fost obligată să-l întrerupă unul dintre puţinele lucruri care-i sunt clare e că Ulf Everink nu ar fi fost candidatul ei. Prea multe discordanţe. Nu a răspuns la întrebările cu final închis, la care candidatul trebuie să răspundă doar cu „da“ sau „nu“. A fost evaziv. A arătat prea puţine emoţii, chiar şi în faţa întrebărilor incomode. Când a repetat întrebarea fiindcă răspunsul nu i se păruse clar, i s-au trezit noi dubii. Şi când, în final, l-a întrebat abrupt dacă fusese sincer în răspunsuri şi dacă voia să modifice vreunul – o întrebare care derutează toţi candidaţii –, el a zis: „E bine aşa. La urma urmei, sinceritatea e un punct de vedere, nu credeţi?“

Prezentase, ca toţi, un CV impresionant. Treizeci şi cinci de ani. Necăsătorit. Hobby-uri: călătorii, surf, stilouri. Doctor în drept penal şi criminalistică, specializat în delicte contra libertăţii sexuale şi contra vieţii; în ultimul timp, master în drept administrativ şi gestiunea întreprinderii, experienţă profesională demonstrabilă ca avocat a cel puţin două mari companii de talie internaţională şi, mai târziu, funcţii de mare responsabilitate. Actualmente conduce o echipă de două sute de oameni. Câştigă peste cinci sute de mii de euro pe an, pe lângă asigurarea medicală. Perfect apt pentru funcţie. Motivaţia lui pentru schimbarea locului de muncă: „Spre a studia piaţa şi a vedea dacă pot schimba atmosfera.“ Deviza: „Schimbările sunt benefice.“ În principiu, la el motivele de a minţi ar trebui să fie minime.

— De la delictele sexuale la gestiunea întreprinderii nu e o distanţă prea mare?

— Da. Aş putea face o glumă grosolană, dar n-ar fi bine în faţa

dumneavoastră.

— Fiindcă sunt femeie?

— Nu. Fiindcă sunteți responsabilă cu selecția candidaților și-mi doresc postul.

— Nu mi-ați răspuns.

— Aveți dreptate. Mă plictisește să fac mereu același lucru. Când ajung la soluția unei probleme, îmi pierd interesul. Poate n-ar fi trebuit s-o spun în acest mod.

— Văd că ați condus departamente mari. Cum vă simțiți când trebuie să dați afară pe cineva din echipă? a întrebat Reina.

— Nu-mi pun problema. O fac și gata. Încerc să nu-mi las deciziile influențate de sentimente. – Încheia toate răspunsurile cu un zâmbet de superioritate și, cu toate astea, încântător.

— Mă gândesc că în 2014 firma dumneavoastră a trimis în șomaj mii de angajați în întreaga lume. Presupun că și dumneavoastră a trebuit s-o faceți. V-a fost, probabil, greu să nu vă implicați emoțional.

— Uitați, eu am de mai mult timp o deviză, atât în viață, cât și la slujbă: „Dacă ți-e greu să faci ceva, fă-l și gata.“ Vreau să spun că nu trebuie să te gândești, nu trebuie să suferi, nu trebuie să te sperii. Fă-l! E obligația ta. De-aceea sunt plătit. Credeți că aș fi ajuns unde sunt dacă aș fi rumegat toate, și fiecare în parte din deciziile pe care trebuie să le iau? Dumneavoastră știți probabil mai bine ca mine cum e cu… – „picioare încrucișate“, „mâini pe genunchi“, „absență aproape totală a gesticulației“, „nici un gest vizibil de contrarietate“ – și, mai ales, nu aș ști să justific în fața președintelui, domnul Bross, care așteaptă de la mine să rezolv probleme, nu să-i aduc altele noi… – „Candidatul nu trebuie întrerupt niciodată când vorbește, trebuie lăsat să se explice, dar trebuie consemnate incoerențele pe care le depistăm în discursul lui“ – și, mai ales nu asta, dacă angajații au fost nemulțumiți sau nu, ci dacă au plecat în modul și la momentul cele mai convenabile. Mai convenabile pentru companie, evident. Asta voiați să aflați?

— Perfect, domnule Everink. Spuneți că domnul Bross vă este șef?

— Da.

— V-ar deranja dacă îi cer referințe despre dumneavoastră?

O clipă de îndoială. Zâmbet. Nici un alt gest. În sfârșit:

— Dacă vi se pare necesar.

— Asta înseamnă da?

— De acord.

— Cum vă simțiți când pierdeți un proces important?

— Prost. Sunt om.

— Ați pierdut multe?

— E lipsă de modestie dacă spun că foarte puține?

— Ce faceți când unul dintre avocații dumneavoastră pierde un proces important?

— Mă așez lângă el și încerc să aflu ce s-a întâmplat.

— Credeți că se poate câștiga întotdeauna?

— Evident că nu – surpriză, ușoară iritare. Dar există multe modalități de a pierde. Trebuie să fie mereu în cel mai bun mod posibil.

— Este perfectă legea?

— Legea, da. Cei care o aplică, deloc.

— Prin urmare, justiția este dreaptă dacă se aplică legea?

— Legea este ca fotbalul. Câștigă cine atacă sau cine se apără mai bine. Justiția nu joacă.

— Vă place fotbalul?

— Îl detest.

„Discurs inteligent“, „adecvare la mediu“, „absența dubiului“, „profesionist“.

Prima dintre întrebările incomode era evidentă doar privind CV-ul.

— Mi-ați putea spune ce ați făcut între anii 2002 și 2009?

O pauză de trei-patru secunde. Surpriză. Evitarea privirii (prima oară). Surpriză imensă. Nu era însă posibil ca Ulf Everink să nu se fi așteptat la întrebare. Atunci?

— Ce am făcut? – manevră spre a câștiga timp: repetarea enunțului.

— Da, zâmbet al Reinei, în CV-ul dumneavoastră nu se spune nimic.

— Mi-am luat un timp sabatic.

— Lung.

— N-o să zic nu. Îmi trebuia ca să fac ceea ce voiam să fac: ocolul pământului, fără grabă. Au fost ani intenși.

— Și v-ați putut permite?

— Aveam economii. Și o moștenire; am tocat-o.

— De la o rudă apropiată?

— Tatăl meu.

— Și de ce ați decis să vă întoarceți la muncă?

— Mi s-au terminat banii – zâmbet, evitarea contactului vizual – și mi se făcuse dor să comand.

— Să comandați?

— Îmi place puterea. Îmi place să dau ordine. Credeți că e ceva rău?

— *A priori* nici bun, nici rău. Spuneți că vă place să călătoriți singur?

— Da.

— Vă considerați un solitar?

— Nu chiar.

— Sunteți burlac. Nu v-ați căsătorit niciodată?

— Nu. E greu să găsesc pe cineva care să mă suporte – zâmbet fermecător, premeditat.

— Locuiți singur? – întrebare cu final închis.

Pleoapele superioare ușor lăsate. Pierdere (de moment) a focalizării vizuale. Tristețe. Punct nevralgic. Reina ia notă.

— Da, răspunde el.

— Ați fost așa mereu?

— Nu. – Zâmbet.

E sau nu punct nevralgic?

— Când ați convietuit ultima oară cu cineva? insistă Reina.

— E mult de-atunci.

— Nu vă face plăcere să vorbiți despre asta?

— Nu.

— Vă deranjează dacă vă întreb din ce motiv?

— Nu s-a sfârșit bine.

— Acesta este motivul pentru care nu vreți s-o mai faceți?

— Este motivul pentru care sunt singur. Nu e chiar același lucru. – Strânge degetele de la stânga, face mâna pumn. Ar putea însemna nervozitate, dar și ascundere de informații. Poate ambele.

„Bun autocontrol emoțional“, scrie ea în raport. „Dificil de stabilit punctele nevralgice în discuție.“

— Vă place să faceţi surf.

— Mult.

— Vreun loc preferat?

— Depinde de perioada din an.

— Dacă aţi decide să faceţi acum, de exemplu?

— Sunset Beach, Hawaii.

— Vă pricepeţi bine la surf?

— Mă apăr.

— Vă antrenaţi des?

— În ultimul timp nu foarte des. Înainte mă antrenam mult.

— Participaţi la competiţii?

— Nu mă interesează.

— De ce nu?

— Fac surf ca să mă relaxez. Pentru competiţii am munca.

— Vorbiţi-mi despre stilouri.

— Ce doriţi să ştiţi?

— Ce presupune a fi amator de stilouri.

— Nu prea multe. Să cheltui o avere din când în când. Să urmăreşti mărci care nu se mai fabrică. Să fii abonat la o revistă specializată de care nu ştie nimeni. Să cumperi cerneluri pe internet. Aaaa… şi să faci curăţenie în fiecare sâmbătă.

— Curăţenie?

— Da. Penițele şi rezervoarele. Dacă nu sunt curăţate, penițele se înfundă.

— Dacă aş vrea să-mi cumpăr un stilou, ce marcă mi-aţi recomanda?

— Nici una. Dumneavoastră sunteţi stângace. Stângacii se murdăresc cu cerneala încă proaspătă cu care scriu. Mai bine folosiţi pixuri.

— Ştiţi că nu m-am gândit niciodată la asta?

— Normal. Fiindcă nu vă plac stilourile.

Zâmbet.

— Care credeţi că este cel mai mare defect al dumneavoastră?

El a închis ochii şi a strâns din buze. „Decepţie.“

— Nu m-aşteptam să mă întrebaţi ceva atât de evident. Ce vreţi să vă spun? Ce spun toţi? Că sunt prea perfecţionist?

— Spuneţi-mi adevărul.

— Foarte bine. Mă aprind uşor. Dar învăţ să mă controlez.

Cine ştie dacă e adevărat. „Lipsă încărcătură emoţională.“

— Şi cum faceţi?

— Mă duc la cursuri de meditaţie. Acum, când mă înfurii, respir adânc de câteva ori.

— În loc să…

— În loc să arunc lucruri pe geam.

— Chiar aruncaţi înainte lucruri pe geam?

— Exact. Chiar şi scaune. Odată am aruncat unul pe un taxi şi a trebuit să plătesc o capotă nouă. Asta dă într-adevăr rău, nu?

Reina a râs. Rar o făcea în interviuri. Candidaţii luau totul prea în serios. Ulf, nu. Cum o ia Ulf nu se ştie.

— Aţi spune că sunteţi un om violent? – a continuat cu întrebările comune. Îi place să pună câteva. Îi scot din joc pe cretini.

— E cineva să nu fie? Vreau să spun, în anumite circumstanţe. – Privire fixată pe ea, tulburătoare.

— Dacă într-o zi descoperiţi că aveţi de răspuns la o mie de mailuri, dar nu puteţi răspunde decât la o sută, ce faceţi?

— Ce întrebare ciudată!

Zâmbet în colţul gurii. „Dispreţ“, „superioritate morală.“ În sfârşit, o emoţie. Erau pe drumul cel bun, dar Ulf nu-i uşura deloc munca.

— Nu zic nu. Vă deranjează să-mi răspundeţi totuşi?

— Deloc. Aş răspunde la cele mai urgente. Cele venite de sus. Ale clienţilor pe care trebuie să-i păstrez mulţumiţi. Pisălogii de serviciu. În fiecare firmă sunt câţiva.

Strângea din buze. Pentru o clipă Reinei i s-a părut că vede o uşoară dilatare a nărilor.

Interviul a durat de două ori mai mult decât ale celor doi candidaţi dinainte. Trebuia făcut, în cazuri atât de dificile ca Ulf Everink. Nu chiar o pierdere de timp, dar aproape.

S-au despărţit la fel de cordial ca la început. A doua strângere de mâini a imitat-o întru totul pe prima.

— Sper ca în curând să-mi daţi veşti bune, a zis el, cu privirea îndreptată spre laptopul Reinei. Presupun că nu îmi puteţi anticipa nimic, aşa-i?

— Mă tem că nu, domnule Everink. Informaţia este confidenţială şi nu poa…

— Corespund cu ce căutaţi?

„Impulsiv“, „inadecvat“, „poate imatur“.

— Vă vom informa. Bucuraţi-vă de vizita la Bucureşti. Mulţumesc pentru timpul acordat.

O secundă jumătate de şovăială. Un gest nestăpânit cu mâna. Slăbiciune? Fisura prin care se întrevede onestitatea? O mică pierdere a controlului? Cine ştie.

13

Formează numărul şefei de la resurse umane pentru România, Agnetta Numai-ştie-cum.

— Sunt Reina Gené, zice. Aş vrea să ştiu dacă aţi dat numărul telefonului meu personal vreunuia dintre candidaţi.

— Slavă Domnului că vă aud, doamnă Gené. V-am sunat de câteva ori.

— Spuneţi-mi. Aţi dat cuiva numărul meu?

— Al dumneavoastră? Bineînţeles că nu.

— M-a sunat unul dintre candidaţi.

— Un candidat?

— Da.

— Vă asigur că n-am fost noi. Nimeni din echipa mea n-ar face aşa ceva.

— Daţi-mi voie să mă-ndoiesc.

— Normele noastre sunt foarte stricte, doamnă Gené. Dacă ar face cineva ce insinuaţi, l-am da imediat afară. Este total interzis să furnizăm datele cu caracter personal ale colaboratorilor noştri. Gândiţi-vă de unde ar fi putut veni această scurgere, nu noi suntem responsabili. Dar, dacă tot aţi telefonat, vă deranjează să aşteptaţi o secundă?

— Nu, evident că… – O muzică iritantă începe să-i încălzească urechea.

Respiră adânc de câteva ori, imitând, poate, tehnicile domnului Everink, pe care nu le ştie şi nu şi le imaginează. O sperie, brusc, un glas răguşit:

— Bună seara, doamnă Gené, ca-ntotdeauna, îmi face plăcere să vă aud, bineînţeles. Sper să nu vă deranjez din vreo treabă. – Recunoaşte vocea

domnului Mirchandani, lentă ca-ntotdeauna, dar autoritară. – Iată despre ce-i vorba, am fost informat că aveţi o urgenţă în familie şi a trebuit să ne părăsiţi brusc. Înţeleg foarte bine şi sper să o rezolvaţi repede şi în cel mai bun mod posibil. Dacă putem să vă fim de folos cu ceva, nu ezitaţi să ne spuneţi. Aş vrea, totuşi, înainte de a pleca, să vorbiţi cu Agnetta şi să-i spuneţi când credeţi că veţi ajunge înapoi să terminaţi treaba. Cum vă puteţi imagina, nu putem aştepta prea mult. Îmi dau, evident, seama că sunt momente dificile. De-aceea îndrăznesc să v-o cer ca pe o favoare personală. Înţelegeţi, această neprevăzută situaţie a dumneavoastră ne-a lăsat puţin… cum să spun… puţin dezorientaţi. Am organizat în grabă nişte excursii, să-i binedispunem pe candidaţi. O să-i ducem în Transilvania să vadă castelul lui Dracula, că asta vrea să vadă tot omul când vine în România. În timpul ăsta, dumneavoastră veţi putea să rezolvaţi ce aveţi de rezolvat. De drumul de întoarcere ne vom ocupa noi, în condiţiile obişnuite, dar, înţelegeţi, sub nici o formă nu ne putem permite ca procesul de selecţie să treneze sau să rămână pe jumă…

Cât atotputernicul director general îşi ţinea discursul pe un ton condescendent şi fals amical – pe Reina n-o păcăleşte –, aude semnale că au sosit trei SMS-uri. Îndepărtează puţin telefonul ca să le citească.

Sunt de la Samuel:

„Totul bine, nu-ţi face griji.“

„Suntem la desert. Ex-ul tău pare aproape uman.“

„După ce vorbesc cu Albert, te sun.“

E din nou atentă. Discursul directorului general continuă lent:

— … au costat o groază de bani, cazare, masă, călătorie, mese în restaurante scumpe şi alte cheltuieli nocturne, de care mai bine vă scutesc, şi, evident, e în joc credibilitatea noastră. Dumneavoastră ştiţi că aceste cincisprezece persoane nu sunt nişte candidaţi obişnuiţi. Sunt cei mai buni şi mai buni din boardurile din toată lumea, oameni de afaceri cu puţin timp de pierdut, autentice VIP-uri în ţările lor. Nu putem să ne facem de râs. Vă rog să aveţi asta în vedere, cu profesionalism. Mergeţi la Barcelona, luaţi-vă cele douăzeci şi patru sau treizeci şi patru de ore necesare, rezolvaţi-vă treburile şi întoarceţi-vă să terminaţi selecţia pe care v-am încredinţat-o. Aşa-i c-o s-o faceţi, scumpă doamnă?

— Nu.

— Ce spuneţi?

— Domnule Mirchandani, aveţi copii?

— Am, sigur! – tonul acum s-a schimbat.

— Atunci mă veţi înţelege dacă vă spun că pentru mine fiul meu este mai important decât orice proces de selecţie de directori VIP. Vă rog, nu încercaţi să mă faceţi să-mi schimb părerea. Vă amintiţi ce v-am spus când ne-am cunoscut şi v-a plăcut fiindcă vă amintea de propriul dumneavoastră fel de-a fi?

— Fiţi amabilă şi amintiţi-mi.

— V-am spus că, la încăpăţânare, pe mine nu mă-ntrece nimeni.

— Exact! Exact! Şi-acum vreţi să-mi demonstraţi că sunteţi tot ca atunci?

— Poate chiar mai mult, dacă e posibil. În ultimul timp, fac *aqua fitness*. N-aveţi idee câte lucruri am descoperit despre mine. Faceţi sport, domnule Mirchandani?

— Nu, deloc. Nu m-a interesat niciodată suficient.

— Problema e, domnule Mirchandani, că dumneavoastră puteţi găsi cu uşurinţă un alt intervievator, dar fiul meu nu poate găsi nicăieri o altă mamă. Sunt sigură că o să mă înţelegeţi. Cum sigură sunt şi că, dacă vreodată copiii dumneavoastră ar fi la ananghie, aţi face la fel ca mine.

— Eu n-am lipsit de la serviciu nici în ziua când mi-a murit mama, doamnă Gené – pe un ton fioros, domnul Mirchandani.

— Îmi pare, cu adevărat, foarte rău, îl imită ea.

— Doamnă Gené, sunteţi o femeie impulsivă. Vă rog, nu vă pripiţi. Ne cunoaştem de-atâţia ani. Aţi lucrat de multe ori pentru mine. Şi aţi făcut-o foarte bine, desigur. Vă consider o excelentă profesionistă şi o femeie lucidă. Gândiţi-vă bine! Calmaţi-vă! Vă sfătuiesc prietenește: calmaţi-vă, mergeţi, ajutaţi, întoarceţi-vă şi faceţi-vă treaba. În plus, vă recomand să citiţi cu atenţie clauza referitoare la rezilierea contractului pe care l-aţi semnat cu noi. Este aceeaşi dintotdeauna, dar pot să jur că acum, în toată bulversarea asta, nu vă amintiţi prea bine ce spune. Greşesc?

14

— Şi-acum un sărut pe genunchi, în patru timpi: un, doi, trei şi patru. Şi

schimbăm! Genunchiul celălalt!

Reina nu-și sărutase niciodată genunchiul. De aceea nu bănuia dificultatea. A fost mulțumită că a făcut-o.

— Acum o să ne-atingem fruntea cu degetul mare de la piciorul stâng. Spatele drept și păstrat echilibrul. În patru timpi: unu, doi, trei și patru. Hai, Reina, sus piciorul, sus!

În piscină, cele douăzeci de cursante din clasa de *aqua fitness* se concentrau asupra exercițiilor. Muzica, liniștită, invita la relaxare. Dar Reina de puține ori fusese atât de încordată. Cum să te relaxezi când trebuie să pui piciorul într-un loc imposibil? Începea să simtă o crampă în pulpa piciorului, rămasă singură în apă. Se agăța de piciorul stâng să-l facă să urce, dar parcă ar fi încercat să-l îndoaie acolo unde nu e articulație.

— Hai, Reina, înc-un pic, un pic și-i dăm de capăt! – o încuraja, cu piciorul pe obraz, instructorul, un tânăr argentinian, simpatic, pus pe glume în timp ce dădea indicații.

Înc-un pic și-i dăm de capăt? Dar dacă piciorul era la două palme jumătate de capul ei, tot ce putea, și asta după un efort aproape supraomenesc? Se sufoca, o durea, realmente era mult mai dificil decât părea din afară, când le privea pe cele care se mișcau în piscină și le credea o ceată de babe sau de borțoase; sigur, când o face instructorul, totul pare simplu de tot, în plus, era prima ei zi, doar n-o fi vrând s-o facă din prima zi, nu? Apoi, poate tehnic nu e posibil după patruzeci de ani să-ți duci piciorul la cap. Și, dac-ar fi posibil, o fi recomandabil? În timp ce-și oferea monologul interior de scuze, a întors capul și a văzut două doamne, cea mai tânără în nici un caz sub șaptezeci de ani, așteptând liniștite să le spună instructorul că pot să-și ia degetul mare de pe frunte, ceea ce au făcut fără efort, firesc.

— Și-acum cu celălalt picior – a zis instructorul cu un joc de picioare pe care cele două doamne s-au grăbit să-l imite.

Frustrată, Reina a constatat că era și mai greu cu dreptul. Distanța, trei palme.

Când a ieșit din piscină a luat-o drept spre instructor, hotărâtă să discute cu el:

— Ce trebuie să fac ca să-mi iasă chestia cu piciorul?

Din ziua aia a făcut exerciții de flexibilitate urmând instrucțiunile pas cu

pas. În fiecare dimineaţă, la sculare, se aşeza în pat cu picioarele încrucişate şi exersa ridicarea piciorului, prinzându-şi glezna cu ambele mâini. Întâi dreptul, apoi stângul, de zece ori fiecare. La duş, cu articulaţiile mai moi datorită apei calde, de la capăt. Cinci şi cinci. Şi, la sală, când intra în jacuzzi, profita să-şi ducă piciorul în sus şi-n jos şi degetul mare spre înălţimi, în faţa privirii perplexe a tovarăşelor de baie.

Aşa, săptămâni de-a rândul. Pat, duş, jacuzzi, cu o consecvenţă care îi amintea de când, la ordinul ginecologului, îşi lua în fiecare dimineaţă temperatura. O consecvenţă care aştepta, desigur, o recompensă, de care da dovadă doar când ceva într-adevăr conta. Dar de ce conta atât de mult să-şi pună degetul mare de la picior pe frunte? Nu ştia. Dar conta. Nu totul trebuie să aibă o explicaţie.

Într-o zi, când trăgea din răsputeri de glezná în jacuzzi-ul cu apa bolborosind, o femeie din faţa ei o întrebase:

— Scuză-mă, eşti Reina?

A vârât piciorul în apă. A încercat să-şi ia o înfăţişare prezentabilă, ca pentru o conversaţie.

— Da. Ne cunoaştem?

— Mai mult sau mai puţin. Te-am văzut în fotografii. Sunt Alba, sora Assumptei.

Dintre toate locurile unde Reina n-ar fi vrut să se întâlnească cu cineva, piscina ocupa prima poziţie. Acolo nimic nu poate fi ascuns. Nici cuta de pe abdomen de care nu ştii dacă o să mai scapi, nici roşeaţa enervantă de pe obraji, atât de eficient acoperită de machiaj, nici urechile pe care în mod normal le ascunzi sub păr şi care cu casca de baie sunt mai urâte ca oricând.

Alba nu purta cască de baie, părul ondulat îi era prins cu o clamă la ceafă. Sub costumul de baie, nişte sâni abundenţi şi bine poziţionaţi – operată? Poate. Cele care nu se operează întotdeauna cred că sânii mai frumoşi ca ai lor sunt artificiali. Avea buze cărnoase şi fruntea largă – ar trebui să-şi lase breton – şi, în ansamblu, degaja un aer de om deschis şi accesibil, care nu pune nimic la inimă. Semăna cu sora ei, dar era mai frumoasă şi mai tânără cu cel puţin zece ani.

— Doream să te cunosc – a zis, în timp ce avansau spre centrul jacuzzi-ului să se sărute, din politeţe, pe obraji. – Albert e leit mamă-sa, semănaţi ca

două picături de apă.

Alba a făcut un gest ciudat, brusc. De parcă și-ar fi dat seama că nu trebuia să spună ce-a spus.

— Îl cunoşti pe Albert? a întrebat Reina.

— Ei, nu. Sau da. De fapt, l-am văzut doar de departe, o dată sau de două ori.

— O dată sau de două ori?

— Poate de două ori. – Râs fals, nervos.

— El nu mi-a vorbit despre tine.

— El nu mă cunoaște. – Iar râs. – L-am văzut doar de departe.

— De departe?

— Și în fotografii – s-a grăbit să adauge. – Mi le-a arătat taică-său. Se vede că-i tare mândru de el.

Îi arătase Fèlix fotografii cu Albert surorii Assumptei? Nu pricepea nimic.

— Ți-a arătat Fèlix fotografii?

— E drăguț, Fèlix. – Privire pierdută, zâmbet înghețat. – Se vede că știe cum e cu viața. – Da? O fi învățat. Clar, în materie de experiență de viață, Alba nu părea specialistă. – Ați fost căsătoriți niște ani, nu?

— Șase.

— Mult. – Da? Depinde cu ce compari. Dacă aveai așteptări pentru o întreagă viață, șase ani sunt o mizerie.

— Ți se pare? – zice Reina.

— Eu n-am rezistat cu nimeni șase ani. Toate relațiile mele se-ncheie după doi ani, maximum. Poate-s eu…, cine știe. Aș vrea s-o rup cu ritmu-ăsta. – Din nou ochi pierduți și zâmbet înghețat. Mai bine de discutat despre altceva.

— Semeni cu sora ta. – Încercare a Reinei.

— A, da. Dar nu chiar cât pare. – Se vedea bine că Albei nu-i făcea plăcere să vorbească despre Assumpta. – Faci yoga?

— Nu, de ce?

— Mi s-a părut că făceai o postură de yoga numită *padangusthasana*.

— Cum zici că-i zice? Sfântă Fecioară!

— *Angustha* înseamnă degetul mare de la picior. Mi s-a părut…

— Da, da, dar eu fac *aqua fitness.*

— Cu Alejandro, precis. – Și-n fața figurii nedumerite: Ce instructor?

— Nu știu cum îl cheamă. E argentinian.

— Alejandro e. E bun. Fac yoga cu el, de-asta.

I s-a părut că Alba ținea să-i demonstreze ceva. Nu prea știa ce anume. Era tipul de femeie cu atâta personalitate, că-ți mănâncă din teren, că vrea sau nu vrea, și veșnic pare că ocupă mai mult loc decât ocupă de fapt.

— Nu te-am văzut niciodată aici. Vii de mult?

— Doar de trei luni.

— Oh, bun venit. – Șirag de dinți perfecți, râs care o avantajează. – Eu vin de câțiva ani. E o sală bună. Instructorii sunt toți profesioniști.

Au vorbit despre Alejandro, amândouă îl găseau simpatic, despre Albert, amândouă îl găseau frumos. Despre Fèlix, Alba îl găsea „o încântare“, Reina s-a abținut să-și dea cu părerea. Și despre Assumpta.

— Ciudat, sora ta nu mi-a vorbit despre tine, a zis Reina.

— De fapt, nu. N-avem o relație prea… – și-a ales cu grijă cuvântul – strânsă.

— Nu? Păcat.

— Poveștile de familie sunt complicate. – Lipsă tristețe, nu îi părea rău. – Cu frații, și mai complicat.

— Nu știu. Sunt singură la părinți. Mi-ar fi plăcut să am frați.

— Dac-ai fi avut, ți-ar fi plăcut să fii singură la părinți, crede-mă.

Discuția a deviat spre un teren mai puțin accidentat: serviciul. Eu lucrez în selecția de personal. Eu sunt machieuză de televiziune. Lucrezi pe cont propriu? Nu, la TV3, tu? Eu am o firmă. Ce interesant, ce amuzant, pesemne știi câte-n lună și-n stele, iar tu oi fi cunoscând fiecare personaj… În total, douăzeci și opt de minute de conversație, sfârșită cu un alt sărut în centrul jacuzzi-ului și imprecisa promisiune c-o să bea într-o zi o cafea împreună. O promisiune din cele pe care, odată făcute, nu mișcă nimeni un deget să le țină. Reina a așteptat ca Alba să fie suficient de departe – corp frumos, picioare lungi, costum de baie negru decoltat, conștientă de potențialul ei de seducție – și s-a grăbit să-și scoată iar piciorul din apă. Deja nu mai era la douăzeci și cinci de centimetri de frunte, doar la șaptesprezece.

Nu s-a mai întâlnit cu Alba nici la jacuzzi, nici în altă parte. Peste câteva luni a aflat că se retrăsese de la gym, sigur ca să n-o mai vadă. Poate și de-altceva. Poveștile de familie sunt complicate, se știe.

În schimb, relaţia Reinei cu *anghusta* ei s-a intensificat şi, după şase luni de la prima încercare, a înregistrat primul triumf. A reuşit să-şi atingă fruntea cu degetul mare de la piciorul stâng. Doar stângul şi doar o miime de secundă, tremurând încă şi sufocându-se, dar era ceva. Triumful tenacităţii asupra extremităţilor ei ţepene.

Când Alejandro a felicitat-o în faţa întregului grup, n-a ştiut să spună decât:

— Pe mine, la încăpăţânare nu mă întrece nimeni.

15

„Suntem la desert“, citeşte din nou Reina. Şi-i imaginează pe toţi trei împreună: Albert, Sam, Fèlix. Cu trei îngheţate în faţă? Două cafele şi-o îngheţată? Trei cafele?

Reina n-a uitat primul lucru făcut împreună de Fèlix şi Samuel: demontarea unei etajere. Şi au făcut-o foarte bine, cu maximă eficienţă, trebuie recunoscut.

Vânduseră apartamentul în dimineaţa aia. Mutarea marca în mod oficial sfârşitul căsătoriei ei. În noaptea dinainte Fèlix şi Reina hotărâseră că banii o să intre la ea în cont şi o să-i dea cash jumătatea lui. Discutaseră şi ce lucruri lua şi ce rămânea în apartament. La împărţire, Reinei i-au revenit etajerele din living, nişte vechituri cumpărate când încă erau fericiţi, poate de-aceea erau aşa mari şi nu se lăsau demontate de nimeni. Nici în lift nu intrau. Au trebuit să le coboare pe scară, patru etaje. Când o făceau, băieţii de la mutări au rămas blocaţi pe penultimul palier, cu vechitura înţepenită în perete. Fèlix tocmai urca în momentul ăla, cu figura lui de rege detronat. Voia să supervizeze ultima mişcare a celei care îi era încă soţie. Sau să verifice dacă pactul privind posesiunile se respectă, cine ştie. Mereu fusese suspicios, cum să nu fie cu cel care tocmai îi lua iubirea vieţii lui? La jumătatea celui de-al doilea palier băieţii de la mutări, depăşiţi de etajera-obstacol. Un metru mai încolo, de cealaltă parte a mobilei, era Sam, evaluând situaţia şi dând din cap că nu.

— Ar trebui demontată, a zis un băiat din echipa de mutări. Nu trece.

Aşa că se aflau acolo: fostul soţ, viitorul soţ şi, la mijloc, o mobilă ce-i

împiedica pe amândoi. Sam a fost practic:

— Hai, Fèlix, tu pe partea aia și eu pe asta. Ține! – i-a întins o cheie. Până în clipa aia nu-și vorbiseră niciodată direct.

Reina, care privea din casa scării, două etaje mai sus, a fost surprinsă să vadă că erau la fel de rapizi. S-a simțit mândră de amândoi, de parcă ar fi făcut ceva eroic, nobil. A fost surprinsă și să vadă că se poate demonta o mobilă fără să-ți pierzi figura de rege expulzat din regat. După câteva minute, etajera, jumătate demontată, a trecut prin spațiul gol și și-a continuat drumul până la camionul firmei de mutări. La timp ca viața să facă același lucru: să treacă prin spațiul gol, să nu mai deranjeze, să se așeze în altă parte, departe, unde să nu facă rău nimănui. Să-l lase pe Fèlix singur într-un apartament pe jumătate gol, întrebându-se în ce moment începuse să piardă partida.

16

Reina manevrează telefonul. E nervoasă. Nu și-a dorit niciodată ca acum să fie în altă parte, dar e aici, în nodul de spațiu și timp din aeroportul Henri Coandă. Caută firmele de închirieri auto care operează aici. Găsește nouă. Sună la prima. Explică situația unei domnișoare care se face că o ascultă cu interes. Are nevoie de o mașină. Viscolul îi pune bețe-n roate și trebuie să ajungă la Barcelona cât mai rapid posibil. Vrea să plece chiar azi, cât mai repede, acum.

— Regret, dar nu e posibil – îi spune domnișoara. – Până nu se domolește viscolul, parcul nostru de mașini este ținut pe loc. Ne pare rău că nu vă putem ajuta. Sunați din nou mâine, să vedem dacă…

Sună la încă opt firme și obține opt refuzuri. Toate cele nouă companii au flota de mașini la adăpost, în plus, trei din cele nouă nu permit deplasări prin unele dintre țările pe care ea ar trebui să le străbată.

La televizor e din nou clar că singura care traversează Europa în aceste momente este furtuna siberiană în formă de pată de culoare albastru de Prusia. Are impresia că e mai mare decât în urmă cu ceva timp.

Mai are 55% din baterie.

17

Muriel e cea mai bună prietenă a băiatului ei. O fată veselă, frumoasă, vine des în vizită cu scuzele obișnuite: că au de făcut o temă, că au de văzut un film, că trebuie să plece undeva, că merg la o pizza cu ocazia unei aniversări… Ea și Albert se cunoscuseră când au intrat într-a șasea, erau în aceeași clasă. Prietenia a rezistat două veri și două schimbări de grup. În plus, Albert s-a îndrăgostit. Cel puțin așa spunea. Când îl auzise prima oară spunând că e îndrăgostit, Reina și-a zis că vorba asta îi venea lălâie, nu știa ce spune, nu se putea. Abia făcuse treisprezece ani. Apoi și-a dat seama că poate da, poate era mai înzestrat pentru asta decât pentru matematică sau analize morfo-sintactice.

Dragostea și-a urmat cursul, ca o febră. A început ușor, aproape imperceptibil, și a mers crescendo. La un moment dat, i se păruse că frigea. Pe urmă, a început să se domolească. În clipa asta nu știe ce-a mai rămas din toată povestea. Sau dacă a mai rămas ceva. Înainte depista intensitatea pasiunii lui Albert doar din privirea ațintită de departe pe Muriel. Acum îi este mai greu să-i vadă sentimentele, Albert a devenit opac. Nu-i mai permite accesul ca înainte. Ori o fi orgoliu, rușine, decepție, cine știe. Reina a încercat să fie atentă, dar câteodată îi este greu. Brusc, a aflat că Muriel are iubit și iubitul era bun prieten cu fiul ei.

— Și tu ce-o să faci? îl întrebase, cu multă precauție.

— Eu? Nimic. Ce vrei să fac?

— Păi ție îți place de Muriel.

— Nu îmi mai place-așa mult. Și n-am să trădez niciodată un prieten. – Serios? Întristat? Matur.

Și lucrurile au rămas așa.

Reina simte nevoia să vorbească cu Muriel. Îi scrie lui Samuel:

„Important. Când poți, ia mobilul băiatului și dă-mi numărul lui Muriel, prietena lui. Nu-i spune nimic. Cât poți de repede.“

Trimite. Vede cele două bife trecând din gri în albastru. Sam a citit. Sigur nu va fi de acord, dar e pregătită să-l combată. Pe el și pe oricine e nevoie.

18

Dramaticele, ridicolele, chinuitoarele pasiuni adolescentine nu-i sunt

necunoscute. Și le-amintește încă bine pe ale ei. Fèlix avea optsprezece ani când i-a făcut prima declarație de dragoste. Prima dintre multele. Era în vara când s-au cunoscut, la puțin timp după ce mama ei hotărâse că acum și întotdeauna vrea vacanță de vară, și închiriase apartamentul din Blanes. Erau mulți străini în trecere, dar și localnici cu băieți și fete de-aceeași vârstă cu ea. Au fost prima gașcă din viața ei, tovarăși de împărtășit mici revolte și mari dorințe de libertate, totul stâlcit de sentimentul acela de exaltare tragică, component al adolescenței. Ei, fată cuminte de oraș, care nu mai ieșise nicăieri, lumea aia zăltată și gălăgioasă a verilor de pe coastă i se părea orbitoare. Îi plăceau discotecile de pe promenadă, pline de italieni roșii ca racul, și muzicile care în timpul nopții răsunau peste tot, senzația de nisip umed, rece sub tălpi pe plaja nocturnă, și năzbâtiile pe care nu le făcuse niciodată la Barcelona și care acolo păreau normale: băut sangria, mers la un bar clandestin – patronul îi ascundea într-o încăpere din spate pe care o închidea cu niște draperii prăfuite – să vadă un film porno, să cântărească îndelung dacă fumează sau nu un joint… Îi plăcea gâdilătura pe care i-o trezeau în stomac descoperirile. Mari și mici. Câte pahare de vin poate bea până să se împleticească. Ce dureros e să iubești și să nu fii iubit!

Căci, bineînțeles, s-a îndrăgostit. De cel mai urât dintre toți, Sebastià. De-a lungul anilor, se întrebase ce-o atrăgea la neobrăzatul ăla păros ca o gorilă și crăcănat. Poate mutra lui flegmatică, trufașă, sau fiindcă avea motocicletă. Să iubești și să nu ți se răspundă era tragic. Dar toate astea erau premiere de tragedii, le privea de parcă s-ar fi văzut într-un film, mereu cu muzică de fond și mereu căutând în poezie cuvinte străine pentru a-și sublinia sentimentele. Povestea cu Fèlix și Sebastià fusese ca o repetiție a viitoarelor complicații ale vieții ei.

Prima declarație de dragoste primită a fost rostită pe un dig în amurg. Pe plajă erau încă italieni prăjindu-se la soare, străini de ce se întâmpla, iar pe valuri lunecau bărci cu turiști în drum spre sau dinspre Tossa sau Platja d'Aro. Născociseră o discuție despre iubiri trecute și prezente, când Fèlix, din senin, i-a aruncat că o place. O frază stângace, ca totul: „Mi-ești dragă" sau ceva de genul ăsta. Reinei i-a bubuit inima și a simțit că-i ard obrajii, dar a rămas tăcută, fiindcă și el tăcea, și n-a știut ce să spună, nici dacă trebuia să spună ceva. În sfârșit, dacă n-o înșală memoria, i se pare că a răspuns „Ah"

sau poate „Oh“ și că pe urmă a așteptat să se întâmple ceva, dar totul a rămas cum fusese.

Noaptea aia i-a fost greu să adoarmă. Sta cu ochii în tavan și se gândea că iar avea ghinion. Un băiat care-și declara iubirea, ăsta era Fèlix, care nu-i inspira nimic. Dacă ar fi fost Sebastià ar fi înnebunit, dar, evident, Sebastià nici nu se uita la ea și asta era cel mai tragic, doar că acum fantaza ce suferință va provoca în Fèlix indiferența ei și ce gelozie când o să știe de ce nu putea să-l iubească și se simțea reconfortată și fericită. Marile chinuri din dragoste sunt mai suportabile dacă nu doar suferi, ci faci și tu pe altul să sufere.

Bietul Fèlix s-a dovedit mai răbdător decât un sfânt sau poate că nu avea nimic mai bun de făcut. Declarațiile lui au devenit un alt ritual al verii, ca sărbătoarea de Sfântul Ioan sau concursul de focuri de artificii din iulie. Dacă în vreun an întârzia sau uita, ea îl provoca să-i spună ce-i plăcea să știe: că încă o dorea, că se gândea mereu la ea, că o aștepta. Fèlix era, previzibil, încântător, vară de vară cu un an mai mare, dar la fel de stângaci ca prima oară. Nu reușea niciodată să se exprime ca lumea. Și ea, pe vremea aia, începea deja să viseze la un îndrăgostit elocvent, la un Cyrano de Bergerac în proză, să știe să spună ce s-a spus totdeauna cum nu mai spusese nimeni. Iar Fèlix nu știa, clar. De aceea, în fiecare vară, îl flituia.

Între timp, își pierduse virginitatea cu Sebastià într-o întâlnire complet nememorabilă în patul de jos dintr-unul supraetajat, care se sfârșise cu lovituri în cap și luat la fugă. Ca să serbeze, a pictat în culori vii două pagini dintr-un caiet în care-i plăcea să noteze gânduri și poeme. Culorile simbolizau bucuria despărțirii de inocență, care-o deranja mult, dar peste câțiva ani avea să-și dea seama că n-avea nici un motiv să fie atât de mulțumită. Norocul, unic, al neexperimentaților e că nu au cu ce să compare. Trei veri la rând, ea și Sebastià au ținut-o într-un de-a v-ați ascunselea sexual cu rezultate mereu nesatisfăcătoare, cu hârâieli și distanțări – cu părere de rău din partea ei – până a apărut o belgiancă blondă ca firul de aur, care-și făcea vacanța într-un camping, și s-a sfârșit totul. Sebastià a părăsit-o cu trei fraze ca trei tăieturi pe inimă. Reina a plâns, l-a blestemat, i-a dus dorul, l-a făcut protagonistul absolut al poeziei ei rupte, a jurat că o să se răzbune și, până la urmă, s-a hotărât să-l uite. Undeva, în caietul ei de versuri, a scris: „Opusul iubirii nu

este ura, ci indiferența.“ Dar nici ea nu credea.

Cea mai mare răzbunare a fost să-i dea atenție lui Fèlix. În sfârșit. La a șaptea declarație din a șaptea vară, i-a spus da. El a rămas mut, năucit de surpriză:

— Da? a întrebat neîncrezător.

Au organizat bine momentul informării lui Sebastià, cu o plăcere aproape criminală. Un spectacol de cinema, ei trei singuri. Fèlix i-a prins mâna Reinei. Sebastià îi privea cu coada ochiului, nu-i venea să creadă, nu știa ce să gândească. I-au zis la sfârșit și Sebastià s-a prefăcut că se bucură. Din ziua aia s-au delectat sărutându-se în fața lui. Era răzbunarea definitivă, a amândurora. Dar ea mai păstra una, ultima. Nu-l dorea, nu-l iubea, nu-l voia în ziua când s-a așezat în bătaia lui pentru ultima oară. Sex și-atât, într-o mașină, sordid, dezagreabil. A făcut eforturi. I-a demonstrat tot ce învățase. L-a păcălit cu întâmplări false, născocite, ca să-l impresioneze. L-a lăsat cu gura căscată. L-a informat că o dată și gata, și-n plus, era pentru ultima oară. Că-n viața lui n-o să mai aibă norocul ăsta. La sfârșit, a adoptat o profundă indiferență, care a durat toată viața. Și a mai decis să-l iubească pe Fèlix din tot sufletul. Pe măsură ce-l cunoștea, i se părea că îi trebuia, avea nevoie de el. Nu se gândise niciodată că se poate îndrăgosti în halul ăla. Sau poate era tot o febră.

Nu contează. Patru ani mai târziu, a invitat-o la un restaurant din port și-n fața unei porții de calamari i-a cerut să se mărite cu el. Cu lacrimi în ochi, ea a spus da și au fixat data, peste opt luni. Opt luni de care ea a profitat să cumpere farfurii, pahare, cuțite cu zimți, cearșafuri și prosoape și toate lucrurile de care au nevoie doi oameni fericiți. S-au căsătorit la 11 dimineața într-o biserică plină de invitați, în timp ce o soprană cânta *Ave Maria* de Schubert, și au ieșit ținându-se de mână prin ușa din spate, fiindcă prin cea principală intra perechea de la 12.

Invitații uitaseră să aducă orezul care în culturile mediteraneene se aruncă, tradițional, peste miri și care simbolizează noroc și fertilitate.

Până foarte târziu, nimeni nu a interpretat asta.

De la: Bàrbara Graells
Către: Reina Gené

Dragă Reina,

Notele lui Albert despre care îți vorbeam în mesajul meu anterior erau cele din primul trimestru, care s-au dat cu puțin înainte de vacanța de Crăciun. Am verificat anume dacă fiul tău a adus documentul semnat de unul din cei doi tutori și trebuie să-ți spun că da, l-a adus. Pe el apare semnătura lui Fèlix Gama și data de 8 ianuarie. Deduc din cuvintele tale că, deși se pare că tatăl lui a văzut notele, nu ți-a vorbit despre ele. Erau patru examene picate (filozofie, limba catalană, engleză și istorie) și multe din restul trecute la limită. Nu credem că va merge mai bine în trimestrul următor, date fiind rezultatele examenelor din aceste zile. Comparate cu cele din cursul primar și secundar (am revăzut tot dosarul lui școlar, e strălucit), aceste note sunt, credem, un semnal de alarmă de care trebuie să ținem seama. Când se întâmplă așa ceva, există întotdeauna o cauză pe care ar trebui s-o putem afla. Nu e momentul acum să ne supărăm pe el, ci să-l ajutăm să depășească această criză apărută nu știm de unde. Sunt sigură că, toți împreună, vom reuși. Numai bine,

Bàrbara (îndrumătoarea)

20

— Muriel?

— Reina?

Nu se simte deloc ridicolă că vorbește cu prietena băiatului ei. Trebuie să știe tot. Are dreptul.

— Poți vorbi?

La celălalt capăt se aude un scâncet. Întâi nu e foarte sigură. Muriel plânge? I se pune un nod în gât.

— Ești bine? întreabă.

— Nu, răspunde fata.

— Voiam doar să știu cum a fost. Ce s-a-ntâmplat?

— A fost groaznic. – Aude mai mult suspine decât vorbe.

Îi vine și ei să plângă, dar nu vrea s-o facă. Nu aici. Nu acum. O să-și dea

voie să se prăbușească atunci când o să fie singură.

— Muriel, Muriel, ascultă-mă, Muriel. Nu plânge!

La masa de-alături, o pereche de bărbați tineri. O privesc fără să înțeleagă nimic.

— Iartă-mă – zice Muriel, un pic mai calmă. – Ne-am speriat rău. Se ducea țintă, în fugă. – Face o pauză, să plângă și să se oprească să-și sufle nasul. Când e gata, întreabă: Cum de i se-ntâmplă asta lui Albert?

— Nu știu, draga mea, dar o să descopăr. O să descopăr ce s-a-ntâmplat, zice Reina, înainte de-a întreba: Se ducea țintă? Ce vrei să spui?

— Spre șine, Reina. Când intra trenu-n gară. Ar fi sărit dacă nu… – Se întrerupe, scânceşte. – Iartă-mă. Trenurile intră acolo cu viteză.

Reina încearcă să vizualizeze gara, nu prea o știe. A fost o singură dată, când s-a dus cu Albert să se înscrie în clasa a unsprezecea. Liceul ales la patruzeci de kilometri de casă. De el și de niște prieteni, ca Muriel. Când îl întrebase dacă n-o să fie obositor mereu cu noaptea-n cap, mereu pe tren, Albert i-a zis că merită, căci e cel mai bun pentru tipul lui de bac și n-o să meargă singur, o să fie cu colegii.

— Nu te scuza, draga mea. Albert trece printr-o pasă proastă, are nevoie de ajutor. Cred că asta e – zice Reina, vrând să creadă și ea în tonul, cuvintele, aparentul ei calm.

— Și eu cred, zice Muriel. Și ai dreptate. De niște zile mi se pare ciudat.

— Ciudat, cum?

— Nu știu. Trist.

— Ți-a spus de ce?

— Nu. Nu-mi mai povestește nimic. Nu mai e ca-nainte.

— Adică?

— În ultimul timp vorbește cu mine doar despre cursul pe care l-a făcut.

— Cel de specialitate.

— Da. E-ncântat.

— Știu bine. Și, legat de tine, nimic?

— Legat de mine?

— De prietenia voastră. Sau de-altceva.

— Nu. De ce-ar fi trebuit s-o facă?

— Muriel, o să te întreb ceva personal. Iartă-mă. Tu ieși cu cineva, nu?

— Da.

— S-a-ntâmplat ceva în ultimul timp între prietenul tău și…? Vreau să spun, ceva care i-ar fi putut da speranțe că…?

— Stai puțin, un moment, Reina. Ascultă-mă. Băiatul tău nu se mai ține după mine. A făcut-o, cu mult timp în urmă. Dar de mult nu-l mai interesez. Văd. În plus, am hotărât c-o să rămânem prieteni. Amândoi. Dar în ultima vreme s-au întâmplat alte lucruri.

— Ce lucruri?

— Nu știu dacă ar trebui să-ți spun, Reina. El știe că m-ai sunat?

— Sigur că știe, minte ea. Despre ce vorbești?

— Nu pot să-ți spun. Cred că ar trebui să-l întrebi pe el.

— Muriel, trebuie să mă ajuți. Ce s-a-ntâmplat e grav. Știu că-ți dai seama. E important să-mi spui ce știi. Dacă nu știu ce e, n-o să-l pot ajuta. Nu e momentul să fim secretoși.

Aceste cuvinte învinge reticența lui Muriel.

— Nu știu nimic, aproape. Doar că Albert se vede cu cineva.

— Se vede cu cineva? – La asta nu se-așteptа. – Cu cine?

— Nu știu. N-a vrut să-mi spună.

— Nu se poate. Aș ști – zice Reina și-și dă seama că trebuie să-nceteze cu tonul ăsta categoric. Nu știe nimic. Nu-și dă seama de nimic. Poate nici nu-și cunoaște copilul.

— Mi-a spus. Cred că e topit.

— Topit? – Surpriza o face să repete ultimul cuvânt din fiecare propoziție a lui Muriel. – Și chiar nu știi cine e?

— Știu doar că nu e din școală. – Se-aude de departe o voce, poate mama lui Muriel, o fi strigând-o. – Știi cine-ar putea ști? Arnau. Cred că ei doi își povestesc tot. Cel puțin o făceau.

— Arnau, evident. – De ce nu i-a dat prin cap să-l sune întâi pe el, dacă e evident?

— Iartă-mă, Reina, trebuie să-nchid.

— Da, da, cum să nu, draga mea. Înc-un lucru.

— Spune.

— Mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru tot ce-ai făcut pentru Albert. Nu știu cum o să pot…

— N-am făcut nimic. Doar ce-ar face oricine. Și-apoi, mai erau și Pol, Màrius, Gerard. Cei din grup. Ei l-au placat, ei l-au împiedicat să sară. – I se frânge iar glasul.

Reina își închide ochii. Nu-și poate imagina. Nu vrea.

— Te-ar deranja să le spui mulțumesc din partea mea?

— Nu, bineînțeles. Nici o problemă.

Reina mai repetă de trei-patru ori cuvântul. Mulțumesc. Chiar și după ce Muriel a închis.

21

„Te sun peste cinci minute“, mesaj de la Sam. Răspunde doar: „În sfârșit.“

E șapte jumătate. Începe să-și facă o listă de întrebări pentru Sam, dar renunță. Întrebările pe care ar vrea să le pună nu încap în nici o listă. De trei ore, certitudinile s-au sfârșit.

Trei ore de când a început să afle spaimele care o să o însoțească multă vreme, poate ani, poate totdeauna.

Trei ore de chibzuit unde o să dosească toate noutățile astea, în ce sertar de jos din ce dulap îi încap atâtea neliniști, atâtea temeri, atâtea nopți fără somn, atâtea îngrijorări ca acelea care vor urma.

Trei ore de întrebat cine e de fapt fiul ei, dincolo de străinul pe care nu poate să nu-l iubească și despre care nu știe ce gândește, de ce e în stare, care o sperie fiindcă o face vulnerabilă.

Sunt doar trei ore de când viața a ieșit din matcă.

22

Are nevoie urgent de un psiholog. Cineva de încredere, cunoscător. Cineva care să-l ajute pe Albert. Care să-i ajute.

Scrie unei prietene care conduce o revistă de educație. Îi cere să-i recomande pe cineva pentru un caz grav. Prietena e rapidă, ca întotdeauna. Îi trimite un contact. Mail și telefon. „E o somitate“, îi scrie într-un mesaj. „Spune-i că vii din partea mea.“

A lăsat telefonul să sune de șapte-opt ori, e gata să închidă când o voce masculină irumpe în auzul ei. Reina pronunță cu grijă, citind din caietul în care le notase, numele și prenumele somității.

— Eu sunt, despre ce-i vorba? – o voce de bărbat hotărâtă.

Se prezintă, îi spune cine i l-a recomandat. Îi cere scuze că-l sună atât de târziu. Îi spune că e o urgență. Îi spune că sunt în căutarea unui specialist, a cuiva cu experiență în cazuri complicate. Îi mulțumește, de mai multe ori, cu sinceritate, că i-a răspuns.

— Explicați-mi despre ce este vorba, zice somitatea.

Reina își adună puterile și începe cu începutul. Fiul ei, șaptesprezece ani, elev bun, băiat normal, a făcut ce-a făcut. Încearcă să fie clară ca să câștige timp și fiindcă detestă ocolișurile verbale inutile. Din nou, cuvintele-i ies din străfund, arzânde, devastatoare, de parcă de fiecare dată când le rostește i-ar sfârteca o bucată din inimă. Azi-dimineață-a-vrut-să-se- arunce-în-fața-trenului. Își îndulcește un pic tonul să nu sune atât de groaznic: e ciudat, nu știe cum de s-a întâmplat, nu e genul de om care… Își dă seama că se justifică, că încearcă să se scuze – în fața somității sau în fața propriei conștiințe –, că se teme de ce-o să gândească despre ea. Teamă că o s-o judece, că o s-o eticheteze. Și-și mai dă seama că o vor face. Toți o s-o facă de-acum încolo. Va fi „mama băiatului care a vrut să se sinucidă“.

— Avem nevoie de un psiholog – încheie, încercând să recupereze autoritatea corespunzătoare clientului, a celui care plătește, care caută. – Un bun psiholog în astfel de probleme. Ca dumneavoastră.

— Clar, răspunde somitatea, calm.

— Îmi puteți ajuta fiul?

— Acestea sunt cazuri dificile – zice el, cu vorbe măsurate. – Întâi vreau să mă întâlnesc cu dumneavoastră și cu tatăl băiatului. E soțul dumneavoastră?

— Fostul meu soț.

— Înțeleg. – „Înțeleg“, răsună cuvântul, ca un ecou încărcat de semnificații sinistre. – Vă pot programa cam peste două săptămâni. Stați să mă uit în agendă.

— Nu aveți timp deloc înainte? Două săptămâni înseamnă mult.

— Nu prea văd cum. – Se-aude foșnet de pagini. Somitatea întoarce paginile agendei sale ultraburdușite. – Uitați, ar fi o singură posibilitate,

miercurea viitoare la 8:30 seara. Nu primesc niciodată atât de târziu. Aș face o excepție, având în vedere gravitatea cazului.

O deranjează tonul suficient, arogant. O fi fiind într-adevăr bun.

— V-aș fi profund recunoscătoare, zice.

— Deci îmi notez, adaugă somitatea.

— Vă rămân, realmente, îndatorată. – Se repetă.

— Vă anunț că această primă sesiune va dura o oră și jumătate, iar prețul este de 200 de euro. – Reina consimte, e de acord cu totul, ar putea să nu fie? – Și încă ceva, important: trebuie să-mi aduceți istoricul violent al familiei. Tot ce există.

— Istoricul violent?

— Da, da. Automutilări, agresiuni, sinucideri, crime… tot ce aveți. Cincizeci și cinci la sută dintre adolescenții cu conduită suicidară provin din familii violente, în care cineva și-a luat viața. Trebuie să verificăm dacă este cazul. Aduceți-mi ce vă cer și vedem, de acord?

De acord. Zice da. Se preface că i se pare normal. Că înțelege. A devenit un om care acceptă ce i se spune și, la fel, ce gândesc despre ea, ce presupun, ce-și imaginează ceilalți cu motiv sau fără.

Înainte de a închide, știe deja că n-o să se ducă. Somitatea o să ia plasă.

23

— Tata unde e?

Din când în când tatăl ei dispărea. Două-trei zile, câteodată patru. Mamei ei îi tremura glasul când răspundea:

— E plecat într-o călătorie. S-a dus să cumpere diverse lucruri pentru magazin.

Era ciudat, fiindcă la întoarcere tata nu aducea niciodată nimic. Nici pentru magazin, nici pentru ele. Mâini goale, chip posomorât, care dura câteva zile, până îi trecea.

Reinei i-a luat mult să unească toate piesele acelor amintiri din prima copilărie. Și mai mult să-și dea seama că nici mama ei nu înțelegea dispariţiile soțului. Și că suferea mult mai mult decât ea, căci de câte ori el pleca, o cuprindeau cele mai negre presimțiri. Și că dintre toate cea mai

neagră era că n-o să revină.

Tata pleca cu mașina – un SEAT 127 galben pal – și o sacoșă mică cu haine de schimb. Briciul de ras îl lăsa acasă și asta spunea multe lucruri, zicea mama, dar niciodată nu spunea care. Cum se întorcea, tata își punea șorțul albastru și-și relua locul în spatele tejghelei. Nu povestea nimic. Câteodată rămânea încremenit, cu privirea dusă, cu gândul la lucruri pe care nu le rostea.

Se întorsese și viața continua.

Și tot așa, când și când, de-a lungul lunilor, anilor.

Până în ziua când nu s-a mai întors.

24

Cei care vor să mănânce se uită urât la ea. Stă cu un pahar gol pe masă, i-a băut de mult conținutul. Nu pare să aibă de gând să plece. Pe masă are și agenda, unde a scris și apoi a șters întâlnirea cu somitatea. Și un pix. Și telefonul. Când sună și vede că este Samuel, se grăbește să răspundă.

— Finalmente! Ce face băiatul?

— Bine, bine, suntem deja acasă.

— Cum a reacționat Fèlix?

— Într-o bună zi o să-ți omor fostul.

— Ce-a făcut?

— Nimic deosebit. Știi deja, tot timpul s-arate el în fața copilului *who's who*. Am profitat că Albert s-a dus la baie și i-am trântit câteva.

— Doamne, de ce? V-ați certat?

— Nu era cazul azi. Dar, îți jur, nu mi-au lipsit motivele.

— Și te-a lăsat să-l iei pe Albert fără discuții?

— Am discutat. Până l-am făcut scurt să tacă. Lui Albert i-am spus că am căzut de acord să vină acasă, că așa ni se pare mai bine.

— Ce i-ai zis?

— I-am amintit ce știm toți trei. Ce el uită des.

— Mulțumesc. Sunt mai liniștită. – Îl aude pe Sam respirând greu. Să reducă tensiunea sau să încerce. – Tu cum ești?

— O întrebare la care nu-i ușor de răspuns. Tu?

— Isterică, bănuiesc. Tristă. Nelalocul meu. Ce se-ntâmplă e… – I se sugrumă vocea.

Înc-un pic şi se pornesc alarmele autocontrolului. Nu, nu, lacrimi nu. Ea nu plânge în public. În viaţa ei. În acest sens e ca o doamnă din secolul al XIX-lea. Emoţiile, în străfund. Râs, cât vrei. Dar plâns, ah! Sub nici o formă!

Sam continuă:

— Cel mai important e că psihiatra n-a zis să facem ceva special. A exclus de la bun început ideea internării. Nu i-a prescris nici o medicaţie. Recomandă să ducă o viaţă normală. Diagnosticul din raport sună aşa: „Gest automutilant cauzat de frustrare.“ A recomandat doar ca noaptea asta să încuiem dulăpiorul cu medicamente, pentru orice eventualitate.

— Pentru ce eventualitate?

— Reineta. Ştii pentru ce.

— Gândeşti că ar putea s-o mai facă? – Altă groaznică posibilitate, nici măcar nu-i trecuse prin cap.

— Eu nu mai gândesc. M-am blocat de ceva timp.

— Şi ce-i cu frustrarea? Crezi că asta a fost cauza?

— Nu.

— Atunci, care?

— Nu ştiu. Înclin să cred că nu e doar una. Că, aşa cum spune, lucruri acumulate. Se pare că examenul de azi a fost un dezastru. Povestea cu Arnau. Apropo, tu ştii cine-i Ester?

— Cine?

— Ştii că se întâlneşte cu o fată pe care o cheamă Ester?

— Muriel mi-a spus că se-ntâlneşte cu cineva. Dar nu mi-a zis numele.

— Fèlix a amintit de una, Ester. De parcă Albert i-ar fi povestit lui, şi nouă nu. E posibil?

— Oh, totul e posibil. Pot vorbi cu el?

— Da, dar nu te enerva. A obosit să vorbească despre acelaşi lucru. Poate n-o să ţi se pară prea comunicativ.

— Bine.

Glasul lui Albert pare normal. Îl întreabă cum e, dacă e obosit. Bine. Da. Vrea să ştie dac-o să se culce devreme. Poate. Întreabă cum a fost prânzul, ce a mâncat. Bine. Hamburger. Şi tata şi Sam nu s-au certat, adaugă, şi se-aude

ceva ce aduce a râs. Îl întreabă dacă hamburgerul a fost bun. Foarte. Dacă e sigur bine. Că deja i-a spus că da. Îi zice că e grav ce s-a-ntâmplat şi-l întreabă dacă e conştient. Acum e conştient, dar înainte nu. Îl întreabă de ce anume nu era conştient înainte. De nimic. Reina insistă: poate ar putea fi un pic mai concret, să se explice puţin. Nu ştia că de fapt îl iubesc atât de mulţi oameni? Chiar nu ştia? zice ea, şi nu-i vine să creadă ce aude. De parcă fiul ei de şaptesprezece ani tocmai ar fi descoperit că Pământul e rotund. Nu, mamă, nu ştiam, cel puţin nu mă gândisem niciodată.

Reina este epuizată. În loc să-i scoată vorbele cu cleştele, una câte una, ar prefera să-l întrebe de ce i-a făcut asta. De parcă ei i-ar fi făcut-o, nu lui însuşi. Dar asta simte: că fiul ei a încercat să-i ia ceva, a vrut să-i facă un rău ireversibil. Îşi dă seama că n-ar trebui să se simtă aşa, dar este furioasă. De-ar fi în faţa ei, i-ar veni greu să nu-l pocnească.

— L-am văzut pe Samuel plângând – zice Albert, întorcând-o la discuţie. – Şi pe Muriel. Nu i-am văzut niciodată plângând, repetă. Amândoi plângeau pentru mine.

Pentru cine plângem, când plângem? Pentru alţii sau pentru noi înşine? Plângem pentru cel mort sau pentru ce va fi viaţa noastră de-acum înainte? Viaţa noastră fără, împotriva a, de după, conform cu, în pofida sau după asta?

Reina îşi ia vocea de când fiul ei era mic şi-i spune că, evident, oamenii care-l iubesc nu-şi pot închipui că o să i se-ntâmple ceva, că, te rog, să ţină seama de asta de-acum înainte. Să n-o mai facă. Te rog, zice, dacă vreodată simţi că ţi se-ntâmplă ceva asemănător, alte lucruri adunate, te rog, sună pe cineva. Te rog, sună-mă înainte să… Sună-mă.

Da, zice el, aşa o să facă.

Vorbeşte, vorbeşte şi încearcă să aibă un glas blând, să rămână afectuoasă, iubitoare, diplomată. Ca unul care şopteşte lângă un leu adormit, de teamă să nu-l trezească. Dar, în sine, are un singur gând. Este ţepos şi zgârie. Albert i-a vorbit despre prietenă, despre Samuel, despre lucrurile învăţate în această experienţă amară. Dar n-a zis nimic despre ea. Nici măcar o vorbă. Parcă nu-şi dă seama cum se simte. Parcă nici nu s-ar gândi la ea. Parcă nu l-ar interesa.

— Culcă-te devreme, scumpule – îi zice, în timp ce-şi înghite orgoliul, angoasa, dorul şi sentimentul teribil de abandon, atât de nou şi-atât de prea

mare pentru ea.

25

În farfurie era o omletă, iar la televizor se discutau probleme politice, când Albert a întrebat:

— De ce-s așa supărați Sam și tata?

Era un copil de opt ani inteligent și sensibil, începea să-și dea seama de toate. Ea, ca întotdeauna, s-a făcut că nu înțelege:

— De ce zici că-s supărați?

— Nu se-nghit.

— Crezi?

— Eu cred că fiindcă înainte tu erai iubita lui tata și-acum ești iubita lui Sam.

— Dar tata nu poate fi supărat, că el are altă iubită.

Albert își privea curios furculița. Se vedea pe sine reflectat cu capul în jos. Dădea din cap că nu. Nu reușea să înțeleagă. Nici ce vedea, nici ce auzea.

— Tata zice că el nu voia altă iubită. Că are una fiindc-ai plecat tu.

Reina a simțit periodica dorință de a-l strânge de gât pe Fèlix, de obicei stârnită de ce-i povestea lui Albert.

— Tu și tata de ce n-ați mai fost iubiți?

— Nu ne-am mai iubit, scumpule. Uneori se întâmplă.

Albert a dat iar din cap, de data asta cu multă convingere.

— Nu, nu! El zice că te iubește și-acum. Că tu ai fost.

— Uite ce-i. – Zâmbet liniștitor. – Și eu îl iubesc, dar ca pe un prieten.

— Dar el zice că tu-l iubești pe Sam și de-aia nu puteți să fiți iubiți.

— Dar și el o iubește pe Assumpta. Mult mai mult decât pe mine, cu siguranță.

Altă negație. De-atâta vehemență îi dănțuia bretonul.

— Nu! Tata zice că mai mult te iubește pe tine, că tu ești mai importantă.

— Așa zice?

— Da. Jur – a rostit solemn Albert.

— Și ce mai zice?

— Da. Zice c-ar vrea ca tu și cu el să fiți iar însurați.

Reina era un pachet de nervi. Îl omor, îl omor. De data asta chiar nu mai scapă.

— Dar, scumpule – zâmbet de „Nu-i nimic, e normal să vorbești despre lucrurile-astea cu copilul tău de opt ani“ –, asta nu se poate, știi și tu. Ce-am face cu Sam și Assumpta dacă eu și tata ne-am căsători din nou?

— Tata zice că ar putea să se-nsoare și ei. Să stea împreună. O să pot să mă duc să mă joc la ei acasă?

— Nu cred, scumpule. Mai bine să fie totul ca acum, să nu complicăm lucrurile.

Și Albert, cu ochii-n televizor, dând din umeri:

— Okay!

Seara aia Reina a așteptat să adoarmă Albert ca să îl sune pe Fèlix, furibundă.

— Poți să nu-i mai împuiezi copilului capul cu povestea cu noi doi împreună? Și să nu-i mai spui că vina că nu suntem e a mea și numai a mea?

— A, da? Și i-oi fi spus vreo minciună? Nu știi că visul copiilor e să-și vadă tatăl și mama împreună? E poate ceva rău ca tatăl să o iubească pe mamă? Eu mi-am tras-o fără prezervativ și-am împuțit tot?

26

Ce are în clipa asta în mână nu e un aparat pentru comunicat la distanță, adică un telefon. E mai degrabă un oracol, un profet, o sibilă sau câte puțin din toate astea fiindcă de la el așteaptă un răspuns, așteaptă liniștea care să-i îngăduie să-și scoată pietrele din inimă.

N-ar trebui s-o facă, de câte ori a auzit că nu trebuie să cauți pe internet informații medicale? Este întotdeauna o greșeală, nu doar o încâlceală. Dar tentația este irezistibilă, iar circumstanțele, favorabile. Are timp berechet, dubii mai mult ca oricând și, în mâini, un aparat capabil să satisfacă orice curiozitate. Scrie pe motorul de căutare: „Recidiva suicidară“. Apar peste douăzeci de mii de rezultate. Statistici, factori de risc, boli mintale asociate, cele mai frecvente cauze… Fiecare articol este un puț adânc în care să-ți dai drumul.

Îl deschide pe primul. Se intitulează „Evaluarea riscului de recidivă în

sinucideri“. Unul din patru încearcă din nou. Primele șase luni după prima încercare sunt perioada de cel mai mare risc. În anul următor posibilitățile sunt de o sută de ori mai mari decât la o persoană care nu a încercat niciodată. Dintre recidiviști, o treime o fac din nou. Circa zece la sută reușesc. Unii planifică totul, se gândesc ani întregi. Sunt cazurile cele mai dificile, aproape inevitabile, potrivit psihiatrilor consultați. Nimeni nu poate supraveghea pe cineva douăzeci și patru de ore din douăzeci şi patru. Cine vrea să se omoare și-și face bine planul reușește. Curios: sunt mai mulți sinucigași bărbați decât femei. Bătrâni – peste șaizeci și cinci de ani, mai mulți decât tineri. La populația între cincisprezece și douăzeci și nouă de ani, autoeliminarea – eufemismul o face să zâmbească trist – este a doua cauză a morții pe glob. Printre cauze este amintită „Conduita suicidară familială“. Se vede că dorința de a-ți lua viața se transmite independent de tulburarea care o însoțește. E genetică, nu-i nimic de făcut. S-a constatat la persoane adoptate care păstrau tendințele suicidare ale părinților biologici. Agresivitatea impulsivă e vinovată în cincizeci la sută din cazuri. Cealaltă jumătate depinde de factori numiți „ambientali“. Adică: abuzuri, violuri, maltratări fizice și psihice și tot felul de situații dificile tranzitorii precum rupturi în cuplu, dificultăți economice, pierderea locului de muncă, moartea unei persoane iubite, eșecul școlar, sentimentul de singurătate…

27

Un apel de la un număr necunoscut o smulge din lectură.

Este Rosa, o voce animată care-i dorește seară bună și-i spune că e psihiatra de la CSMCT. De unde? A, iertare, da, da, știe, acronimul e oribil, dar nu au altul. Înseamnă „Centrul de Sănătate Mintală pentru Copii și Tineri. Securitate Socială“, neîntrerupt, pe scurt.

Sănătate Mintală.

Există cuvinte greu de scos.

Azi, spune Rosa, l-a cunoscut pe Albert și i-a făcut o „intervenție de urgență conform protocolului“, după un gest automutilant, cum deja trebuie că știți – Reina îi spune că știe. Rosa face o pauză și adaugă că soțul ei a informat-o că este în călătorie în interes de serviciu și de-aceea și-a luat

libertatea de a-i cere numărul ei de telefon spre a-i putea pune câteva întrebări care s-o ajute să „evalueze antecedentele cazului“ și să „înceapă redactarea raportului de evaluare clinică“. Astfel încât, dacă nu are nimic împotrivă, ar vrea să-i pună câteva întrebări despre Albert.

Reina corectează un punct important: fostul soț. Dincolo de asta, are timp berechet, căci se află într-un aeroport românesc așteptând să se domolească furtuna ca să se-ntoarcă acasă, cu prea mult timp pentru gândit. Rosa ia notă de precizare și-și cere vagi scuze. Începem? Începem!

Întrebările vor să lămurească dacă Albert a fost un copil precoce, vioi, jucăuș, iscoditor, certăreț, trist, zgomotos…; dacă adopta atitudini mai puțin uzuale, dacă ocolea privirea, dacă socotea și citea bine, dacă intra în jocuri simbolice, dacă-i atrăgeau atenția lucruri pe care alții nu le observau, dacă știa să stabilească relații cu cei de seama lui, dacă lucra bine în echipă, dacă avea un prieten socotit cel mai bun, dacă-i plăcea sportul, dacă-și amintea tot felul de lucruri inutile, dacă avea un glas ciudat… la ce vârstă a făcut fiecare lucru (primul cuvânt, primii pași, primul prieten…). Reina încearcă să-și amintească tot. Unele lucruri îi sunt clare. Altele, nu. Răspunde cât de bine poate, cu teamă să nu greșească. Se teme că orice răspuns al ei îi poate pune fiul în primejdia de-a fi considerat ceva sau altceva.

Așteaptă să se încheie interogatoriul ca s-o întrebe pe psihiatră ce anume evaluează aceste întrebări, dar îi răspunde doar că trebuie să excludă diverse posibilități, că o să-i spună când o să aibă un diagnostic clar.

Diagnostic. Sunt cuvinte greu de înghițit. Mai ales când în trei ore fiul tău a încetat să mai fie un copil normal spre a deveni un copil care are nevoie de-un diagnostic psihiatric.

Reina-și zice că psihiatrii și psihologii sunt un fel de fisc: dacă scormonesc suficient, întotdeauna găsesc ce caută.

Acum Rosa vrea să știe la ce psihologi l-au dus pe Albert când era mic și din ce motive. Consideră de la sine înțeles că Albert și-a petrecut toată viața din psiholog în psiholog. Nimic mai departe de realitate: de fapt, a cunoscut doar unul, o dată, când i-a dat un pumn unui coleg dintr-a zecea și toată conducerea școlii s-a speriat rău. Azi, toată lumea se sperie rău, nimeni nu vrea responsabilități. Reina crede că se trage cu tunul după muște, dar mai bine așa decât să riști ca vreo muscă să fie un leu deghizat și să te devoreze

pe loc. Psihiatra o întreabă cum se face că doar atunci şi ea îi spune adevărul simplu şi dezamăgitor: nu s-au gândit că ar avea nevoie de mai mult. Rosa vrea să ştie cine nu s-a gândit. Ca şi cum n-ar fi posibil. Profesorii, îndrumătorii, soţul meu, eu… zice ea. Rosa o corectează: vreţi să spuneţi fostul soţ, nu? Fèlix. Da, da, se grăbeşte Reina, nici el. Un moment de tăcere. Psihiatra întreabă cine ia deciziile în privinţa lui Albert, câţi adulţi trebuie să se pună de acord asupra a ceea ce trebuie sau nu făcut în educaţia lui. Reina minte şi-i bate inima: Fèlix şi cu mine, bineînţeles. Nu are timp de gândit dacă să mai spună ceva ca să sune mai verosimil, că psihiatra a şi trecut la punctul următor. Cum este relaţia lui Albert cu tatăl vitreg?

Tată vitreg. Pfu…, cuvintele.

Bună, declară Reina, iar senzaţia că este examinată creşte. Normal, cu zile mai bune şi mai proaste, ca la toată lumea, presupune. Da, da, bineînţeles, tuturor li se-ntâmplă, e de acord Rosa, dar ea înţelege că actualul ei soţ… – caută numele unde l-a notat – are o fire ceva mai complicată, irascibilă – din câte i s-a spus – şi uneori nu e uşor să te-nţelegi cu el. Reina identifică imediat cuvintele lui Fèlix, îi recunoaşte stilul răutăcios de la o poştă. O informează pe psihiatră, care îi spune, pe un ton didactic, că n-are importanţă cine ce a zis, ci dacă e adevărat sau nu şi, insistă, vrea să ştie dacă „tatăl vitreg“ al lui Albert are sau nu o fire imprevizibilă.

Nu ne place să spunem „tată vitreg“, încearcă Reina să fie amabilă. Şi, imediat, adaugă nu ştiu, presupun că la fel ca toată lumea, toţi din casă suntem imprevizibili, care mai de care! şi bărbatul ei, sunt zile când vine de la serviciu plin de entuziasm şi zile când nu vrea să vadă pe nimeni, ca toată lumea; şi încearcă să râdă, deşi numai de râs nu-i arde. Sigur că da – revine tonul profesoral – dar trebuie să înţelegeţi că Samuel, dacă nu e tatăl lui Albert, nu poate să se implice în treburi care nu-l privesc. E un rol dificil, trebuie să ştii cum să-l joci, căci, dacă nu, se poate crea multă confuzie, cu consecinţe neplăcute, mai ales când copiii sunt mici. Fiindcă, de cât timp sunteţi împreună tu şi Samuel? De optsprezece ani, răspunde Reina. A, atunci… – psihiatra trage concluzii la care nu se aştepta – atunci, chiar de la început, nu? Te-ai despărţit când erai gravidă? Nu, la patru luni după ce l-am avut. Aici ar pica bine un *ex abrupto*, o exclamaţie; ceva de genul: Drace! ce devreme! Sau: Ia uite, ce grabă! Dar n-ar fi destul de profesionist. De-aceea

Rosa zice doar: acum se leagă toate, mulțumesc, l-au cunoscut amândoi dintotdeauna, atunci e de înțeles ce se-ntâmplă, dar asta nu-nseamnă că trebuie îngăduit. A, și încă o întrebare, în legătură cu psihologii. Vrea să știe dacă i-a făcut cineva vreodată lui Albert o evaluare TSA. Ce evaluare? întreabă Reina, deloc familiarizată cu droaia de sigle din psihologia modernă. Tulburări de spectru autist, explică Rosa. Autism? Vorbim doar despre o posibilitate. Nu-i cazul să ne speriem.

Autist. Există cuvinte pe care, oricât te-ai sforța, n-ai cum să le scoți. Care, până la urmă, te sufocă.

Iartă-mă, Rosa, îi spune, trebuie să te las. A început îmbarcarea pentru zborul meu. Închide fără să mai aștepte la revedere de la cealaltă.

28

Sam e genul care se-aprinde iute și dă-i și strigă. După aia două-trei ore stă posac. În timpul ăsta e mai bine să lași iritarea să-și urmeze cursul: de la intensă la dispărută trecând prin critică, moderată, recidivantă și ușoară, fiecare fază cu strategia ei, dar Reina a constatat că mai bine nu se folosește de nici una, fiindcă are tendința de-a înțelege un cuvânt oarecare drept reproș sau atac personal. Când, în sfârșit, îi trec hachițele, face o mică încercare. Dacă lucrurile merg bine și dacă merită, pune din nou pe tapet tema. Sam devine atunci rezonabil, argumentează, uneori chiar cere iertare. Nu prea îi iese, mai bine să facă pe neînțelesul. Dacă tema nu avea nici o importanță, e declarată moartă și îngropată și uitată rapid.

Fèlix e genul care spune da la tot. Nu se ceartă. Nu ridică vocea. Face literalmente ce i se năzare în clipa aia și, pe urmă, pentru greșeli scoate altora ochii. Război emoțional murdar spre a-și ascunde ineficiența. Nu stă să se gândească la consecințe, nu-și recunoaște niciodată greșelile. Deseori Reinei i se pare că intră-n dispută doar ca să susțină contrariul. Față de ea și de Samuel. Nimic nu-l încântă mai mult decât să-i contrazică pe ei doi și să câștige.

Albert este deseori câmp de luptă. Întotdeauna a fost, dar uneori s-a văzut mai clar. Ca în problema studiilor. Lui Fèlix i se păruse că e bine ca, de mic, băiatul să facă pian, pictură, dans, teatru. Se fudulea cu un fiu artist. Un artist

de opt-nouă ani e foarte simpatic şi e o temă de conversaţie familiară. Dar când, într-a zecea, Albert a anunţat c-o să aleagă un bac de profil artistic, în totală concordanţă cu ce-i plăcea de atâţia ani, Fèlix s-a opus:

— Artistic? Şi ce-o să faci pe urmă? Eşti bun la matematică, ar trebui să alegi profilul real. Sau poate ceva tehnologic, pe urmă sunt posibilităţi interesante.

— Eu vreau artistic.

Când s-a amestecat, să încerce să facă pace, Reina a păţit-o:

— Voi i-aţi vârât în cap prostiile-astea, i-a reproşat Fèlix. Să facă teatru în timpul liber, dacă-l amuză, dar să studieze ceva cu folos.

— Dacă studiază ce-i place, o să ştie el cum să tragă folos.

— Aiureli.

Discuţia s-a încheiat cu câteva luni de mutre din partea lui Fèlix. Mutre Reinei, căci cu Albert se purta totdeauna ca un coleg care înţelege şi aprobă tot. Un joc dublu, cu succes sigur.

Surpriza a venit când Albert i-a spus întâi lui că vrea să facă un curs de dublaj, ultrascump.

— Dacă asta-ţi place…, a răspuns Fèlix.

Sam, al doilea care a aflat, a văzut în asta probleme. Cursul costa câteva mii de euro, trebuia gândit. Reina era într-o călătorie. Când s-o întoarce, o să stea de vorbă şi-o să ia împreună o decizie.

— Clar. Şi-o să fie nu, a zis Albert.

N-a folosit la nimic să îi spună că va fi ce-o să considere ei mai potrivit, că poate, înainte de-a face un curs atât de scump, să termine liceul, să înceapă cursurile universitare şi, mai ales, s-aştepte să i se schimbe vocea, căci din când în când mai scăpa câte un falset.

A doua zi, Albert s-a smiorcăit la Fèlix. Sam nu vrea, lui Sam i se pare scump, Sam o să se consulte cu Reina, Sam… Fèlix n-a aşteptat mult ca să spună:

— Îţi plătesc eu cursul, băiatul meu. Poţi să te-nscrii!

A doua zi seara, când s-a întors acasă, după weekendul petrecut cu Fèlix, Albert a dat vestea.

— Tata-mi plăteşte cursul de dublaj. N-aveţi de ce să vă mai faceţi probleme.

Sam a sărit:

— Dac-o să vrea maică-ta.

— Nu. Mi-a și dat banii.

— Cee?

— Mi i-a virat în cont. Pot deja să mă-nscriu.

Sam a strigat din rărunchi, ca întotdeauna când își ieșea din sărite. E clar că în cazul ăsta ar fi trebuit s-o facă juma-juma: dintr-un rărunchi la Fèlix, din celălalt la băiat. Erau la fel de vinovați. Sau poate mai mult Fèlix?

Albert a ajuns repede la concluzia greșită:

— Nu vrei să fac cursul fiindcă mi-l plătește Fèlix și tu n-ai ochi să-l vezi! i-a aruncat.

Seara aia a fost cu nervi și scântei. Sam striga să se potolească până vine maică-sa, că e prea tânăr ca să decidă singur dacă s-arunce sau nu banii ăia, să-și aducă aminte că e încă minor și stă încă în casa asta…

— Păi tu vrei să fiu ca tine – l-a întrerupt Albert, veninos ca un adult, dar cu ingenuitate de copil. – Un vânzător de asigurări care face toată viața ceva ce detestă.

Sam l-a trimis la culcare, nu desert, nu televizor, nu ore în fața computerului. Ca pe-un copil mic. Albert s-a-mbățoșat și i-a zis că nu-l poate pedepsi așa, că n-are dreptul.

— De ce, fiindcă ești aproape major? – l-a întrebat Sam.

— Nu. Fiindcă nu tu ești tatăl meu.

Aici s-a sfârșit totul. Albert s-a instalat pe canapea, ca învingătorul în bătălie, și-a avut tupeul să vadă un întreg film de peste două ore. Samuel s-a dus în pat să-ntoarcă lucrurile pe toate fețele și să plângă-n tăcere, să nu-și dea seama băiatul.

Când s-a întors din călătorie, Reina i-a găsit pe bărbații din viața ei certați. Albert cu Sam, Fèlix cu Sam, Sam cu ei doi. Ca să încerce să facă pace, deși zob de oboseală, a început prin a-l suna pe Fèlix.

— Spune-i iubitului tău să-și bage-n fund nervii – a izbucnit el. – Mă deranjează că-l ceartă pe Albert.

— Te deranjează că are dreptate. Și, recunoaște, războiu-ăsta l-ai început tu, prostește.

— Prostește? Oi fi eu vinovat că am salariul de două ori cât al lui și-mi

permit să-i plătesc fiului meu un cu…?

— Fèlix, potolește-te. Respectă regulile. Ți-aduci aminte?

Fèlix a mormăit ceva similar unei afirmații. Poate „Ce să spun!“

— Așa, deci. Mâine îți trimit înapoi banii de curs. Când o să vină vremea de-așa ceva, peste un timp, stăm iarăși de vorbă.

Albert nu a făcut cursul de actor de dublaj. De acord, mai mult sau mai puțin, toți trei au decis că era mai bine să aștepte puțin. La toți trei le-a rămas un gust acru c-o dăduseră-n bară. Așteptau doar o ocazie să dreagă lucrurile.

Ocazia a fost cursul de cascador. N-avea nici o legătură cu dublajul, dar s-au învoit: interesele lui Albert erau multe și variate. E bine să studieze tot ce i se pare interesant. Cum le-a dat detalii – sâmbăta dimineața, șase luni, scump, dar nu foarte, profesori specialiști – Reina a dat fuga să-l sune pe Fèlix. Era de acord? Da, cum să nu? Plătește jumătate? Sigur, nici o problemă. Perfect, atunci e-n ordine. În weekend băiatul aduce hârtiile, să nu uite să le semneze.

Peste două zile, deja înscris, băiatul le-a adus programul cursului. Școala se numea Risky Shot: profesori cu ani de experiență profesională. Exerciții afară și înăuntru. Siguranță maximă. Grupe mici de opt elevi. Discipline: căderi de la înălțime, căderi multiple, busculade, sărituri din mașini, arme de foc, lovituri, acrobație, suspendări cu cablu, lupte, arte marțiale, torțe umane…

— Ați văzut? O să-mi dau și foc! Genial! – zicea Albert entuziasmat.

Poate s-au grăbit, s-a gândit Reina, doar Reina.

29

Dar trenul? Deși își dă seama că e o prostie, consultă câteva pagini de internet. Ar putea să ia un tren de la București la Budapesta, de la Budapesta la Viena, de la Viena la Veneția, de la Veneția la Milano, de la Milano la Barcelona. Treizeci și șase de ore călătoria, plus transbordările, așteptările sau blocajele furtunii. Ar încerca, dar riscă să rămână izolată în cine știe ce colț din Alpi. Între București și Barcelona sunt câteva accidente geografice de netrecut, mai ales iarna.

Iarna e perioada micimii umane. Un anotimp de scos fumurile din cap. Îi vine în minte Hannibal, cu armata lui de treizeci de mii de oameni,

cincisprezece mii de cai şi treizeci şi şapte de elefanţi, bietele animale, toţi croindu-şi drum în munţi pe un viscol cumplit printr-un pas pe care istoricii încă îl caută. Şi asta cu peste două sute de ani înainte de Hristos, când totul pe lume era mult mai greu decât acum. Nu-i de mirare că artiştii au pictat timp de secole dramatismul faptei.

Prima oară când a vizitat Tate Gallery din Londra şi a văzut aievea tablourile lui William Turner, inima i-a bătut nebuneşte. Erau cazaţi la Southwark şi, ca să nu irosească banii pe metrou, mergeau peste tot pe jos, până când începeau să-i doară picioarele şi se întorceau la hotel. Sărbătoreau, cu Fèlix, primul an de căsnicie. Azi, călătoria aia se amestecă cu multe altele – în ultimul timp a vizitat Londra de trei până la şase ori pe an, dar păstrează intactă impresia pe care i-au făcut-o tablourile lui Turner. Dimensiunile, culorile, diferenţa dintre reproducerile din albumele de pictură şi piesele originale. În faţa lui *Hannibal traversând Alpii* i-a venit să plângă. A mers din sală în sală cu inima gata să-i sară din piept şi respirând greu. Primul sindrom Stendhal din viaţa ei, când încă nu ştia că arta îţi poate provoca tulburări psihosomatice, descrise, printre primii, de Henri-Marie Beyle, Stendhal omul, după ce contemplase Basilica Santa Croce din Florenţa. Şi, fără să vrea, memoria o poartă la Galleria degli Uffizi, unde dă de Fèlix cu aproape două decenii mai tânăr, cu o figură pseudoştiinţifică în faţa faimoasei *Nascità di Venere*:

— Păi mie, dacă e s-o spun pe-a dreaptă, nu mi se pare ceva nemaipomenit. Cei doi îngeri sunt prost desenaţi, iar Venus asta are burtă.

Şi-aduce aminte cum îi venea să-l omoare, să-i strige chiar acolo, în mijlocul sălii paisprezece din Galleria degli Uffizi, ce dracu’ căuta ea acolo lângă un om căruia i se părea că Botticelli desena prost, dacă el ştia despre artă mai mult decât toţi criticii şi specialiştii şi pictorii care timp de şase sute de ani lăudaseră rafinamentul tabloului. În loc de asta, zisese:

— Şi eu, ce? Am burtă mai mare ca ea.

— Tocmai de-aia nu te pictează, a răspuns el şi a trecut la tabloul următor, nici el înţeles.

Reina a rămas pironită în faţa lui Venus a lui Botticelli, de parcă ar fi întrebat-o ce crede despre ce tocmai auziseră amândouă. De parcă ar fi încercat să decidă dacă un singur comentariu îţi poate amărî o călătorie, o

căsătorie, o existenţă.

Ura cu tărie ca gândurile să fie ca insectele, să meargă de colo-colo, fără să le poţi controla sau prevedea. Încearcă s-o ia de la capăt. Ia să vedem, de unde a început digresiunea asta culturală? De la tren. Închide una câte una paginile de internet în care a consultat diferite trasee. De la Bucureşti la Budapesta, de la Budapesta la Viena, de la Viena la Milano, de la Milano… Decide că atunci când Albert va fi de tot bine – nu e? Nu, nu e. Dac-ar fi fost, n-ar fi-ncercat să se-arunce în faţa trenului. Sau da? Poate fi considerat normal un astfel de lucru? Ce e normal şi ce nu? Ştie cineva? – când Albert o să fie bine – Reina părăseşte gândul, renunţă să mai întoarcă lucrurile pe toate feţele – o să-i propun să facem traseul cu trenul în sens invers, vara, când totul e mai blând şi mai uşor. Vor ţopăi prin Europa din tren în tren. Ajunşi în România, ar putea merge în Transilvania. O vizită la castelul contelui Dracula, care nici nu se numea Dracula, nici nu era conte şi nici n-a trăit acolo. Vor face ca turmele de turişti: se vor preface că înghit tot ce spun ghizii, vor cumpăra halbe de bere cu chipul faimosului vampir şi crucifixe din lemn cu vârful ascuţit. Vor dormi într-un hotel cu numele lui Dracula brodat pe prosoape. Ea va fi uitat tot ce se întâmplă acum şi viaţa va reintra pe făgaşul firesc. Vor sta mult de vorbă, tot timpul, la plimbare, la masă şi, la fel, la hotel, înainte de culcare. Va fi ca şi cum Albert ar fi din nou mic, ca atunci când în fiecare seară intra în camera ei, se aşeza la picioarele patului şi îi povestea cum i-a fost ziua. Cel mai bun lucru şi cel mai rău, îi cerea ea. Cel mai rău era mereu un fel de mâncare de la cantina şcolii. Merluciul pane, mâncarea de linte, salata verde… Cel mai bun era mult mai variat. Uneori, un joc în curte sau un desen care-i ieşise foarte bine sau un cântec nou învăţat. Alteori, cel mai bun lucru din ziua lui Albert era legat de ea: „omleta cu cartofi de la cină“, „când m-ai gâdilat în bucătărie“, „că mâine nu trebuie să pleci cine ştie unde“.

La un moment dat, Albert a încetat să-i povestească cum i-a fost ziua. A încetat s-o considere unul dintre lucrurile bune care i se întâmplau, a încetat să mai intre seara în camera ei. Şi ea, până astăzi, nu observase cât de mult îi lipseşte.

Deodată îşi aminteşte ceva. Hannibal, marele strateg, nu a murit în vreo luptă, ci după ce a înghiţit otravă. Eroul din Alpi s-a sinucis.

30

— Bună, sunt Arnau. Acum nu pot vorbi. Sunt la ore sau la bibliotecă sau dorm sau am un meci. Tu ai încredere-n mine și lasă-mi un mesaj. Dar, dacă vezi că nu sun, sună-mă din nou. Și… ai grijă de tine. Pa!

Taram tam tam.

Încearcă să vorbească firesc:

— Arnau, sunt Reina, mama lui Albert. Am nevoie să vorbesc cu tine, e urgent. Sună-mă imediat, te rog. Te sărut. Salutări părinților.

31

Ani de zile prietenia dintre Albert și Arnau s-a bazat pe ucis zombi *online* și pe făcut haz nebun de toate – inclusiv de materiile de gimnaziu, la care învățau împreună. Împreună au depășit toate febrele vârstei, începând cu mania de a vorbi tare care i-a apucat brusc. Ca și prima noapte când amândoi au băut prea mult sau nevoia urgentă de a merge la o sală de sport. Totuși, erau foarte diferiți. Pentru Albert a fost mereu clar ce voia să studieze; Arnau își adusese părinții la disperare cu indecizia lui până-n ultima clipă. Arnau era deja obsedat de fete când Albert se gândea doar să rezolve Petaminx, cel mai complicat cub Rubik; Albert a ales un liceu de artă, Arnau s-a decis pentru științe sociale, cu privirea îndreptată fără chef spre drept; s-au înscris amândoi la o sală de sport, unde Albert se ostenea la sala de fitness, în timp ce Arnau făcea bazin după bazin. Au descoperit amândoi în același timp moda padel, au luat ore cu același antrenor și, mai târziu, era firesc, au format pereche și au participat la câte o competiție modestă, tocmai bine pentru început, în care nu au făcut un joc rău. Când terminau partidele, lui Arnau îi plăcea să se relaxeze zece minute în jacuzzi, iar Albert fugea acasă să facă duș. La sfârșitul gimnaziului, după o excursie de final de studii la Londra, în care nu s-au despărțit nici un minut, Albert a schimbat școala. Acum erau foarte ocupați și nu doar de luni până vineri. Nu mai aveau timp de jocuri *online*, tot timpul aveau de învățat, de citit sau de făcut o lucrare urgentă. Trecuse vârsta când se invitau la petrecerile de aniversări. Începeau să se gândească serios la universitate, ce amețeală, și la viața de după, plină de

necunoscute. Acum mai aveau comun doar terenul de padel și vestiarul sălii de gimnastică, și asta din când în când, căci viața devenea tot mai rapidă și complexă. Tot mai adultă. Când, uneori, se întâlneau, mergeau o bucată de drum împreună, pe străzile pustii. Vorbeau, mai ales, despre strategii de supraviețuire pe un acoperiș asediat de morți înviați, despre cum să obții un aruncător de grenade aflat în custodia unui uriaș putred sau despre cum mingile care ricoșează în colțul geamului din spate sunt aproape imposibil de trimis înapoi. Încă râdeau și încă erau gălăgioși. Câteodată Arnau îl mai vizita pe Albert. Se închideau în camera lui să joace. Câteodată se-nfierbântau într-atât, încât Reina și Sam, în sufragerie, trebuiau să crească volumul televizorului.

Toate astea au durat până-ntr-o zi când Arnau i-a spus:

— Veste bombă, băiatu'! Am iubită.

Așteptările ridicate de prima parte a frazei au fost distruse de ce a urmat. Prietenul făcea ca toată lumea: avea iubită, voia să aibă, îi plăcea să aibă, îi plăcea și să spună că are. Albert nu înțelegea. Nu înțelegea cum de s-a putut întâmpla așa ceva.

În ziua aia nu au vorbit despre zombi, nici despre mingi imposibile. Doar despre iubita lui Arnau, care se numea Ona, era frumoasă, avea niște sâni puși nu-știu-cum, făcea balet, avea părul albastru, lung, și pesemne făcea totul bine, fiindcă Arnau repeta întruna că e mamăăă și că dracu' știe cum de se uitase la el o tipă ca aia. Și țopăia de emoție când vorbea despre Ona și-i străluceau ochii ca atunci când în jocul *online* sosea elicopterul și-i salva de pe acoperiș. Și iar o lua de la capăt: sânii, părul albastru, baletul, dracu' știe, mamăăă și țopăit. Plictisit și dezamăgit, Albert nu prea îl asculta. N-avea în gând decât că și-a pierdut cel mai bun prieten.

32

Vocea lui Fèlix e seacă, neplăcută, de îmbufnat.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zice Reina.

— Ce? Ești mulțumită? Ai reușit, Albert mi-a fost luat.

— Nu ți s-a luat nimic. Vreau doar să fie acasă. În patul lui.

— Și-aici are pat.

— Vreau să-l am lângă mine.

— Te-ai teleportat? Că acum o oră, din câte știu, erai în București. Spune drept: nu vrei să stea cu mine.

— Hai, Fèlix, lasă. Să nu mai începem. Am nevoie să știu câteva lucruri. – Liniște atentă, nici un răspuns. – Ți-a vorbit cumva băiatul de cineva, Ester?

Tăcere grăitoare. O tăcere din cele care sunt specialitatea Reinei. Înainte să răspundă Fèlix, ea știe deja că știe.

— Sunt treburile noastre.

— Ale voastre? Ale cui?

— Ale lui Albert și ale mele.

— Ce spui? – Se enervează.

— Că eu vorbesc de toate cu băiatul meu și că n-am de gând să-ți povestesc, fiindcă ar însemna să-l trădez.

— Îți cere el să nu-mi spui?

— Îmi pare rău, da.

— Ți-a cerut și să-mi ascunzi examenele picate la prima evaluare?

— Picate?

— Patru.

— Mi-a promis c-o să recupereze tot. Eu îl cred.

— Nu crezi că ar fi trebuit să știu?

— Credeam c-o să-ți spună el. Mi-a zis c-o s-o facă.

— Și nu te-ai gândit că puteai să-mi spui tu? Măcar o aluzie c-ar fi important. Fiindcă, presupun, suntem de acord că studiile sunt importante.

— Sigur că sunt.

— Și-atunci?

— Vezi lucrurile prea în negru. Albert a fost o vreme mai distrat. Nu e un capăt de țară. Toți am trecut vreodată prin așa ceva.

— Se poate și ți de ce, conform spuselor tale, e distrat?

— Ai spus chiar tu acum un minut.

— Iubita?

— Nu știu dacă e chiar iubită.

— A, nu? Atunci ce e?

— E îndrăgostit și-atât.

— Am înțeles. Doar o *fuck friend*? Așa se spune, nu?

— E ceva mai profund, Reina.

— Și tu cunoști exact gradul de profunzime? Știi dacă chestia-asta poate avea vreo legătură cu ce s-a-ntâmplat? Dacă s-au despărțit ori s-au certat ori ce?

— Nu cred. Albert e stăpân pe situație.

— Așa ți-a spus el, evident.

— Da.

— Și tu l-ai crezut.

— De ce-ar trebui să nu-l cred?

— Fiindcă e un copil?

— Nu mi se pare, când vorbim despre femei.

— Despre ce? Tu-i vorbești lui Albert despre femei?

— În mod normal, nu. Dar, în ultimul timp, cu Assumpta, am avut probleme și…

— Ai fost și tu distrat?

— Puțin, da. Destul de mult.

Cu Fèlix, de mult, Reina încearcă să fie practică. N-are de gând să discute despre folosul sau nu al acestor ridicole discuții de bărbați, ci doar să descopere ce-o interesează.

— Deci, da. Iese cu o anume Ester, zice. Din câte se pare, e foarte prins. Nu e o colegă de școală. Înseamnă c-a cunoscut-o în altă parte. La cursul de cinema, sigur. Știi ceva?

— Văd că ai făcut investigații pe cont propriu. N-ai nevoie de mine.

— Fèlix, dacă știi sigur unde a cunoscut-o, ar trebui să-mi spui.

— Da?

— Ar putea fi grav.

— Nu, nu cred.

— Te-ai putea înșela.

Se lasă o tăcere reflexivă. Fèlix cedează puțin din terenul de care e încântat, fiindcă l-a cucerit înaintea ei.

— O știe de la cursul de cinema, informează.

— Bun, trage aer în piept Reina, e, deci, o colegă de la cursul de cinema. Au o relație?

— Nu.

— Dar el e îndrăgostit de ea.

— Da.

— Și ea de el?

— Îi dă ceva atenție.

— Ce-nseamnă că-i dă ceva atenție? Se culcă cu ea?

— Presupun. Nu știu.

— Nu știi? Puțin mai-nainte mi-ai zis că e o *fuck friend.*

— Tu ai zis asta, Reina. Adu-ți aminte.

— Au avut relații? A avut prezervative?

— Oh, Reina, de unde să știu eu – oftează el, obosit de discuție. – Nu-l întreb pe Albert despre lucrurile-astea. E deja măricel.

— Păi ar trebui s-o faci. Și-ar mai trebui și să-i cumperi prezervative.

— Eu? De ce? Hai, gata. Voi n-ați cumpărat niciodată!

Reina trece peste comentariul veninos.

— Nu contează, Fèlix. Ce s-a-ntâmplat, știi? S-au certat? Doamne, Fèlix, nu face pe misteriosul. Ce naiba știi despre fata asta?

— Că a lucrat în diverse filme. Se pare că specialitatea ei sunt urmăririle de motociclete. Mi-a arătat o poză unde apărea îmbrăcată pesemne pentru o scenă de acțiune, că purta o salopetă de motociclist ultrastrâmtă, aurie. Nu cred că poate ieși cineva pe stradă cu așa ceva. I se vedeau doar țâțele, le are ca doi pepeni. Trebuie recunoscut, fiul tău are gusturi bune.

— Atunci, dacă are carnet, o fi fiind mai mare ca el.

— Nu știu. După corp, pare tânără, nu i-am văzut fața, în fotografie purta o cască integrală. Și ea aurie, dar din cele cu viziera complet neagră. Nu se vedea cine era sub ea.

Reina izbucnește într-un râs acru. Pentru toată tâmpenia asta sau pentru că-i cere o părere lui Fèlix, ca și cum ar trebui să se încreadă în el.

— Dacă s-a-ndrăgostit de-o fată mai mare ca el, e normal să fie deprimat. Nu i-o fi dând prea multă atenție.

— Eu nu l-am văzut deloc deprimat, pe bune, zice Fèlix, de parcă n-ar exista nici o problemă.

— Azi ți-a vorbit despre ea?

— Azi nu s-a creat atmosfera de încredere, indispensabilă. Aveam companie nedorită, îți amintești, nu?

— Nedorită de tine, în orice caz.

— Nu zic nimic. Dar, dac-am fi fost singuri, sigur mi-ar fi vorbit. Băiatul îmi povestește tot.

— Ție? – Reina râde grosolan, brutal. – Ce spui? În tine caută doar un complice la ce nu merge bine, ca examenele picate. Și-o face fiindcă știe că n-o să-i zici nimic, crezi că-i prost? Știe că n-o să-l cerți, cum ar face orice tată normal la cap cu fiul lui de șaptesprezece ani. Dar tu, oh! Tu, nu! Tu preferi să faci pe colegul ca să-i câștigi încrederea cu orice preț. Ca pe vremuri, când era mic și-i dădeai băuturi răcoritoare în timpul săptămânii și-i ziceai să nu-mi spună. Nu s-a schimbat nimic, fiindcă tu nu te schimbi. Vorbiți despre femei? De ce, mă rog? Doar ca să-i dai peste nas lui Samuel, să demonstrezi că te preferă pe tine, că tu ești învingător, nu? Învingător nu contează cum, dar, până la urmă, învingător. Poate că el ți-a luat soția, dar tu poți acum să-i sufli fiul. Ochi pentru ochi, așa-i? Ceartă de masculi alfa, iată versiunea scurtă. Numai că tu nu ești mascul alfa. Tu te joci de-a colegul adolescenților fiindcă nu știi să fii tată, cum nici să fii bărbat nu știi. Bărbat adult, vreau să zic, capabil să nu-și facă soția să se simtă invizibilă, capabil să o mulțumească, în felul ăla străvechi în care un autentic mascul alfa știe să mulțumească o femelă.

Chiar și la Fèlix e suspectă tăcerea asta. Reina își dă brusc seama că nu i se răspunde, că nici măcar nu-i aude respirația. Privește ecranul telefonului. A închis. A închis! Nu-i vine să creadă. Îl sună din nou, furibundă. Se-ntâmplă ce trebuia să se-ntâmple: nu-i răspunde. Un pic mai târziu intră trei mesaje ca trei împușcături mortale:

„Și tu n-ai nici o vină în toate astea? Poate nu ești o mamă atât de bună cum crezi.“

„Ar trebui să accepți că nu ești buricul pământului, știi?“

„Când o să-nveți să vorbești ca oamenii, sună-mă.“

33

La douăzeci și opt de ani, Reina se simțea cumplit de nefericită. Voia un copil, dar ceva nu mergea bine. Vizitele la ginecolog deveniseră stații pe un drum care ducea doar spre tristețe și renunțare. Se obișnuise cu cele mai

oribile lucruri: să plângă singură în baie de câte ori îi venea ciclul, să suporte lungile digresiuni ale soacrei ei despre cât de mult unesc copiii, să-şi vadă pulpele pline de vânătăi de la injecţiile zilnice cu ultrascumpul amestec de hormoni prescris de medic. A început să se înţepe în pulpă fiindcă într-o zi, văzându-i braţele numai pete, un farmacist n-a vrut să-i vândă cele treizeci de seringi pe care i le cerea.

— Dacă vrei să te omori, fă-o tu singurică, frumoaso, i-a zis calm.

Cel mai rău lucru nu era că nu-i vindeau seringi fiindcă o luau drept dependentă de droguri. Cel mai rău era când vreo cunoştinţă întâmplătoare, vreo vecină, vreo rudă îndepărtată sau orice alt membru al armatei de necunoscuţi care nu ştiu nimic despre tine, dar îşi permit să-şi dea cu părerea despre viaţa ta, încercau s-o convingă cât de minunată e viaţa fără copii. Îi vorbeau despre libertate, economii, suprapopularea planetei, promiscuitatea sexuală…, mereu pe un ton paternal care-i făcea greaţă. Cel mai curios era că toţi aveau descendenţi, unii numeroşi. Un deloc mic detaliu, care le reducea verosimilitatea. Aşa că îşi lua temperatura în fiecare dimineaţă, cu un vechi termometru cu mercur. În gură, cinci minute. Nota rezultatele pe o foaie pe care i-o dăduse ginecologul. Sus scria: „Calendar fertilitate.“ Variaţiile erau aproape insignifiante. Trebuia să noteze dacă era nervoasă sau bolnavă. Nu era niciodată bolnavă, dar aproape totdeauna nervoasă. Ceva nu mergea bine. N-o să reuşească să rămână însărcinată, presimţea. La consult, medicul le indica în ce zile trebuiau să aibă relaţii sexuale. Dacă aveau, trebuiau să noteze în calendar. Îi urmau cu sfinţenie indicaţiile, chiar dacă n-aveau chef. Medicul le studia viaţa sexuală cu ochelarii pe vârful nasului şi-şi manifesta aprobarea cu „îhî“ sau „aha“. Aşa a fost şase-şapte luni. Până ce medicul s-a gândit că poate ar trebui mai întâi să descopere altceva şi i-a scos de sub urmărire.

— Ah, ce bine – s-a bucurat Fèlix – era oribil să fim obligaţi s-o facem atât de des.

— Atât de des? a întrebat Reina, atât de perplexă de afirmaţie, că nici măcar n-a găsit ceva s-o combată.

Peste zece luni, într-o seară, la cină, l-a-ntrebat:

— Ştii că e aproape un an de când nu m-ai atins?

— Atât de mult? – Fèlix a ridicat o sprânceană, surprins, de parcă habar n-

avea.

— Nici nu mai spun de făcut dragoste. Poate nu te mai interesează.

— Nu, omule, nu-i asta. Dar cam ajunsesem la saturație.

La saturație? Din făcut amor? La treizeci de ani, poate ajunge un bărbat la saturație din făcut amor? Dacă avea o amantă? Dacă era bolnav de ficat? Dacă era gay?

— Mă plictisesc fără sex, Fèlix. Mă simt bătrână. Tu, nu?

— Nu, eu nu, a zis el, cât se poate de firesc. Hai, nu exagera. Avem de-acum o vârstă.

Ea nu simțea că ar avea vreo vârstă. Avea douăzeci și opt de ani. O vârstă la care să faci sex până se rupe salteaua, până zic mușchii destul, până înțepenește vaginul, o vârstă a vieții în pat, de bătut recorduri de orgasme pe oră; de celebrat douăzeci și patru de ore de șaizeci și nouă, de celebrat ziua fără chiloți, ziua picioarelor desfăcute… Brusc, a avut o presimțire deprimantă a vieții ei viitoare. S-a văzut o bătrână de șaptezeci și mai mulți ani, care nici nu-și mai amintește cum arată un membru sexual masculin sau ce simți când ți se frământă un sân. S-a văzut privind cu invidie scenele erotice din filme și întrebându-se cum era, cum se făcea. Într-o zi o să meargă la baie și o să descopere că nu mai are vulvă, că buzele vaginale i s-au lipit și pubisul îi e neted, fin, ca al păpușilor din copilăria ei. Nancy, cu o vulvă fără nici o despicătură, fiindcă avea un iubit, Lucas, fără penis. Fèlix și Reina, Nancy și Lucas: perechile perfecte fără sex.

Îi venea s-o ia la fugă. A spus:

— Dacă lucrurile nu se schimbă, va trebui să-mi caut un amant.

Fèlix i-a aruncat o privire de-o jumătate de secundă.

Mesteca ceva. Se uita la televizor la vreun program infect. A mormăit:

— Aaa.

Nouăsprezece ani mai târziu, pe aeroportul din București, Reina încă se întreabă dacă n-a înțeles-o, n-a crezut-o, n-a auzit-o sau, pur și simplu, credea că nici un bărbat n-o să fie tentat să se culce c-o tipă cu burtă mai mare decât Venus a lui Botticelli.

— Bună, sunt Arnau. Acum nu pot vorbi. Sunt la ore sau la bibliotecă sau dorm sau am un meci. Tu ai încredere-n mine și lasă-mi un mesaj. Dar, dacă vezi că nu sun, sună-mă din nou. Și… ai grijă de tine. Pa!

Taram tam tam.

— Arnau, sunt tot eu, mama lui Albert. Iartă-mi insistența, dar am mare nevoie să vorbesc cu tine. Sună-mă, te rog. Te îmbrățișez.

35

Are câteva mesaje de la Tom, necitite.

La 19:54:

„Credeam că ești în avion, dar la starea ta scrie *online*. Ai avut vreo neplăcere cu zborul? La știri se spune că aproape toate aeroporturile din această parte a Europei sunt închise din cauza furtunii. Știai că i se spune «Bestia din Est»? Ce nume! Spune-mi ceva, sunt îngrijorat.“

La 20:01:

„Te văd tot *online*. La ce oră trebuia să plece avionul tău? Ești bine?“

La 20:02:

„Mi-e dor de tine. Voiam să știi.“

La 20:03:

„Te rog, scrie-mi când poți. Sunt îngrijorat.“

La 20:07:

„Au spus acum la BBC că aeroportul Henri Coandă este închis. Unde ești, Reineta? Ce faci? De ce nu-mi răspunzi?“

„De ce nu te-ntorci, să aștepți aici comod să treacă furtuna?“

Nu le-a terminat de citit pe toate, când intră altul:

„În sfârșit! Bună, frumoaso.“

Amantul era atent. Și-l imaginează cu ochii pe cele două bife gri, așteptând să devină albastre.

„Ce s-a-ntâmplat? Te sun?“

Apasă pe pictogramele luminoase ale ecranului căutând modul în care Tom să n-o mai poată descoperi. O deranjează chiar și această slabă legătură. Setări, confirmări de citire, informații despre cont, confidențialitate… Reușește, dar pierde destul timp. Tom a avut timp să-i mai trimită câteva

mesaje:

„Reina?“

„Cioc, cioc.“

„N-ai de gând să-mi răspunzi?“

„Sunt foarte îngrijorat.“

Degetele-i agile zboară peste ecranul luminat ca să scrie un mesaj furios:

„Nu vreau să te mai văd, Tom. Nu mă mai deranja.“

După ce l-a trimis, în timp ce tăcerea lui se prelungește – trist, surprins, poate supărat – adaugă, din milă:

„Îmi pare rău.“

36

Redeschide internetul și recuperează documentul pe care-l citea când a sunat blestemata de psihiatră. A pierdut firul, caută altă pagină. „Indicatori de risc“ se numește și include o listă de comportamente, conștiente sau inconștiente, care pot dezvălui la autorii lor intenții de a-și lua viața. Le citește pe toate, căutând coincidențe: scris mesaje de adio, vorbit despre propria moarte, schimbare bruscă a stării sufletești, luat rămas-bun de la prieteni și rude, închiderea conturilor de pe rețelele sociale, părăsirea prietenilor, îndepărtarea de familie, provocarea de inutile situații de risc, schimbarea obiceiurilor alimentare, dăruirea de lucruri de valoare, rostirea de fraze sentențioase, încălcarea legii… Reina citește și recitește lista. Caută indicii, ceva care să o pună pe pista corectă. Nu găsește nimic sau ce găsește i se pare prea neînsemnat. Poate regimul pentru creșterea masei musculare… Poate pierderea obiceiului de a sta de vorbă cu ea… Poate gluma aceea nevinovată despre cartea de matematică, cea care vrea să se sinucidă fiindcă are prea multe probleme… Poate cursul de dublaj… Își dă seama că nu are certitudini, că dovezile sunt prea slabe. Se întreabă unde este normalitatea, ce înseamnă, cum se analizează. Și dacă știe cineva realmente ceva despre oamenii care-și pierd dorința de viață. Se întreabă ce adevăruri absolute conțin aceste pagini. Ce-or ști despre toate astea cei care le-au redactat, care le-au postat. De ce a crezut că puteau s-o ajute.

37

E opt jumătate. Cel mai bun lucru din faptul că e opt jumătate este că știe că inşii de la multinaţională n-o s-o mai sâcâie. Aparţin părţii din omenire ce se opreşte de când apune soarele până când răsare iarăşi. Jumătăţii din lume care, când se odihneşte, oferă un armistiţiu celeilalte jumătăţi.

Cel mai rău lucru din faptul că o să fie nouă este că se apropie zorii. Sunt la doi paşi şi va fi disperată. Ştie bine, fiindcă a cunoscut şi alţi zori dificili şi toţi îi amintesc mereu de aceia, primii, din 1975, când avea doar cinci ani. Cum li se întâmplă multor oameni, prima ei amintire este un eveniment traumatic. Moartea tatălui. Satul îndepărtat, din munţi, preotul sinistru care le ura. Mama şi mătuşa plângând lipite de peretele de piatră al casei aceleia goale. Mătuşa zicând: „Nu vezi, femeie, că-i o nebunie ce vrei să faci? Nu vezi?“

Totul atât de îndepărtat, dar atât de prezent. Un trecut care nu trece niciodată.

„Bateria e aproape descărcată“, ameninţă un mesaj ieşit ca un scafandru din adâncul unui lac. „Se activează modul consum redus?“

Da.

Ar fi bine să putem seta emoţiile în modul consum redus cu aceeaşi uşurinţă cu care setăm telefoanele. Tristeţe, nelinişte, vinovăţie, durere, disperare, neconsolare, totul în consum redus, cât timp e nevoie.

Se uită sub masă, se uită în jur. Nici o amărâtă de priză.

Ştie ce are de făcut.

38

Când vede numele lui Arnau pe ecran, se repede.

— Arnau, îţi mulţumesc că mă suni.

— Iartă-mă, Reina, eram la bibliotecă. Se închide la opt.

România are o oră avans faţă de Barcelona. Nu-i venise în minte.

Ar fi trebuit să-l întrebe cum merg cursurile sau ce-i fac părinţii, dar începe direct:

— De când nu l-ai mai văzut pe Albert?

— De ceva timp, de ce?

— Trebuie să te întreb ceva.

— Ce-i?

— Tu o cunoşti pe iubita lui Albert? O fată, Ester?

— Iubită?

— Ți-a vorbit despre ea?

— Ester nu e iubita lui Albert. E o profesoară de la şcoala de cinema. Aia de saltimbanci.

Izbucneşte în râs, dar observă că Reina nu râde.

— Cred că nu vorbim despre aceeaşi Ester.

— Eu alta nu ştiu. El vorbea mult despre profesoara asta, se vede că e nemaipomenită. Îi e totuna dacă aruncă-n foc oameni sau îi aruncă de pe-o clădire. E-ntr-adevăr bună. Se pare că înainte de-a fi profesoară era şi cascadoare, în curse periculoase sau aşa ceva. E entuziasmat de tipă. Nu ți-a povestit?

Nu, evident, nu.

— Vreau să te mai întreb ceva, Arnau, dacă nu te superi. Ai observat în ultimul timp ceva ciudat în comportamentul lui Albert?

— Cum adică, ciudat?

— Nu ştiu, orice. Vreo reacţie care te-a surprins, un gest altfel, discuţii…

— A fost povestea aia de la premiera cu piesa.

Reina exclude importanţa episodului, nu crede c-ar avea.

— În afară de asta.

— Uite, acum, că zici – sare prietenul. – Ultima oară când am ieşit împreună. Ne-am întâlnit la *The Drunk Duck*, barul, îl ştii? Băiatul tău era foarte… cum să zic? Solemn. Îndruga tot felul de bazaconii, „Să nu uiți niciodată că mi-ai fost prieten bun“ sau „Să am un prieten e unul dintre cele mai mari daruri pe care mi le-a dat viaţa“, lucruri de-astea. Parcă era un personaj din *Urzeala tronurilor*. Ne-am speriat. Ona chiar l-a-ntrebat dac-a păţit ceva. A zis că băuse prea mult. Două beri. Era adevărat.

Dar cel mai rău a fost că atunci când am plecat a vrut să-mi dea cadou ceasul lui. A insistat mult. Eu îi spuneam că nu-l vreau, el se-ncăpăţâna, încerca să mi-l pună la mână. Până la urmă, Ona i-a zis: „Măi omule, nu, ceasul e-al tău, nu vezi că Arnau nu-l vrea?“ A plecat întristat, cu ceasul în

mână. I-am trimis câteva mesaje, dar nu mi-a răspuns. Mă gândeam că e cum era când am început să ies eu cu Ona, că s-a supărat, și-o să-i treacă. De-aia n-am insistat. Dar se-ntâmplă ceva, așa-i?

Indicatorii de risc doi, cinci și nouă: rostirea de fraze sentențioase, despărțirea de prieteni, dăruirea de obiecte de valoare. Reinei îi tremură glasul când zice:

— Azi după-masă Albert a încercat să se sinucidă.

— Dumnezeule, Reina! Ce spui? – Fir-ar să fie, n-ar fi trebuit să-i spun, fir-ar să fie-fir-ar să fie, ce bine dac-am putea retrage cuvintele rostite, mama ei, dar nu e posibil. – Reina, ai zis ce cred eu c-ai zis?

— Uită, te rog. N-am zis nimic.

— Ba ai zis.

A zis. Fir-ar să fie. A zis.

— Îmi pare rău, dragul meu. Mi-a scăpat. – Ce stângace scuză, ce absurdă, ce puțin adultă. Cel mai rău e că nu are alta. – Îmi pare rău, realmente. Nu trebuia să-ți spun. Sunteți așa tineri și păreți așa mari. Amândoi, și tu, și Albert. Iartă-mă, te rog.

Albert nu reacționează. Repetă doar:

— Doamne!

— Dar sunt singură într-un aeroport din România și nu fac decât să despic firu-n patru, mă tot gândesc, gândesc, că-mi plesnește capul de-atâtea gânduri și ba nu găsesc nici o explicație, ba găsesc prea multe, totul îmi pare atât de straniu, atât de neverosimil, ceva parcă petrecut pe lună sau care nu mi s-a-ntâmplat mie, tu ne știi, cum de ni s-a-ntâmplat nouă asta? Albert e un băiat normal, cu o viață normală, cred. Ca tine. Vă asemănați în atâtea, erați atât de prieteni. Te rog, lasă să-ți spună el, nu-i zice că ți-am spus, dacă-i zici o să aibă și mai puțină încredere-n mine. Te rog, promite-mi că n-o să-i spui nimic.

— Îți promit.

— Așa. Și nu te speria, dragul meu, totul e bine. Adică, așa cred, că e totul bine, cel puțin el e liniștit, trebuie să fie, deși noi va trebui acum să-nvățăm să trăim cu angoasa asta care nu știu cât o dura. Ani, bănuiesc. N-am vrut să te sperii. Doar să te-ntreb de această Ester, fiindcă am nevoie să pricep ceva, de asta am acum cel mai mult nevoie, să pricep ceva. – Și-n clipa asta Reina

izbucnește în plâns și toți din jur o privesc surprinși, cu figuri speriate, de parcă ar vedea un fenomen ciudat, dar nu se-apropie nimeni să o întrebe dacă se simte bine, *Are you ok?*, *Sunteți bine*?, nu, toți se fac că nu văd și grăbesc pasul sau, cel mult, șoptesc cuiva două vorbe și imediat se uită la masă, văd doar un pahar de cafea gol, înghețat, și-o fulgeră cu o privire disprețuitoare, una din cele șapte microexpresii faciale universale, aceeași aici sau în China, și sigur își zic: ce tupeu, stă aici, ocupă o masă, nu mănâncă și nu consumă nimic, așa-i azi în aeroporturi. Ar trebui să existe niște norme, să se reglementeze ocuparea spațiilor publice, ca să se evite abuzuri ca ăsta. Și trec mai departe, fiindcă să treci mai departe este totdeauna mai ușor.

39

Se apropie o fată zâmbitoare. În actualele circumstanțe, o fată fericită e o amenințare. A observat-o de ceva timp, fără să-i dea prea multă atenție. Trece de la o masă la alta, vorbind cu clienții sătui de așteptare. E blondă, drăguță, foarte tânără. Îmbrăcată în uniformă de hamburgerie. Pantaloni negri, tricou cu dungi albastre, o șapcă cu un logotip auriu la mijlocul frunții. Dar cel mai neliniștitor este zâmbetul ei. Reina nu-i poate ține piept. Azi, nu.

— Bună seara – salută tânăra. – Vorbiți româna?

Reina face semn că nu. Nu vorbește româna, deși a auzit-o atâta, încât identifică unele cuvinte. De câte ori vizitează România își spune că ar trebui s-o învețe.

— *English?* întreabă fata zâmbitoare.

Da, engleză, da. Continuă în engleză, ce ușurare. Ce chestie, două descendente ale Imperiului Roman trebuie să se înțeleagă într-o limbă germanică. Ar fi atât de frumos ca această blondină de douăzeci de ani, descendentă a dacilor, s-o poată întreba pe ea, descendentă a iberilor:

— *Vobum vesperam! Tu loquerisne Latine?*

Și ea să poată răspunde, orgolioasă:

— *Scilicet! Audivi te.*

În loc de asta, se înțeleg în limba barbarilor, pe care fata din Dacia o folosește cu multă siguranță, de parcă ar fi limba ei:

— Mâine este întâi martie – zice, aplecându-se ușor, s-o audă bine –, o zi

foarte, foarte specială la români. Sărbătorim sosirea primăverii, deşi anul ăsta, trebuie să recunoaştem, vremea nu prea ne ajută. Întâi martie simbolizează triumful luminii asupra întunericului, respectiv al binelui asupra răului, şi tradiţia este de a dărui un fel de… – aici tânăra dacă ezită ce cuvânt să aleagă – insignă, medalion, broşă… I se spune mărţişor şi voiam să vă dăruiesc unul. Sper că încă nu aţi primit de la cineva. Iată-l.

Pune pe masă un fluturaş auriu de care atârnă un şnur din mătase împletită, albă şi roşie.

— Albul din şnur, continuă, simbolizează iarna, iar roşul – primăvara. Trebuie pus la rever înainte de a se lumina şi trebuie purtat de mâine până când încep să se-arate semnele primăverii: înfloresc pomii, se întorc rândunicile sau berzele… Atunci se poate scoate, dar nu se aruncă, se agaţă de-o creangă de copac. Dacă faceţi tot ce v-am spus, mărţişorul vă aduce noroc, speranţă, linişte.

— Aaa, e ca o amuletă – zice ea, studiind obiectul micuţ, cu ciucuri la capătul firelor împletite şi, pe spate, un ac de siguranţă.

— Am putea să-i spunem aşa – zâmbeşte fata dacă. – O amuletă care glorifică dragostea de viaţă şi reînvierea naturii. Vreţi să vi-l pun?

— Dragostea de viaţă, repetă Reina şi-i e clar: Pune-mi-l, te rog. Cred că am nevoie.

Tânăra dacă prinde amuleta în formă de fluture pe reverul paltonului femeii ibere.

La sfârşit, face o fundiţă cu şnuruleţul roşu şi alb, atentă să rămână simetrică, cu cei doi ciucuri egali.

— Cum se spune *butterfly* în română? întreabă Reina.

— Fluture.

— Merci. – Reina alege intenţionat un cuvânt pe care-l folosesc amândouă. Mersul istoriei îndepărtatului imperiu care răpise totul atâtor oameni, lor le-a dăruit două mii de cuvinte comune care nu le ajută să se înţeleagă.

40

Simte nevoia să vorbească cu Sam. Întotdeauna a avut puterea s-o însenineze. Ca în nopţile de la sfârşitul sarcinii cu Albert, petrecute cu el. Se

trezea de-atâtea gânduri şi de-atâta încercat să găsească poziţia, iar el o aşeza pe o parte, o mângâia pe spate şi-i şoptea la ureche: „Nu te gândi la nimic. Relaxează-te. Nu adorm până nu adormi tu.“

Acum are o voce istovită. Albert doarme, îi spune. A stat cu el până a adormit, povesteşte, ca atunci când era mic. Au vorbit mult. Şi, puţin mai târziu, o să facă iar ca atunci, când se ridica brusc şi se ducea la copil, să se asigure că respiră. Ca atunci când se temea că i s-ar putea întâmpla ceva.

— Cum ai făcut de l-ai luat? Fèlix e într-un hal fără de hal, de nervi.

— N-am făcut nimic. L-am informat doar că băiatul vine cu mine. Mi-a zis că asta trebuie să decidă băiatul. I-am răspuns că nu, eu decid, că asta e şi, dacă nu-i convine, să-i fie de bine. A tăcut, mi-a aruncat o privire ucigătoare şi a cedat, ca întotdeauna. Ştii cum e. Doar să se dea mare în faţa lui Albert.

— Şi-n faţa mea, când mă scoate vinovată de tot.

— Fiindcă nu mă laşi să-i tai aripile.

— Nu merită. Am impresia că i se-ntâmplă ceva cu Assumpta. Sper să n-o piardă. Ar fi păcat.

— Da.

Discută lucruri practice. Albert se duce mâine la şcoală? Poate ar trebui să se ducă, i s-a spus să ducă o viaţă normală. Dar Sam o să meargă să-l ia, să nu vină cu trenul. Reina îl pune la curent cu demersurile şi investigaţiile: dirigintele, somitatea, Muriel, Arnau. Îi zice c-o să caute în continuare un psiholog. Unul de încredere, care să-i poată ajuta. Ah, era să uite. Raportul psihiatrei. Poate să intre în calculatorul ei şi să-l trimită prin mail dirigintelui? Are adresa lui în contacte. Îi zice de două ori, să nu cumva să uite. Îşi aminteşte parola ei? Sam nu şi-o aminteşte, crede că n-a ştiut-o niciodată. Atunci notează, zice ea. Sam spune că mâine, când o să-l ducă pe Albert, va cere să vorbească personal cu directorul sau cu cine o fi nevoie. Poate aşa s-or linişti şi o să vadă că nu trebuie să se sperie aşa tare. Reinei nu i se pare greşit nimic din ce face Sam. Are încredere oarbă în el.

— Fii pregătit să nu te creadă sau să n-aibă încredere-n tine, zice Reina. De-acum vom fi părinţii băiatului care a vrut să se-arunce…

— Oh, Reineta, Reineta. Ştii doar că nu mă interesează nici un pic ce gândesc ei. Trebuie să mergem înainte, da sau nu?

— Da.

— Deci, gata. O să ne descurcăm. Nu te mai frământa. Îmi promiţi?
— Îţi promit c-o să-ncerc.
— Ţi-am spus vreodată că eşti omul pe care-l iubesc cel mai mult pe lume?
— Câteodată.
— În caz că nu ţi-era limpede.

41

Oh, Reineta, Reineta!

Reina şi Sam s-au întâlnit într-o situaţie aproape disperată. Ea, căsătorită cu Fèlix, se considera cea mai abandonată femeie din lume şi căuta urgent sex cu cineva. El era cel mai dezamăgit bărbat din lume şi căuta orice cu oricine. Nici unuia nu-i mersese deloc bine în relaţia lui şi erau la un pas de a deveni doi oameni resemnaţi cu o viaţă de cuplu care n-o să-i facă niciodată fericiţi. Amândoi căutau căile de scăpare de care avea nevoie viitoarea lor viaţă, dacă rămâneau acolo unde erau. De aceea, când li s-au întâlnit drumurile, fiecare a profitat de ocazie, ultima poate. Ea însă i-a spus imediat răspicat că e căsătorită şi, ca atare, nimic din ce-o să se întâmple nu va dura. Cel mult un an, a zis, era timpul de destindere şi fericire pe care şi-l acordase. Nu voia să-l înşele: dacă pactul nu era pe gustul lui, mai bine pleacă înainte de-a accepta. El a privit-o lung şi-a zis:

— Oh, Reineta, Reineta…, chiar crezi că e vreun pact cu tine care n-ar putea fi pe gustul meu?

Mâncau batoane de brânză cu jeleu de căpşuni. El le muia şi-i întindea întâi ei, să muşte prima. Se cunoscuseră în dimineaţa aia şi deja petrecuseră trei ore de sex extenuant într-o cameră care se închiria cu ora. Ea îl găsea sexi, dar prea slab. El o găsea frumoasă, dar cu îmbrăcăminte de prost gust. Discuţia a fost mai uşoară decât se aşteptase fiecare. Au vorbit despre toate. Cărţi, serviciu, tovarăşul de viaţă, călătorii, muzică. El o privea cu nişte ochi mari ce nu i se vor şterge niciodată din memorie. Ea nu voia decât să nu se îndrăgostească.

Când batoanele de brânză erau pe sfârşite, el a întrebat-o:

— De unde îţi vine numele? Reina. Nu e deloc comun.

— Nu pot să-ţi explic la prima întâlnire.

— De ce nu?

— E prea intim. O să-ți spun într-o bună zi, când o să am încredere-n tine.

— Atunci, prefer să nu-mi spui niciodată.

— Cum așa?

— Dacă ne rămâne ceva de rezolvat, o să te mai pot întâlni măcar o dată.

Au fost atât de nebuni, că n-au folosit prezervativ. Reina era convinsă că trupul ei era sterp, că n-o să poată avea niciodată copii. El s-a lăsat purtat de o patimă nouă. Nici unul din ei nu fusese vreodată atât de nesăbuit, dar puțin le păsa. Lipeala dintre un nebun și-o nebună avea farmecul ei.

Prima oară când Sam i-a zis te iubesc, ea n-a răspuns. S-a speriat dându-și seama că simțea la fel. Și că se încurca totul prea mult. Că jocul cu dată limită pe care îl inventase o putea distruge dacă nu-l oprea la timp. În momentul ăla, încă era dispusă să-l oprească. Dar după ce se mai bucură un timp. Ca deținutul care lungește la maximum permisia de la sfârșitul săptămânii înainte de a reveni în celulă.

— Ți-am spus vreodată că ești omul pe care-l iubesc cel mai mult pe lume?

Da, Sam i-a spus de mii de ori, dar pe ea n-o obosește și n-o s-o obosească niciodată. Este o întrebare ca o mantra, are puterea de a o îndepărta de toate obsesiile.

Chiar și noaptea asta?

Reina își dă brusc seama că la celălalt capăt e tăcere. De cât timp? N-a mai fost atentă. S-a lăsat purtată de gânduri. Privește ecranul telefonului. Negru, fără viață. Bateria s-a terminat, punând capăt conversației, brusc. Acum va trebui să plece de aici, să caute o priză. Nu-și poate permite să rămână izolată. Când părăsește masa, se simte ca un cuceritor obligat să cedeze inamicului cel mai de preț bun al său. E ocupată imediat de trei prietene copticele grăbite să comande un festin de calorii prăjite pentru cină.

42

Numele era o moștenire de la tatăl ei. Poate singura de care poate fi cu adevărat mândră.

Așa o chema pe bunica, o femeie din cele care se uită cu greu. Vecinii îi ziceau „Reina, adică Regina străzii Verdi“, că acolo aveau magazinul, o altă

moştenire de familie, la intersecţia cu strada Robí. Acolo Reina, prima, vindea cafea, biscuiţi, ciocolată, legume, paste, ulei şi vin unor clienţi fideli cărora le ştia numele, secretele şi maniile, fiindcă în asta consta comerţul, în a-i asculta pe toţi şi a nu spune nimic nimănui. Ea se considera un fel de duhovnic, dar cu şorţ.

Bunica Reina a rămas văduvă la treizeci şi şase de ani, când încă nu izbucnise războiul. Mortul ei, zicea, a fost primul, puţin înainte ca în fiecare casă să fie morţi, dispăruţi şi nenorociri şi mai mari decât a ei. Avea un băiat, Josep, pe care-l voia şcolit şi, pe jumătate, a reuşit. Băiatul a făcut trei-patru cursuri la Liceul Maragall, până au început furia revoluţionară şi jafurile, incendierile de mănăstiri şi asasinatele de preoţi, euforia săracilor şi spaima bogaţilor şi deodată pesetele n-au mai avut nici o valoare, iar şcolile erau veşnic închise de frica atacurilor avioanelor italiene, care plecau câte cinci din Mallorca, intrau prin Hospitalet, zburau peste Gran Via aruncând toate bombele pe care le purtau, ieşeau prin Badalona şi înapoi în Insule, şi asta din trei în trei ore, zile în şir. Între timp, lumea murea de foame şi de mizerie, iar avioanele uneori nu aruncau bombe, ci hârtii pe care se vedea o splendidă pâine albă şi nişte litere care spuneau: *Este es el pan que se come todos los días en la España de Franco*[1].

1. Aceasta este pâinea care se mănâncă în fiecare zi în Spania lui Franco (în sp. în original, *n. tr.*).

Când trupele lui Franco au intrat prin Bulevardul Diagonal şi fiul i s-a întors acasă, bunica Reina a decis că gata. Cum Josep era fiu de văduvă, armata l-a scutit de o a doua încorporare. A rămas cu ea, dar mai ales cu afacerea. Reina din strada Verdi a devenit un fel de regină mamă, retrasă şi mândră, lentă, atentă, mereu cu ochii la nevoile fiului care-i luase locul în spatele tejghelei.

În prima perioadă de foamete, cartele şi piaţă neagră, bunica Reina a fost de mare ajutor. Îi cunoştea pe toţi. Ştia cui să ceară să-i aducă măsline sau carne sau banane adevărate şi, la fel, cui să vândă fiecare lucru. Din când în când, gustau pâinea albă, graţie serviciilor cu care-i erau datori unii sau alţii. Ea favoruri făcuse multe, din spatele tejghelei de lemn, în anii teribili. Ar fi putut să se îmbogăţească, zicea mereu, ar fi putut să accepte bijuterii în loc de cutii de sardele, dar n-a vrut niciodată să se coboare atât de jos. Pe cei mai

buni clienți îi „nota“. „Te notez?“, întreba, cu un zâmbet, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru, de parcă încă am fi fost în 1933 și, ușurați, clienții ziceau:

— Da, doamnă Reina, da, dar nu știu când o să vă pot plăti totul.

— Stai liniștită, femeie, nu-ți face mata griji! Ne descurcăm noi, mai multe-s zilele decât cârnaţii.

Accepta, din când în când, câte un schimb cu cei pe care nu-i cunoștea. Îi aduceau tacâmuri de argint sau vaze din porțelan fin englezesc.

— Nu ai mata cearșafuri sau prosoape? întreba. Prefer lucrurile utile, știi?

Ar fi putut să se îmbogățească pe vremea aia, dacă ar fi vrut. Dar n-a vrut.

— Nu poți să fii în același timp și bogată, și bună, zicea. Eu vreau să fiu iubită pentru ce sunt, nu pentru ce am.

Magazinul ăla a fost generaţii întregi axul în jurul căruia a gravitat viața întregii familii. O familie mică, de copii singuri la părinți, de văduve tinere, de tați absenți și de oameni care au muncit mult ca să se descurce. Atât de mult, încât uneori uitau ce e dincolo de ușa magazinului și ce e de făcut ca să trăiești. Fără intervenția bunicii Reina, cu o micuță colaborare a părintelui Jaume, duhovnicul, tatăl ei, Josep Gené, ar fi fost unul dintr-ăștia. Totul s-a petrecut fiindcă părintele, care-și cunoștea clientela cum și-o cunoștea pe-a ei bunica Reina, i-a vorbit despre o fată bună, fiică de andaluzi, rămasă orfană de amândoi părinții. O chema Cristina și n-avea nici treisprezece ani. Dormea la parohie cu copiii găsiți, cei cu părinți necunoscuți, și avea o soră care ziua lucra la fabrică, iar noaptea avea grijă de ea ca o mamă. Atât aveau cele două pe lume: se-aveau una pe alta. Cristina, i-a spus, era frumușică și sprintenă ca o veveriță. Avea nevoie doar de-un pic de noroc în viață. De-aceea se gândise că poate băiatul ei face o faptă bună și o ia ca ucenică.

Zis și făcut. Cristina, cu spaniola ei cântată, plină de vorbe curioase, i-a cucerit pe clienții de-o viață și-a fost norocul, și afacerea, lui Josep Gené. A început să lucreze în magazin chiar săptămâna aia. Părintele Jaume avusese dreptate. Era deșteaptă, recunoscătoare, respectuoasă și avea un talent natural de-a comunica cu oamenii, de care în casa aia era lipsă mare, fiindcă de când se întorsese din război, Josep devenise posomorât și tăcut de parcă sufletul i-ar fi fost veșnic greu. De-aceea, bunica Reina i-a zis să stea la casă, căci, ca să încasezi, nu contează dacă ai o figură de parcă nu ți-s toți boii acasă, iar cu

clienții să stea Cristina.

— În viața mea n-am văzut oameni să plece așa mulțumiți cu o uncie de năut – a adăugat.

Peste șase-șapte ani, când Cristina se făcuse o femeie frumoasă, cu păr negru ca smoala, piele albă și mâini fine, care vorbea o catalană muzicală, molipsitoare, Reina a chemat-o la ea în cameră, i-a zis să ia un scaun și să vină lângă ea, lângă pat, s-o asculte bine fiindcă are să-i spună ceva important.

I-a zis că băiatul ei Josep e un dezastru, dar e un om bun și e o partidă, mai ales că acum le merge mai bine ca oricând. Josep, a continuat, are patruzeci și șapte de ani și ea nu vrea să plece din lumea asta fără să-l știe rostuit și fără să ia cu ea bucuria unui moștenitor care să ducă mai departe magazinul. Magazinul ăla trecuse din tată-n fiu timp de patru generații și n-ar fi bine să se piardă acum fiindcă băiatul ei e un căscat care nu se dă dus de lângă tejghea. Așa că hotărâse, și se baza și pe aprobarea părintelui Jaume: ea și Josep o să se căsătorească primăvara viitoare.

Nici măcar n-a întrebat-o ce părere are. Și Cristinei i s-a părut că e bine. Mai mult decât bine. Îi plăcea de Josep, deși i se părea cam bătrâior, iar de *donya* Reina îi plăcea și mai mult. Fără ea cine știe unde-ar fi acum. Servitoare în cine știe ce casă sau muritoare de foame în cine știe ce azil de săraci. Așa că s-a aranjat totul și fata s-a întors în magazin, unde o aștepta o femeie să-i dea o pungă de tăieței.

S-au cununat la Biserica Sfântul Iosif în ziua Maicii Domnului de la Montserrat, în 1967. Voiaj de nuntă n-au făcut, că nu puteau să închidă magazinul, bunica era bolnavă și erau atâtea comenzi de rezolvat.

Cu Cristina pe post de căpitan în magazin, Josep Gené și-a permis să crească oferta. A fost primul care a vândut măsline: sevillane, manzanille, cornicabre, cacere…, iar pentru *festa major*, umplute cu anșoa. Le umpleau chiar ei în încăperea din spatele magazinului, transformată de Cristina în atelier. Mașinile erau rudimentare și procesul cerea răbdare, dar se câștiga bine. Au început să vândă și brânzeturi nemaivăzute până atunci în cartier: Gruyère, Valencia, Mao…, o adevărată descoperire pentru o clientelă care cunoștea doar La Mancha sau Edam. Au avut un asemenea succes, încât au trebuit să facă o vitrină specială pentru brânzeturi și unt. Și să angajeze cu ora

un contabil să le țină socotelile, la brânzeturi și la celelalte.

Reina își petrecea toată ziulica așezată în spatele geamurilor din sufragerie, privind trecătorii de pe strada Verdi și spionând clientele care intrau și ieșeau din magazin. Câteodată, dacă se simțea slăbită, nu se dădea jos din pat toată ziua. Își zicea că muncise destul. Și aștepta o veste care nu mai sosea.

Sarcina a întârziat fiindcă Josep nu era omul în care să ardă focul concupiscenței și-i era greu să găsească momentul. Mai ales cu orarul magazinului, care nu-i lăsa timp de nimic. Finalmente, la sfârșitul lui ’69, i-au oferit bunicii bucuria de-a avea curând un nepot.

— Mă și gândeam că e mai ușor să văd un domn plimbându-se pe Lună decât să cunosc un copil al fiului meu, a zis când a aflat. Și-a adăugat, solemnă: Acum pot să mor liniștită.

— Ne-am gândit că, dacă e băiat, să-i zicem Josep – a zis Cristina. Și dacă e fată, ar fi Reina.

Reinei de pe strada Verdi i s-au umezit ochii de recunoștință. Ce alegere bună făcuse când adusese în casă fata aia!

Copilul s-a născut în mai 1970 și a fost fată. Bunica Reina era de trei luni moartă.

II
CEA MAI NEAGRĂ NOAPTE

43

Aeroporturile sunt o tranziție. Noi, ființele vii avem nevoie de tranziție. Să ne depărtăm puțin câte puțin de ce lăsăm în urmă, să ne apropiem încet-încet de ce ne așteaptă. Răceala aeroporturilor, distanțele mari, timpul mort, inclusiv plictiseala, totul face parte dintr-o indispensabilă liturghie.

Obligată să se miște, Reina profită acum ca să facă tot ce simțea nevoia de câtva timp. Se duce la baie. Face pipi, își spală fața, se piaptănă cu degetele. Are o figură tristă, ceea ce o întristează și mai mult. Cumpără o pungă de cartofi și-i mănâncă rezemată de perete, contemplând lumea îngrămădită în toate colțurile. Peste tot este prea multă lume, totul este paralizat. Tineri cu chitare cântând *Guantanamera, guajira guantanamera…,* bătrâni care își ceartă nevasta, bărbați în costum și cu cravată strigând prin telefon în diferite limbi și mulți oameni pașnici, plictisiți, ocupați să-și petreacă timpul cum pot: privind, citind, dormind… În drumul ei în căutarea unei prize – nu e ușor, căci sunt puține prize și multe aparate care trebuie încărcate – se oprește în fața a două ecrane. Cel cu informații despre zboruri, unde Barcelona e doar o minciună, cu ora prevăzută trecută de ceva timp, și un anunț în roșu care spune doar ce e deja știut: *Delayed.* Nu sunt vești bune, nu, dar nu mai simte furia din urmă cu niște ore, sufocarea aia în piept. O fi fiind aeroportul, care o amorțește, o domolește. Poate design-ul sau lumina sau sonoritatea ca de acvariu sau semnalele acustice care preced anunțurile, sau poate anunțurile ascund un cod secret care narcotizează oamenii. Spun iar și iar *Please do not leave your luggage unattended,* de parcă ar fi ceva important care trebuie avut în vedere, dar în realitate e un descântec ca să-i facă pe oameni docili și manevrabili. Brusc, Reina se simte mai docilă ca oricând. Și nenorocită.

Al doilea ecran în fața căruia se oprește e cel cu știri. Nu are sonor, dar vede un timp protagoniștii actualității zilei, îi vede gesticulând fără vorbe, se uită atent. Vorbele oamenilor ne distrag atenția de la ceea ce e cu adevărat important, gesturile. Peste jumătate din ce vrem să spunem nu exprimăm prin cuvinte. Silvio Berlusconi, Donald Trump, Theresa May, Carles Puigdemont, Donald Tusk, Nicolás Maduro, Valentino Rossi… dacă s-ar prezenta la unul dintre procesele ei de selecție, i-ar elimina pe toți. Au nevoie de un consultant, să învețe să gesticuleze, să nu se trădeze, să mintă convingător. Sinceritatea absolută este de nesuportat. Până și la cei care nu prea ne interesează.

La sfârșit apare fata de la meteo, dansând în fața hărții Europei pe care avansează – direcția sud-est – pata de albastru de Prusia a furtunii. Harta simbolurilor este înțesată de nori de care atârnă fulgere roșii. Panorama nu e prea încurajatoare. Mai bine să caute o priză. Și să-și cumpere o sticlă de apă. Cartofii i-au făcut sete.

44

Când s-a dus să-și cumpere testul de sarcină, farmacistul, un domn chel, solid, care o cunoștea de ani de zile, a strâns sastisit din buze. N-a zis nimic, dar nu era nevoie. Reina nu era încă experta care e azi, dar știa deja bine ce însemna gestul: compasiune, stinghereală, ușor dezacord. Tradus în cuvinte, ar fi putut fi: „Sărăcuța de tine, iar vii?“ sau poate: „Tot n-ai obosit?“ sau: „Îmi pare rău că-ți faci degeaba iluzii.“ Cumpărase atâtea, că nici nu-i mai spunea de ce mărci dispuneau, care erau mai ieftine și de ce. Știa ce marcă voia, îi dădea și gata. Când a ieșit din farmacie, Reina și-a zis că următorul test o să-l cumpere din altă parte, unde nu-i cunoscută, unde nu trezește milă. Și ea era convinsă că testul va ieși negativ.

Alesese să-l cumpere seara aia fiindcă Fèlix era plecat într-o deplasare. Nu voia martori. A pus cutia pe cuptorul cu microunde, și-a pregătit cina și a mâncat în picioare, rezemată de chiuvetă, în tăcere, privind cu respect testul. Ca întotdeauna, a stat la îndoială: îl fac acum sau aștept până mâine? La instrucțiuni se spune că e mai bine să fie făcut la prima oră a dimineții, când concentrația de hormoni e mai mare, dar că, de fapt, se poate face la oricare

oră din zi. Dacă iese pozitiv, e un da cât casa, dar, dacă e negativ, poate fi o problemă de depistare şi se recomandă repetarea testului după câteva zile.

L-a lăsat pentru dimineaţă, fiindcă ştia ce o să se întâmple. Va ieşi negativ şi o să se frământe toată noaptea la gândul că poate a fost vina ei, că nu l-a făcut la altă oră, şi a doua zi dimineaţa o să fugă din nou la farmacie, ca domnul chel să-i vândă altul, cu aceeaşi insuportabilă grimasă de milă.

A hotărât să citească puţin în pat până-i vine somnul, dar era atât de obsedată, că somnul nu venea şi, în plus, nu pricepea nimic din ce se spunea în carte, deşi autorul era unul dintre preferaţii ei. Viaţa ei, în momentele alea, făcea prea mult zgomot, n-o lăsa să audă nimic, cu atât mai puţin şoptitul mereu discret al ficţiunii. Păcat, fiindcă, fără ficţiune, viaţa se îngustează prea tare. A stins lumina, aproape supărată că nu e în stare să se controleze, nici să citească nu putea şi, în întuneric, a luat iar totul la bani mărunţi. A dat drumul la radio, poate ştirile o să-i abată atenţia, dar a fost şi mai rău, fiindcă şi-a dat repede seama că nu percepea ce spun, deşi crescuse volumul şi aparatul era pe noptieră, la o palmă de urechea ei. S-a sculat, era trei jumătate. A băut un pahar de lapte. A fiert orez, să umple o caserolă. „Tu încearcă să ai totdeauna o caserolă cu orez în frigider“, îi zicea mereu mama ei. De-aceea, când se plictisea, fierbea orez şi umplea caserole. Acum era aproape un gest de supravieţuire. Apoi, s-a aşezat pe canapeaua din sufragerie, cu testul de sarcină în poală şi privirea aţintită spre ceas. Aştepta să se facă cinci. Cinci este turnanta magică a trecerii de la zori la dimineaţă. Dispare dramatismul orelor improprii şi soseşte bucuria lumii gata de inaugurare, iluzia că vom reuşi totul.

Cum s-au schimbat pe ecranul digital cifrele roşii, unghiulare, a deschis cutiuţa cu testul, a pregătit beţişorul peste care trebuia să facă pipi şi a luat-o încet către baie, cu inima să-i iasă din piept. A urmat ritualul dintotdeauna. Urinează. Acoperă. A lăsat testul pe rezervorul WC-ului cu gura în jos şi cu capacul deasupra, ca să nu trebuiască să privească dacă iese sau nu, să nu-şi poarte decepţia la ralanti. Trebuie aşteptat cinci minute, spuneau instrucţiunile. A profitat ca să-şi facă duş, încercând să uite, dar nu. Orice ar face, ziua aia va fi una proastă. Ştia din experienţă.

Înfăşurată în prosopul de baie, cu alt prosop făcut turban pe cap, a dat la o parte capacul de pe test şi l-a rotit încet-încet, să vadă rezultatul. Primul gând

care i-a venit în minte: „Sigur termenul de valabilitate era depășit.“ Al doilea: „Trebuie să-l repet.“ S-a așezat pe WC, a căutat pe cutie termenul de garanție. Era bine. Valabil încă patru luni. A privit iarăși proba. Apăruse o liniuță de-un roz tare, spre fucsia, și, alături, una de-un roz mai pal. În instrucțiuni se spunea: „Dacă apar două liniuțe de culoare roz (intensitatea variază în funcție de concentrația de hormoni), testul de sarcină este pozitiv.“ A citit de câteva ori. Pozitiv. Scria clar. Pozitiv. Însărcinată. Spuneau instrucțiunile, spunea și liniuța mai pală. Cine mai trebuia să spună ca, în sfârșit, să creadă?

Farmacistul. A așteptat să se facă nouă și s-a dus la farmacie. N-a zis nimic. A pus doar pe masă dubla liniuță roz – cu trecerea orelor se mai închisese –, în fața ochilor domnului chel. I-a identificat gestul: bucurie. A zâmbit, cu adevărat, cu mușchii adecvați, a clipit din ochi, cu sinceritate. I-a strâns mâna, i-a reținut-o un moment și i-a zis:

— Felicitări! Ai reușit. Tatăl a aflat?

— Încă nu, a zâmbit. Pe mine la încăpățânare nu mă întrece nimeni.

De la farmacie s-a dus direct la mama ei. Erau ani de când vânduseră afacerea și magazinul era acum un restaurant japonez, dar păstraseră apartamentul de sus și Cristina privea trecătorii cum înainte făcuse soacra ei, Reina, Regina străzii Verdi, așezată în spatele geamurilor. A văzut-o de departe, s-a ridicat încet să-i deschidă ușa și, când a avut-o-n fața ochilor pe palier, i-a aruncat scurt:

— Ai o mutră, că ori ți-ai lăsat bărbatul, ori ești însărcinată.

Reina nu s-a putut abține să nu se gândească dacă n-ar fi posibile ambele.

A zis însă doar:

— Eu vreau să fie băiat.

45

Reina umblă încolo și încoace prin terminal căutând o priză. Intră în cofetării, în restaurante, cercetează toți pereții, se uită pe sub mese, printre picioarele clienților. Peste tot, ocupat. Culoarele, zonele de așteptare, chiar și băile. Se apropie din nou de ghișeul de informații și întreabă dacă nu cumva există pe undeva vreun birou destinat încărcării telefoanelor în siguranță și gratis. N-ar fi ceva atât de ciudat, crede, ea se folosise de-așa ceva în unele

aeroporturi, la Singapore, de exemplu. Doamna de la ghișeu nu știe la ce se referă. Singapore este departe de-aici.

— Nu, nu, noi încă n-avem.

Există vreo posibilitate, pe care i-o poate recomanda, de a-și încărca mobilul? Trebuie să stea în contact cu familia, fiul ei a avut o problemă gravă și… Doamna – de ce le aleg așa bătrâne? – o întrerupe spre a-i recomanda sala VIP, *business lounge*, cum se spune acum. O fi și aceea destul de plină, fiindcă astăzi sunt paralizați, dar sigur nu cum sunt culoarele terminalului. E ușor, chiar aici alături este sala Taromului. Ea ar încerca, o asigură. Ce are de pierdut?

— Dar biletul meu nu e la clasa business, zice Reina.

— Nu contează. Puteți intra plătind.

— Plătind cât?

— Patruzeci și cinci de euro.

Reinei i se pare un preț de ofertă. Se grăbește într-acolo. Dincolo de poarta opt, i s-a spus.

La poartă dă peste o stewardesă cu o figură acră, care o întreabă unde merge.

— Aș vrea să plătesc ca să am acces la sala VIP, zice ea.

— Îmi arătați biletul? – Reina i-l arată. – Îmi pare rău, doamnă, dar acest bilet nu include folosirea sălii VIP. Îmi pare rău.

Un bilet de o mie trei sute euro nu îi dă dreptul să intre într-o sală? Companiile aeriene tratează lumea de parcă drepturile omului încă n-au fost redactate.

— Tocmai de aceea vreau să plătesc.

— Perfect, dar nu aici se încasează. Trebuie să mergeți la ghișeele noastre de la parter. Dacă vă grăbiți, ajungeți înainte de închidere.

Reina întreabă dacă poate lăsa acolo valiza, să meargă mai rapid.

— Îmi pare rău, dar aici nu putem păstra nimic, zice stewardesa antipatică.

Reina se grăbește, cum i s-a spus. Culoare, cotituri, magazine *duty free*, scări mecanice, totul înțesat de oameni ca ea. Oameni care vor să plece și nu pot.

Acum băieții cu chitarele cântă *Es la historia de un amor como no hay otro igual…* și simte că se răsucește ceva în ea la aceste cuvinte și această

melodie, dar îşi continuă mersul spre obiectivul ei. E bine să ai un obiectiv, dacă nu de-altceva, măcar ca să încetezi să te tot gândeşti.

Ajunge la timp la ghişeele companiei româneşti. O coadă de vreo douăzeci de persoane. Oameni care-şi cer banii înapoi sau vor să li se schimbe biletul, pentru un alt zbor. O doamnă plânge, voia să-şi petreacă două zile cu fiul ei, care trăieşte în Italia, şi-acum n-o să mai poată merge până la vară. În spatele geamului este doar o fată. Parcă nici nu aude văicărelile, nemulţumirile, chiar insultele oamenilor. Reina aşteaptă să-i vină rândul. Când, în sfârşit, îi vine, îi explică în engleză tinerei – cu o figură extenuată, ca toţi de acolo – ce doreşte. Îi cere şi ea biletul. Îl studiază. Lipsa ei de expresie o face să se teamă de ce e mai rău. Dar când începe să explice că fiul ei a avut o problemă şi ea are nevoie să fie în contact cu el indiferent cum şi de aceea vrea să meargă…, fata o întreabă:

— Plătiţi cu cardul sau cash?

Odată rezolvată problema, cu permisul de VIP în mână, descoperă că, pentru a ajunge la zonele de îmbarcare, trebuie să treacă din nou prin controlul de securitate. Asta înseamnă din nou scos din valiză lichidele, laptopul, tableta, din nou descălţat, scos medalionul şi cureaua, din nou stat la coada infamantă, în ciorapi şi târându-şi lucrurile de parcă ar fi ajuns într-un lagăr de prizonieri. Înţelege că e preţul ce trebuie plătit ca să trăieşti într-o lume stăpânită de teamă, dar înţelegerea procesului nu-l face mai uşor de suportat.

Colac peste pupăză, s-a lipit de ea cântecul tinerilor şi nu-şi poate scoate din cap nici melodia, nici textul. *Es la historia de un amor como no hay otro igual que me hizo comprender todo el bien y todo el mal que le dio luz a mi vida apagándola después…*[2] Îi ajunge cu vocea mamei ei, ea îl cânta mereu. Nu i s-a părut niciodată atât de îngrozitor şi atât de frumos ca astăzi, fiindcă nu l-a ascultat niciodată destul, fiindcă n-a avut niciodată timp să-i dea atenţie.

2. „Este povestea unei iubiri cum nu mai e alta, care m-a făcut să-nţeleg tot binele şi tot răul, care mi-a luminat viaţa, ca apoi să o stingă… “ Versuri din cântecul *Historia de un Amor* scris în 1955 de compozitorul panamez Carlos Eleta Almarán şi devenit şlagăr internaţional (în sp. în original; *n. tr.*).

Când, în sfârşit, ajunge în cealaltă parte, după ce o poliţistă bosumflată o scotoceşte, iar unul o pune să scoată toate cutiuţele cu creme de călătorie din

punga de plastic transparentă omologată, a trecut mai mult de o oră și jumătate. O oră și jumătate ca să obțină un permis VIP pentru care a dat bani. Urcă din nou la etajul doi, trece iarăși prin fața magazinelor scutite de impozite pe care începe să le știe pe dinafară, găsește și mai pline culoarele și restaurantele și vede că băieții și fetele cu chitarele au adormit, cuminți, cu capul unul pe umărul celuilalt, o imagine de tovărășie perfectă.

Ajunge din nou la stewardesa antipatică și-i vâră sub nas permisul de VIP cumpărat.

— *Welcome, madam,* zâmbește acum, blândă ca un mieluțel. – Fiți amabilă și înregistrați-vă la măsuța aceea. Vi se cer doar numele și numărul pașaportului.

Și Reina intră în *business lounge,* mândră și gata să profite de tot ce-o fi acolo – prize, conexiune la internet, computere, fotolii, mâncare și băutură – cum o fi fost împăratul Traian când, după ce traversase Dunărea și Alpii Transilvaniei, a intrat victorios în lumea cucerită de la regele dacilor pe care ai săi îl numeau „Cel curajos“.

46

Cristina cânta. Când spăla vasele, când mesteca în ceapa pusă la călit, când așeza cutiile de conserve pe rafturile din magazin, când dizolva două cuburi de zahăr în cafea, când rămânea cu privirea pierdută pe vârtejul pe care îl provocase în ceașcă. Cântecele acelea triste, cu texte încâlcite, deseori de neînțeles, fuseseră firul muzical al vieții mamei ei. Și, de la o vreme încolo, unicul lucru ce-i mai rămânea din ea.

Treptat-treptat, memoria Cristinei se teșea, devenea mai ușoară, de parcă arunca balastul. La început lăsa robinetele deschise sau uita să-și ia pastilele. Se oprea brusc în mijlocul străzii și nu-și amintea unde stă, nici cum să se întoarcă acasă. Mai târziu o țintuia cu privirea pe Reina și o întreba: Tu te-ai măritat, fată? sau: A venit taică-tău? sau: Tu aveai un frate, așa-i? Și chiar în timpul în care uitarea le făcea două străine, din cine știe ce loc izvorau textele atât de dificile pe care le cânta fără nici o greșeală. *Sus ojos se cerraron y el mundo sigue andando. Volver con la frente marchita las nieves del tiempo. Por el camino verde camino verde que va a la ermita. Desde que se fue triste*

vivo yo seguiré sus pasos yo también me voy[3].

3. „Ochii ei s-au închis şi lumea a mers mai departe. Te întorci cu fruntea ofilită de zăpezile timpului. Pe cărarea verde, cărarea verde ce duce spre schit. De când a plecat, în tristeţe trăiesc, o voi urma şi mă voi duce şi eu“ (în sp. în original; versuri din tangouri spaniole celebre; *n. tr.*).

Sunt de-acum luni de când Cristina nu o mai recunoaşte. Ultima dată i-a zis „dumneavoastră“.

— Vă simţiţi bine? Vă plac bolerourile? o întrebase.

— Foarte mult.

— Oh, şi mie – şi a început să cânte, cu o voce bună şi o bună intonaţie, ca totdeauna – *Es la historia de un amor como no hay otro igual que me hizo conocer todo el bien todo el mal que le dio luz a mi vida…*

47

Şi la *business lounge* este prea multă lume, dar e un paradis în comparaţie cu ce se petrece dincolo, în sălile de aşteptare. Aici sunt canapele şi fotolii şi un fel de bănci cu spătar înalt, pe care spaţiul este împărţit în mici insule de pace, exact ce-i trebuie ei, un spaţiu unde să se relaxeze. În plus, peste tot, şiruri de prize libere, o bucurie să le vadă. În fundul sălii, un bar cu băuturi răcoritoare, cafea, ceai, platouri cu alimente şi un frigider pe care va trebui să-l cerceteze imediat ce-o să poată. Întâi de toate însă, de rezolvat prima urgenţă. Se instalează pe o canapea, într-un colţ mai puţin circulat, unde e şi-o masă cu un teanc de reviste, şi-şi pune telefonul în priză. Aşteaptă să dea ecranul semn de viaţă şi, când o face, când în centrul oglinzii negre apare pictograma luminoasă a bateriei care se încarcă, inima îi bate tare, de parcă ar fi pus-o şi pe ea la încărcat.

Îi trebuie cinci minute să învie, gândeşte. Îşi ia provizii dulci şi sărate şi o sticlă de apă. Se întoarce la locul ei, se lasă să cadă pe canapea, epuizată, şi scoate un oftat de uşurare. A meritat, îşi zice, ce diferenţă! În aeroporturi ar trebui să existe săli *business* pentru toată lumea. Dar imediat renunţă la idee: mai bine nu, fiindcă, dacă ar fi, ea n-ar putea acum să-şi încarce mobilul.

Ia o gură dintr-o madlenă cu stafide şi mestecă trei alune prăjite. Poate ar trebui să lucreze puţin. Să termine evaluările făcute doar pe jumătate, să revadă înregistrările, să caute lucrurile care i-or fi trecut poate neobservate.

Scoate instrumentele necesare: cele două aparate de care nu se desparte niciodată, de parcă ar fi extensii ale brațelor și ale creierului ei: tableta și laptopul. Le pune pe masă. O să le deschidă mai încolo, când o să se simtă în stare. Are priorități. Se șterge pe mâini cu un șervețel de hârtie și se întoarce la mobilul ei. E conștientă că în ultimele două ore s-a rupt de problemă, și n-a fost deloc rău. Se simte mai în stare decât înainte. Dar știe și că va trebui s-o înfrunte când dispozitivul îi va permite.

Nu se aștepta la avalanșa de alerte apărute imediat ce bateria își redobândește suflul. Apeluri pierdute, SMS-uri, mailuri, mesaje vocale, anunțat fiecare de câte un semnal acustic care se suprapune peste cel dinainte, ca peste el să se suprapună următorul. Nici unul de la Samuel, singurul pe care spera să-l găsească, singurul care o interesează. Când semnalele acustice încetează, sună acasă. Are nevoie să știe dacă este încă totul bine. Are senzația că în cele două ore în care a fost deconectată s-ar fi putut întâmpla un cataclism.

Sam răspunde imediat, în șoaptă.

— Sunt cu Albert. Așteaptă, că ies în hol.

— Ești cu el? În camera lui?

— Da.

— E bine?

— Doarme ca un prunc.

— Și tu?

— Nu contează. El e important.

— De ce nu te duci în patul nostru?

— O, nu. N-aș putea. Stau bine aici. Îl veghez. O să mă duc acum la duș.

Reina observă notele de suferință din glasul lui Sam. A avut o zi îngrozitoare. A trăit-o singur, fără ea. E sigură că n-o să-i reproșeze. Sam nu-i reproșează niciodată nimic.

— Știi ceva despre zbor? – întreabă Sam.

— Nu. E la fel. Dar, cel puțin, acum sunt într-o sală VIP. Aștept omenește. Și poate chiar o să pot să închid puțin ochii. Când ajung, va trebui să-ți iau locul.

— Vii singură?

Întrebarea o face să tresară. Fiindcă e ciudată. Fiindcă mai e ceva.

— Normal. Cu cine vrei să vin?

— Cu nimeni, se repede el. Nu vreau să vii, să te duci, să fii vreodată cu nimeni altcineva, doar cu mine. Credeam că știi.

— Știu – îi tremură picioarele –, sigur că știu, prostule. De ce-mi spui acum asta?

— Nu contează, mai vorbim. – Cel mai rău răspuns posibil. – Și-apoi, trebuie să te las. Mă întorc la băiat.

— Bun. Te sun când am noutăți. Te iubesc.

Nici o replică, Sam nu mai ascultă.

48

Începe cu căsuța vocală. Patru mesaje de la numere pe care nu le are în contacte. Le ascultă în ordinea inversă a momentului înregistrării.

Mesajul numărul unu:

— Bună, Reina, sunt Montse, mama lui Arnau. Mi-a povestit ce s-a întâmplat. Suntem foarte îngrijorați. Aș vrea să vorbesc cu tine, când poți. Îmi dau seama că n-ai cum să ai chef de povești. Dar trebuie să-ți spun ceva. Cred că e important. Mă rog, în caz că o fi. Sună-mă. Te sărut.

Mesaj încheiat.

Mesajul numărul doi: o frecare apropiată, de parcă ar mângâia cineva telefonul. Cinci secunde de zgomot. Apoi, mesaj încheiat.

Mesajul numărul trei: același ca anteriorul, dar cu adaosul unei respirații. Cineva ascultă, se îndoiește, poate se enervează sau se jenează. Apoi închide. Unsprezece secunde. De această dată a șovăit mai mult. Mesaj încheiat.

Mesajele doi și trei sunt de la același număr. Reina revede istoricul apelurilor primite, să vadă dacă e al cuiva cunoscut. Sigur că da. E numărul lui Ulf Everink. Ce mai vrea, acum, și ăsta?

Mesajul numărul patru:

— Bună ziua, o căutăm pe Reina Gené. Sunt Joan Carles, dirigintele fiului dumneavoastră. Te sun pentru o problemă urgentă, de maximă importanță. Te rog, imediat ce asculți acest mesaj să iei legătura cu mine la numărul meu personal, care e…

Deci era adevărat. Au sunat-o. Verifică ora: 14:57. Chiar când avea între

picioare capul lui Tom. Va trebui să-i ceară scuze lui Joan Carles? Va trebui s-o facă. Poate o s-o ierte sau poate o s-o bruftuluiască. Ea nu se va ierta niciodată.

Continuă verificarea. Treisprezece SMS-uri, toate de la Fèlix.

„Am vorbit cu Pau.“

„Nu-i vine să creadă că mi-ai luat băiatul.“

„Zice că am același drept ca tine la fiul meu (mai ales că în acest weekend era rândul meu).“

„Cred că n-ar fi trebuit să las să-mi fie luat.“

„Și că, dacă mâine nu vine la mine, o să ne adresăm judecătorului și-o să cerem executarea sentinței de divorț și poate o modificare a regimului de vizite.“

„I-am zis să nu facă nimic, c-o să vorbesc cu tine.“

„Așa că asta o să facem (și n-am de gând să intru-n dispute).“

„Mâine la opt fără un sfert trec să-l iau pe Albert, să-și petreacă weekendul cu mine.“

„Spune-i tipului tău să aibă grijă să fie totul pregătit, că n-am chef s-aștept.“

„Am planuri. Pentru fiul meu și pentru mine. Ne ducem la pescuit.“

„Sper că nu te-apuci să-mi creezi probleme și c-o să ții seama de tot ce ți-am spus.“

„Vreau un răspuns cât mai curând posibil.“

„Drum bun sau noapte bună sau ce-o fi.“

49

Zilele ce au urmat după ce a aflat că e însărcinată au fost cele mai ciudate din viața ei. Pe de o parte, exulta, intra în magazine cu lucruri pentru nou-născuți și privea hăinuțele și suzetele, cărucioarele și băițele și pantofii care nu serveau la mers și visa la toate lucrurile acelea și la copilașul ei, ca o fetiță care se joacă îmbrăcând o păpușă nouă. Și-a făcut programare la ginecolog, s-a tuns, și-a cumpărat o carte despre sarcină și trei feluri de pește și-un lapte bogat în calciu, fiindcă s-a gândit că trebuia să schimbe multe lucruri din viața ei, să le adapteze la nevoile bobului micuț care creștea în pântecul ei.

Pe de altă parte, cum se oprea din făcut toate astea, rămânea singură cu cea mai grea dilemă din viața ei. Ce era de făcut? Era înțelept să pună un copil în cârca unui bărbat pe care-l cunoscuse în urmă cu nici două luni? Avea dreptul? Prevăd bărbații care caută aventuri sexuale cu femei necunoscute eventualitatea unei sarcini? Și, dacă o prevăd, cum o privesc? Și, dacă o privesc cu ochi buni, ce fel de tați vor fi? E vreo relație între excelența sexuală și cea paternă? Era mai bine să lase lucrurile cum erau – cel puțin, legal – și să rămână cu soțul, care câștiga bine și avea o familie fantastică? Sau să se gândească mai mult la partea afectivă, la veselia lui Sam și la capacitatea lui de a se dărui altora? E rău pentru un copil să crească cu un tată plictisit sexual, care pare mai bătrân cu douăzeci de ani? E rău să crești cu un tată care nu are un serviciu fix? Nu avea ea, femela, obligația de a alege între toți masculii disponibili pe cel mai convenabil pentru puiul ei?

Reina n-o scotea la capăt. Nu putea întreba nimic pe nimeni. De aceea făcea liste. Încerca să supună logicii ceea ce sub nici o formă nu putea fi supus logicii. O coloană cu argumente „Pentru“ și alta „Contra“. În prima, la Fèlix a pus: „Salariu fix în 15 rate, o familie interesantă, obișnuința, anii de conviețuire.“ A privit fără entuziasm, i s-au părut argumente firave, care nu implicau nici o emoție, nici un sentiment. Pe ultimul loc a scris: „Îl iubesc. Nu vreau să-i fac rău.“

Era adevărat, îl iubea. Nu-i era însă clar cum. Ca pe cel mai vechi prieten al ei? Ca pe un confident la care nu înțelegi cum a putut ierta tot ce i-ai povestit despre tine? Ca pe un motan a cărui companie te relaxează? Ca pe cineva de care te-ai îndrăgostit înainte să ți se schimbe viața sau să te schimbe sau să-l schimbe? Totuși, nu suporta ideea de a-l lovi, de a-l răni, de a-i răpi ceva. I-ar fi plăcut să existe o soluție blândă, solomonică, jumătate de copil fiecăruia și toată lumea mulțumită și la revedere. Dar înțelegea că nu e posibil. Și că, în acest caz, nu mama va fi cea care va salva copilul să nu moară rupt în două, ci judecătoarea fără suflet care ar face rău tuturor.

„Pentru“ la Sam includea generozitatea, simțul umorului, firea. Era impulsiv, dar îi plăcea mai mult decât apatia lui Fèlix. Îi plăcea să și-l imagineze pe Sam cu copilul, știa că l-ar face fericit, cum o făcea pe ea. Nu era credincios, ca ea. Era de stânga, chiar mai mult decât ea. Se gândea că n-o să-i umple capul cu ciudățenii. Nu s-ar certa dacă să-l boteze sau să-i facă

prima comuniune. Nu s-ar certa discutând despre gropile comune din războiul civil. Nu ar vota diferit. A decis să caute motive mai importante decât toate fleacurile astea politice și a notat: „La pat, bombă.“ Dar nici asta nu avea legătură cu copilul, ci cu ea, cu interesele ei egoiste de femeie de treizeci de ani care nu avusese încă timp să rumege dacă ce trăiește e dragoste sau o formă de a-și petrece timpul până îi trece capriciul.

„Contra“ la Sam erau contractul de muncă temporar și câștigul cam jumătate din al lui Fèlix. Și mai important era că îl cunoștea de puțin timp. Dacă era vreun nebun? Vreun răufăcător? Vreun hoț care o ducea de nas ca să-i ia puținul pe care-l avea? Sau, pur și simplu, un tip și mai plictisitor decât Fèlix? O ființă oarecare, obișnuită, vulgară, de-o să se căiască rapid de ce-a făcut? La urma urmelor, în viața oamenilor plictiseala e un dezastru mai mare decât violența. A notat lucruri importante. De exemplu, nici măcar nu-i cunoștea familia. Dacă atunci când i-ar cunoaște nu o să-i placă? Ce prostie, s-a răzgândit, nu cu soacra avea să trăiască, ci cu el. Da, da, așa e, dar soacra va fi bunica copilului ei. Și-asta-i o misiune pe viață. Sigur, nici actuala soacră nu-și îndeplinea două-trei îndatoriri de bază. A lăsat-o baltă, obosită de dificultăţile ivite din comparaţia între soacre.

În sfârșit, Fèlix mai avea câteva lucruri „Contra“: lâncezeala, rigiditatea, vota dreapta, era de părere că, „pentru orice eventualitate“, copiii trebuie botezați, purta mocasinii cu ciorapi negri, se strâmba când vedea doi bărbați sărutându-se, iar cu anii își concentrase interesul pe două lucruri: minimum de muncă și privit la televizor. După ce a studiat lista, Reina a scris la sfârșit: „Și, în pat, e o tragedie.“

A sucit și răsucit listele câteva zile – revizuindu-le, corectându-le, ajustându-le, iar vizita la ginecolog se apropia. Și-a dat seama că era imposibil să decidă în felul ăla, că avea nevoie de-un timp pe care n-avea de unde să-l scoată, că hormonii îi urcau la cap și-i zăpăceau gândurile. Incapabilă să ia vreo decizie, a decis s-o amâne. Apoi, a mers drept la țintă. A devenit pragmatică. A rupt mâța-n două. A scris pe telefon un mesaj:

„Sunt însărcinată, iubire. Felicitări.“

A căutat în lista de contacte. Fèlix. Samuel. I-a selectat pe amândoi. A apăsat pe „Trimite“.

Apoi și-a sunat mama, să-i ceară s-o însoțească la ginecolog.

50

Inițial, Pau a fost prietenul Reinei. Cel puțin, ea l-a adus în familie. L-a cunoscut în perioada când lucra la librăria Universității. Amândoi erau studenți. Reina, la psihologie. Pau, la drept. Dar amândurora le plăcea să citească și, în orele moarte, asta le oferea multe teme de conversație. Prietenia a început a crește, ca o prăjitură în cuptor. O vreme au fost nedespărțiți. Își povesteau tot. Apoi, a apărut Fèlix, în rolul de nou intrat în viața ei, și, cum era de așteptat, s-a înțeles imediat cu Pau. A mirat-o, căci Fèlix nu avea prieteni și nici nu părea că ar avea nevoie de vreunul. Mai degrabă, oamenii îl încurcau. Puținele prietenii pe care reușise să le lege luau sfârșit, neglijate. Nu știuse să-i păstreze nici măcar pe cei din gașca din timpul verilor, care îl căutau mereu. Unii oameni nu au talent pentru arta prieteniei, iar Fèlix era unul dintre ei.

Reina observase, în timpul despărțirii, că Pau era părtinitor, și nu în favoarea ei. Într-un divorț, prietenii sunt ca mobilele, ori pentru unul, ori pentru celălalt. De foarte puține ori pot rămâne cu amândoi. Pau l-a ales pe Fèlix care, după părerea lui, fusese generos și dovedise cât de mult o iubise. Pau i-a ajutat – i-a? – cu formularistica legală a divorțului. Și, când a venit momentul adevărului, a sunat-o pe Reina, n-o să uite niciodată apelul ăla.

— Să nu-ți treacă prin cap să-i iei copilul, m-auzi? Dacă-i iei copilul, o să merg contra ta, cum nu-ți închipui.

A plâns neconsolată o după-masă întreagă. Nu din cauza lui Fèlix, ci a lui Pau. A prietenului care-i fusese cândva atât de aproape, atât de al ei, și care la un moment dat n-o mai înțelegea. Și-și dorea acest lucru.

Acum Pau revenea, dispus să apere nobilele cauze ale prietenului său, de care n-avea habar. Ca să greșești grav nu-ți trebuie nici un talent.

Se gândește de două ori înainte de a-i răspunde lui Fèlix. Nu vrea să-l enerveze. Ar vrea să încerce să-l convingă. Nu are mari speranțe. Din ce-și amintește, în anii de când se cunosc, patruzeci, cel puțin, nu l-a putut convinge vreodată de ceva. Nici măcar să renunțe să poarte mocasinii cu ciorapi, Dumnezeule!

Mai e un sfert de oră până la miezul nopții.

Îi trimite fostului un mesaj:

„Eşti treaz? Putem vorbi?“

Şi aşteaptă, cu ochii la semnele de bifare, acolo unde apare starea interlocutorului. După tăcerea pe care o percepe, se pare că Fèlix doarme.

51

Se apropie o chelneriță, să ia farfuria și paharul goale.

— Los Panchos? întreabă într-o spaniolă bine intonată.

— Ce spuneți?

— Ce se cântă – acum trece pe engleză – este un bolero, nu? Sunt Los Panchos?

— Adevărul e că nu știu.

— Iertare. Nu voiam să vă deranjez. Dar mă încântă muzica latino.

Reina zâmbește. Nu-i vine în cap nimic de spus despre muzica latino. Nici nu-și dăduse seama că se cântă, căci cântecul ăsta îi rămăsese în creier.

— Ah! Aveți un mărțișor! adăugă chelneriţa. Atât de devreme! O să vă poarte noroc, o să vedeți.

— Adevărul e că am nevoie.

— E foarte frumos. – Tânăra întinde mâna să-i aranjeze ciucurii alb cu roșu, care se ciufuliseră. – Reprezintă triumful binelui asupra răului. Nu dă greș niciodată.

— Nu?

— Viața se ia în fiecare zi de la capăt. – Zâmbește din nou. – Odihniți-vă puțin pe canapea. Mai aveți de așteptat. Mai durează până pleacă primele avioane.

— Mai știți ceva despre furtună?

— Doar că-și urmează cursul, ca totul în viață, zice chelneriţa cu un ultim zâmbet înainte de a se îndepărta cu tava în mână.

52

Pentru cei neliniștiți, zorii sunt lungi și lenți. Și mai mult în orele dificile, între două și cinci, când universul e ca mort și e atât de greu să fii viu.

Din zorii aceia de la cinci ani, Reina își amintește mai ales frica. De tristețe

s-a molipsit, văzând nefericirea mamei și a mătușii, rugăciunile lor inutile. Frica era a a ei, doar a ei. Frica de omul ăla, preotul, care striga, fără milă de durere și lacrimi. Frica de întuneric, de locul pe care nu-l cunoștea, de privirile ciudate care le supravegheau de afară și de umbrele ce dansau pe pereții din piatră ai casei ăleia mari, goale.

Din când în când, mătușa o îmbrățișa, să-i alunge teama, dar în rest trebuia să se ocupe de mama. Totul mirosea a jilav, a aer închis, a loc străin. Omul cel crud a plecat brusc și ele trei au rămas acolo. Mama plângea și zicea „Trebuie să fac ceva, trebuie să fac ceva…“, iar mătușa exclama „E o nebunie. Nu vezi, femeie, că e o nebunie ce vrei tu să faci?“ Iar ea, atât de copilă, nu înțelegea nimic, dar percepea gravitatea a ceva teribil.

Era târziu când mătușa s-a lăsat pe vine și i-a spus:

— Mama ta și cu mine plecăm, avem o treabă de făcut. Tu așteaptă aici, să nu faci zgomot și să deschizi doar când auzi trei bătăi, așa. – A bătut de trei ori. – Ai înțeles?

— Vreau să vin cu voi. – Îi era frică să rămână singură.

— Reina, ascultă-mă bine. Trebuie să rămâi aici. Unde ne ducem noi, fetițele nu pot să meargă.

Atunci a început adevărata frică. Singurătatea îi era la fel de necunoscută ca și zgomotele ce răzbăteau de afară, din câmp. Mătușa îi spusese că poate fi un iepure sau o vulpe sau un șoarece, chiar un porc mistreț, dar ea în orele alea își imagina doar monștri feroce care mâncau fete speriate. Nici liniștea nu era mai bună, căci era plină de amenințări care o îngrozeau, deși nu veneau.

Mama și mătușa au sosit când se lumina de ziuă, istovite și murdare, leoarcă de transpirație, pline pe mâini și pe față de pământ negru. N-au vrut să-i spună ce au făcut. Mama nu zicea nimic, parcă rămăsese fără cuvinte. S-au spălat cum au putut în chiuveta din bucătărie. S-au pieptănat una pe alta. Și-au redat ce pierduseră acolo afară, în imensitatea și zăpușeala acelei nopți de vară. Apoi, Cristina a chemat-o, a luat-o în poală și i-a spus:

— Acum ne întoarcem acasă. Noi trei.

— Și tata?

— Tata n-o să vină.

A vrut să știe de ce. Cea mai grea întrebare. Prima pe care învățăm să o

punem.

— Tata n-o să vină, fetița mea. Acum rămânem noi două.

— Nu! a strigat ea, cu violența copiilor când marchează greșelile adulților. E și mătușica! și, arătând-o cu degetul, a observat că și mătușa plângea.

Curios, mătușa ei plângând, o femeie atât de hotărâtă, atât de puternică, atât de obișnuită să facă pe sora mai mare în situații dificile, e una dintre puținele imagini clare pe care le păstrează din noaptea aia atât de obscură. Și, în același timp, cea mai inteligibilă. Plânsul ei a făcut-o să înțeleagă gravitatea misterului, deși misterul încă dura.

Din aceste patru frânturi de memorie, Reina ar fi extras prea puțin dacă, peste mulți ani, mamă-sa nu i-ar fi spus ce s-a întâmplat în noaptea din vara lui 1975 („Stai, scumpo. Am să-ți explic ceva“). De ce s-au dus la Conques, un sătuc din Pallars Jussà, la șase ore de drum cu mașina de la Barcelona, unde nu fuseseră niciodată și unde nu s-au mai întors niciodată („Ești mare. Sunt lucruri pe care trebuie să le știi“). De ce răcnea omul acela crud, de ce au lăsat-o singură, ce au făcut acolo mama ei și mătușa atâta timp („Și ascultă-mă bine, că altă dată nu-ți mai povestesc“). Din ce motiv, întoarse la Barcelona, au făcut ce făcuseră întotdeauna, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic („Pe urmă, după ce termin, poți să mă-ntrebi ce vrei. Dar, întâi, lasă-mă să termin“). De ce atunci când clienții întrebau de tatăl ei, răspunsul era totdeauna că e plecat într-o călătorie, să cumpere marfă pentru magazin, și că nu știe când se întoarce („Și, după ce o să știi tot ce vrei să știi, nu mai vorbim niciodată despre asta, înțelegi? Niciodată!“). Și de ce la câteva luni după aceea mama a vândut magazinul și i-a zis că o să trăiască mai liniștite fără trecut, ca și cum trecutul ar fi fost tot o afacere la care se poate renunța.

— Ai vreo întrebare? a întrebat Cristina când a terminat.

Avea una. Doar una, să vadă dacă înțelesese:

— De ce v-ați întors așa murdare, tu și mătușa?

— Pământul din cimitir era negru și foarte tare. Era greu de săpat. Am făcut-o cu mâinile, nu știu cum de-am putut. N-am făcut o groapă prea mare, trupul lui taică-tău de-abia a-ncăput. A trebuit să-l acoperim cu pietre, nu era nimic altceva acolo. Pietre, o mulțime! Nu poți să-ți închipui cât erau de grele!

Nici Reina nu era tentată să vorbească despre noaptea aia. Nu spusese

nimănui. De parcă, nearătând rana, putea să creadă că nu există.

Primul a fost Fèlix. Faptul că i-a povestit acel episod îngrozitor a fost confirmarea că-l iubea cum nu mai iubise niciodată. Avea încredere oarbă în el. Îi dezvăluia punctul ei slab. Fèlix a ştiut să fie la înălţime. A ascultat-o, i s-au umplut ochii de lacrimi, a îmbrăţişat-o, i-a spus că n-o să mai fie niciodată singură în faţa nici unui necaz, că el o să fie lângă ea întotdeauna. Apoi au adormit îmbrăţişaţi. Cât s-au înţeles bine, ea îşi spunea că, vorbindu-i, se uşurase. Nu se temuse niciodată că povestea aia o să se întoarcă împotriva ei.

Până astăzi.

Şi pentru asta trebuie să vorbească cu Fèlix. Trebuie să-l întrebe dacă a povestit cuiva. Nu, nu. Nu cuiva. Lui Albert. Reina trebuie să afle dacă Albert ştie că Josep Gené, bunicul pe care nu l-a cunoscut, şi-a pus laţul de gât, s-a spânzurat de o grindă într-o casă din Conques în iulie 1975.

53

— Pe scurt, scumpo: ai un copil şi doi taţi, i-a zis Cristina, când au plâns, au râs, au stat de vorbă şi au băut o limonadă proaspătă, aşezate în două fotolii, cu faţa spre strada Verdi.

— Unul pe care-l cunosc bine şi nu-mi place deloc şi unul pe care nu-l cunosc deloc şi-mi place mult. Ce fac?

Pe Cristina, întâmplările vieţii o făcuseră o femeie pragmatică. Respectiv conservatoare. Că doi taţi erau prea mult, vedea. Mai ales că în lucrurile importante e mai bine să fie puţini care să se pună de acord. Dar vedea şi că, dacă ea ar fi avut doi bărbaţi, nu unul, n-ar fi suferit atât şi n-ar fi trebuit să se lupte ca o leoaică să-şi crească fata. Şi că singurul lucru pe care nu voia să-l vadă în anii ce-i mai rămâneau era ca Reinei să-i meargă rău. Şi că, uneori, să trebuiască să alegi te face să suferi. De aceea, a mers drept la ţintă. A lăsat deoparte bunul simţ, principiile, obiceiurile, chiar şi morala catolică pe care o învăţase şi i-a dat fetei ei un sfat nemaiauzit, de care n-a avut niciodată ocazia să se căiască:

— Aşa că nu-ţi complica viaţa, scumpa mea. De ce-ar trebui să rămâi doar cu o parte dacă poţi să ai tot?

54

Pe ecran scrie „Fèlix “. Înainte de a răspunde, își zice: „Nu-i a bună.“ Dar, în același timp, încearcă să alunge gândul, tot repetându-și: „Hai, Reina, nu fi alarmistă! Vorbește-i blând, încearcă să-l convingi. Și el e îngrijorat de Albert, în felul lui.“

— Deci? – zice Fèlix.

Reina tace. Nu știe la ce se referă. I-e capul prea plin de propriile neliniști ca să-și mai aducă aminte și de ale fostului soț.

— Ai citit mesajele mele, nu?

— Aaa, mesajele. Da, da, le-am citit.

— Deci? repetă.

— Trebuie să te-ntreb ceva.

— Dar da sau nu?

— Vorbim, Fèlix. Dar ce am eu de spus este mai important.

— Și ce am eu, nu?

— Da, bineînțeles că este.

— Vreau să știu ce avem de făcut.

— Trebuie să vorbesc cu Sam.

— De ce? Tu ai custodia, nu? Și eu, regimul de vizite. Weekendul ăsta e al meu. Deci, gata!

— Încetează, te rog. Ascultă-mă. M-asculți? – Aude ceva asemănător unui consimțământ, la celălalt capăt. – Tu i-ai vorbit lui Albert despre bunicul lui?

— Da, evident. Se-nțeleg de minune, știi prea bine, deși se văd prea puțin.

— Nu mă refer la tatăl tău, Fèlix. La al meu, Josep Gené. Poate n-ai făcut-o acum. Poate mai demult. Gândește-te bine. E important să-mi spui. I-ai povestit ceva?

— Ceva despre ce?

— Știi despre ce. Nu mă pune să spun. I-ai povestit?

— Mamăă! Nici nu mi-a dat prin cap. Și tatăl tău…

Reina închide ochii. Și tatăl ei, da.

— I-ai spus?

— Nu-mi amintesc. Nu cred.

— Nu crezi? Ești sigur?

— Ar trebui să fiu? Discutăm multe.

— Dar despre așa ceva ți-ai aminti, nu? Sau ești atât de iresponsabil, încât să-i vorbești unui copil despre sinuciderea bunicului și nici măcar să nu-ți amintești?

— Nu știam că e un secret.

— Chiar nu știai? Și ce credeai că e? O glumă? – Furia pe care o simte în clipa asta este atât de mare, că din nou este bucuroasă că discuția e telefonică. Îi vine să-i tragă un picior! Oribil caracter. Ea, care-și petrece viața dezaprobând comportamentele agresive ale altora.

— Nu cred că am vorbit vreodată, Reina. Calmează-te!

— Acum o clipă mi-ai spus altceva.

— Nu mă interoga de parc-aș fi un candidat de-al tău. Ți-am spus că n-am făcut-o, punct. Mâine mă duc să-l iau pe Albert.

— Nu.

— Ce?

— Nu te duce. N-o să-l lăsăm să plece cu tine.

— Nu? N-ai cum te opune. Albert e de-acum mare. Peste câteva luni o să poată alege în ce casă vrea să stea.

— Și tu crezi c-o să fie a ta?

— Nu cred. Știu.

— Nu, dacă pot s-o împiedic.

— Știam c-așa o să zici! Atunci, pregătește-te, că peste câteva luni n-ai să mai poți. Va fi major. O să decidă să vină cu mine, punct.

— Punct? Dar ce-i cu tine? Te plictisești? De ce nu-ți cauți altă iubită? Sau să-ți cumperi un câine? De când n-o mai ai pe Assumpta, ești insuportabil.

A fost o lovitură sub centură. O torpilă pe linia de plutire.

— L-am sunat pe Pau, răspunde Fèlix cu un fir de voce.

— Bună idee! El te-a înțeles totdeauna mai bine ca mine.

Știi, când deschizi un pachet cu mobilă de la Ikea ambalată și observi că lipsesc trei șuruburi? Știi că n-o să montezi mobila și totuși încerci, te chinui, te enervezi, răscolești ambalajele căutând cele trei blestemate de șuruburi de rahat. Ești încăpățânat, nu te poți împăca cu ideea că pliculețul cu cele trei șuruburi lipsă s-a nimerit la tine.

Ei, această discuție e la fel. Sigur, nimeni nu știe când și unde vor apărea

cele trei șuruburi de care ai nevoie, nici de ce nu-s în ambalaj.

55

Vrea să doarmă un pic. O să urmeze sfatul chelneriței, o să se întindă pe canapea și o să se deconecteze. O s-o poată face? Somnul e o portiță de scăpare. Dacă reușești. Reina n-a avut niciodată probleme cu somnul neîntrerupt, chiar și opt-nouă ore. Dormind, scapă de toate relele. Problema ei este să adoarmă. Cum închide ochii, creierul îi aduce aminte de tot ce are de făcut. Uneori, telefoane de dat sau rapoarte. Alteori, decizii sau discuții în așteptare de ani, decenii. Vinovății vechi apar noaptea și se rotesc prin cameră, enervante. Cel mai rău e că de fiecare dată sunt mai multe, mici și mari, murdărie adunată în canalele vieții, care poate într-o bună zi o să înfunde totul și, ca să curețe, va trebui să se murdărească. Poate această zi este noaptea asta.

Își scoate pantofii, îi aranjează frumos sub canapea. Împăturește paltonul și-și face pernă, îl pune într-o parte. Își întinde picioarele, este mai trează ca înainte. Are înfipte în piele multe ore de tensiune. Își amintește, brusc, de mama lui Arnau. E prea târziu s-o sune. Sau poate nu? E careva dintre cunoștințele ei care reușește s-adoarmă înainte de miezul nopții? Și, dacă e, cum face? Prudentă, îi trimite un mesaj. „Bună, sunt mama lui Albert. Ești trează?“ În fond, ea îi spusese că e important.

Promptitudinea și vocea ei i-o confirmă.

— Te așteptam, Reina. Ce bine că mi-ai trimis mesajul!

Stropul de liniște abia cucerit se risipește.

— Ce este?

— În primul rând, cum ești?

— Nu prea bine. La București. Disperată. E furtună și avioanele nu pot decola.

— Și Albert?

— Cu taică-său. Vreau să zic, cu Sam. E bine.

— De-ai ști cât mă bucur, Reina. De-ai ști cât m-am gândit la tine după-masa asta, prin ce-oi fi trecând. Nu-i nevoie să-ți spun, oricând ai nevoie, suntem alături de tine. Și noi, și fiul nostru.

— Mulţumesc.

— … evident, dar mai ales noi, adulţii, nu? Ei n-au de ce să ştie asemenea lucruri. Au o vârstă la care, cum să-ţi spun, uneori am impresia că trăiesc într-un balon de cauciuc, departe, parcă, de lume. În cazul ăsta mi se pare că e bine. Ce folos să le vorbeşti despre anumite lucruri pe care poate nu le ştiau? Sunt teme pe care mai bine nu le abordezi, nu crezi? Urâte. O să aibă timp să simtă că răul le suflă în ceafă.

Sunt un reproş toate astea? Nu-i este clar. Mama lui Arnau o ceartă că l-a sunat pe băiatul ei? Că i-a spus? Sau o fi o avertizare? Că data viitoare când vrea să-şi verse focul să-ncerce să se asigure că o ascultă un adult, nu un copil înfricoşat? Şi ea se căieşte de ce-a făcut. De-aceea recunoaşte:

— Ai dreptate. Îmi pare rău că l-am alarmat pe Arnau.

— L-ai băgat în toţi sperieţii, Reina. Şi pe noi. Te rog, data viitoare, gândeşte-te puţin înainte să…

— Sper din tot sufletul că n-o să fie o dată viitoare – aspră.

E un reproş. Mai mult. O scatoalcă. Mamei lui Arnau i se pare că Albert a făcut „ceva urât“, despre care mai bine nu vorbeşti.

— Oh, sigur, măi omule, şi eu sper. Aşa vine vorba. – Îşi drege glasul. Poate ca să-şi înghită fierea, gândeşte Reina. Continuă cu o voce mai blândă. O fi precum căţeii ăia care latră tare şi, când li se răspunde cum merită, fac pe ei. – Uite de ce voiam să vorbesc cu tine, e ceva care (cred) ar trebui să ştii. Mi-a povestit Arnau seara asta, după ce l-ai sunat. Se vede că ţie n-a îndrăznit să-ţi spună. Ştii cum sunt. Se fâstâcesc.

— Despre ce e vorba?

— Că băieţii noştri sunt certaţi, atât.

— Certaţi?

— Da. Se vede că nu mai sunt cei mai buni prieteni. Nici pereche la padel. Cel puţin, Albert nu mai vrea să fie cu Arnau.

— Ce spui? E o copilărie, bineînţeles! – Reina încearcă să elimine gravitatea veştii.

— Da, da. Şi eu mă gândeam. Dar se pare că a fost ceva grav. Albert a luat-o drept o ofensă gravă. I-a zis că n-o să-l ierte niciodată. Şi nu l-a mai vrut ca prieten.

— Dar care a fost ofensa?

— Păi, uite, Arnau n-a putut să meargă la ultimul lui spectacol.

Reina își amintește. Albert ceruse un bilet în plus, pentru Arnau. Era încântat că prietenul cel mai bun o să-l vadă jucând primul lui rol mare. Vladimir, unul dintre personajele principale din *Așteptându-l pe Godot*. Până atunci, Arnau nu lipsise niciodată de la premierele lui Albert. Întotdeauna își arătase uimirea aceea pe care oamenii serioși, care studiază lucruri serioase, o simt față de artiști. Oameni care fac ceea ce majoritatea oamenilor nu știu, nu pot sau n-au curajul să facă. Îi privesc cum e privit cineva care merge pe sârmă sau sare prin cercuri de foc: fiindcă știu că oamenii normali nu aleg această viață, că ei n-ar face-o niciodată. Viitorul avocat care era Arnau îl admira pe viitorul actor, cineast, cascador sau dublură sau ce-o fi Albert. De data aia, însă, i-a spus că n-o să vină. Motivul: avea de învățat. Albert insistase. Hai, te rog, pentru mine e important, piesa nu ține mult, cel mult o oră, după aia te duc acasă părinții mei, nu pierzi prea mult timp. De-adevărat nu putea, îi părea rău. Examenele erau prea dese, nu avea timp, nu putea să-și permită să piardă nici zece minute. Probabil nu era o scuză. Dar părea și durea.

Câteva zile Albert a fost abătut, câteodată cu lacrimi în ochi. Reina îl întrebase ce-i cu el. Nimic. Dacă-l putea ajuta. Nu. Dacă avea nevoie de ceva. N-avea nevoie. Așa e adolescența, își zicea ea. Niciodată nu știi când trebuie să începi să suferi cu adevărat. Adolescența este echivalentul biologic al revoluțiilor franceză și rusă la un loc. Perioada din viață când toate forțele se revoltă contra ordinii (fals) stabilite. Până la ce punct trebuie să iei în serios revoltele, nu știi niciodată. Dar, deodată, când au dat peste cap totul și au stabilit o nouă ordine, îți dai seama că da, trebuia.

— Și-au trimis o grămadă de mesaje. Uite, le am aici, Arnau mi-a lăsat mobilul lui, dacă vrei ți le citesc. – Până să-i spună Reina dacă vrea, cealaltă începe să citească: „Îmi pare rău, băiete, dar nu. Data viitoare.“ „Te credeam cel mai bun prieten, dar văd că ai alte priorități.“ „N-am alte priorități, am examene. Sunt și voi fi totdeauna cel mai bun prieten al tău.“ „Nu. Deja nu. De azi nu mai ești.“ „Hahahahaha.“ „Vorbesc serios.“ „Da?“ „Sigur că da.“ „Nu mai suntem prieteni?“ „Nu.“ „Și padelul? Avem duminică meci.“ „Caută-ți alt partener, și eu am de-nvățat.“ „Suntem la mijlocul campionatului, stăm bine, nu poți să renunți acum.“ „Ba pot, și-ncă cum! N-

am timp de nimic.“ „E o răzbunare? Nu ți se pare cam pueril?“ „Atunci, sunt pueril.“ „Băiete, ar trebui să discutăm asta față-n față, nu crezi?“ „Regret, dar nu pot. Succes la examene. La revedere.“ De-aici înainte toate mesajele sunt ale lui Arnau. Sunt și apeluri pierdute, la care băiatul tău n-a răspuns. „Albert, băiete, n-o lua așa.“ „La sociale e foarte greu, sigur o să mai ai spectacole.“ „Te rog, gândește-te bine la chestia cu padelul. Facem pereche bună. Mă-ncântă să joc cu tine. Avem șanse. Te rog, nu mă lăsa baltă.“ „Albert, răspunde, hai.“ „Ridică, măi omule, telefonul.“ „Mamăă, băiete, nu știu ce să-ți mai zic.“ „N-am de gând să mă mai țin de tine, când vrei, sună tu.“ „Cred c-ai luat-o ca un atac personal. Dacă te gândești, o să-ți dai seama că nu era cazul.“ Dar, din câte se vede, fiul tău gândește altfel, nu? Nici acum nu i-a răspuns. Eu nu pot să-nțeleg, cât erau de prieteni! Poate tu… Reina? Mai ești? M-auzi?

— Da, da, sigur. – Puțin buimăcită de ce-a auzit, dar da, este. – Îmi pare rău că nu i-a răspuns. Și cu padelul ce s-a-ntâmplat?

— Arnau a trebuit să-și caute în grabă un alt băiat să facă pereche cu el, dar nu-i tot aia. Nu sunt foarte acomodați unul cu altul sau poate celălalt nu știe suficient, nu știu. Au ieşit pe penultimul loc în campionat. Am fost foarte afectați.

— Doamne, ce păcat! – O tăcere stânjenită, înainte de a reacționa: – Cum de nu mi-ați spus nimic? Ați fi putut să-mi dați un telefon.

— Soțul meu v-a sunat. Tu erai plecată într-o deplasare, nimic nou. A vorbit cu Sam, care l-a apărat pe Albert până-n pânzele albe. A zis că, dacă așa a decis el, e de acord. Ne-a trecut cheful să îndreptăm lucrurile, clar. Nu se poate negocia cu cine nu vrea să stea de vorbă, Reina. Dar povestea de azi n-o putem tolera.

— Ce anume nu puteți tolera?

— Știi foarte bine ce. Nu putem tolera să-i spui fiului meu că e vina lui că Albert s-a sinucis.

Pauză de încasat lovitura și de gândit cum să-i răspundă.

— Nu s-a sinucis. A încercat să se sinucidă. – E rapidă.

— Da, da, asta voiam să spun, iartă-mă. A încercat. Dar nu din vina fiului meu, cred.

— Păi… adevărul e că nu știu.

Acum sunt două tăceri stingherite. Reina ar fi putut încerca s-o liniștească: Nu, omule, nu, cum vrei să, nu spune prostii, a fost un moment de confuzie, fiul tău n-are nici o legătură, ab-so-lut nici una, nu-ți face griji. Dar n-are chef. Nu-i place cum îi vorbește femeia asta. Nu-i place ce-i zice. Îi place și mai puțin la ce concluzii ajunge. Unii oameni n-au nici un talent să conchidă.

— Puțin mai ’nainte, după cină, vorbeam cu bărbatul meu – continuă mama lui Arnau – și știi ce ziceam? Că nu e posibil ca un băiat ca Albert, că-l știm de mic, să fi făcut asta pentru un motiv atât de mărunt, atât de neînsemnat și-n același timp atât de ușor de rezolvat. Trebuie să fi avut și alt motiv, nu? Nu știu, poate ia ceva. Poate s-a atașat de vreun drog din alea scârboase produse în laborator. Nu vreau să mă bag unde nu-mi fierbe oala, dar vreun motiv să ne luăm viața avem fiecare, n-o facem fiindcă sunt mai importante motivele pentru care merită să trăim. Poate lui Albert i-or lipsi bucurii, proiecte, planuri de viitor. Uneori cele mai complexe probleme au soluții simple, o să vezi, totul intră în normal.

Iată. Acum totul a devenit o temă de conversație. Un subiect de desert: sinuciderea lui Albert Gama. Motivele lui Albert Gama de a trăi sau de a se lăsa strivit de un tren. În câte case o fi avut loc în seara asta – poate chiar acum – această discuție? În cele ale băieților și fetelor care erau cu fiul ei când s-a întâmplat, asta sigur. În ale profesorilor și profesoarelor de la școală care, seara, la cină, comentau cu partenerii lor și cu fiii adolescenți (dacă e cazul). În cele ale colegilor de clasă ai lui Albert, de cum au aflat. Sigur că-n ultimele ore s-au sunat între ei, și-au trimis SMS-uri. „Știi ce s-a întâmplat?“ „Îl știi pe Albert, cel de la artistic?“ Sigur acum vestea s-a-ntins ca o pată de ulei. Și-o să continue, fiindcă e din categoria de probleme de care nimeni nu vrea să știe, dar, de povestit, tuturor le place.

— Iartă-mă, trebuie să te las – zice Reina, fără să-și ascundă iritarea. – Aș vrea să dorm un pic înainte de-a ajunge acasă.

— Sigur, omule, dormi puțin, zilele ce vin trebuie să fii puternică. Și, te rog, amintește-ți, dacă putem să facem ceva pentru voi, orice, doar să ne spuneți.

Ar cere mai întâi ajutor unui crocodil de apă sărată.

O dată, când încă erau prieteni și nimeni nu se gândise la despărțire, Pau zisese:

— În final, totul e o problemă de statistică. La cei despărțiți sau divorțați sub treizeci de ani nu trece nici anul până-și găsesc pereche. Oricât ți-ai dori să mori când ești părăsit, nu moare nimeni. Toți recidivează.

Că Fèlix avea parteneră a aflat de la Albert. Trecuseră cinci ani (există excepții de la orice regulă) și Reina s-a simțit ușurată și s-a gândit că, dacă ar fi făcut ea selecția, n-ar fi amânat atât.

Îl întreba mereu pe băiat ce mâncase la tata. În parte, să nu repete meniul și, în parte, să-și întărească ideea că mânca mult mai bine la ea. Se aștepta să audă ce auzea mereu – pizza, hamburgeri, macaroane… – când băiatul a zis: Tocăniță.

— Tocăniță? Din ce?

— Din carne. Cu cartofi.

— Aaa! – Mare surpriză, pe bună dreptate. – A gătit taică-tău tocăniță?

— Nu. Nu tata. Assumpta.

— Aaa! – A doua mare surpriză, pe și mai bună dreptate. – Și cine e Assumpta?

— Iubita lui tata.

A zis-o cu firescul pe care-l au copiii în tot ce spun, cel mai normal și cel mai puțin normal lucru. Ea și Samuel au schimbat priviri. Naturalețe. Să nu-l speriem. Dar, evident, mureau de curiozitate. Sau murea doar ea? A trebuit să aștepte un timp, să nu se dea de gol, dar înainte de culcare n-a mai putut și l-a întrebat pe Albert cum era iubita tatei.

— Simpatică, a zis el.

Și asta a fost tot. N-a fost chip să afle dacă era tânără, bătrână, frumoasă, urâtă, avocată sau măturătoare. De parcă, cu cât voia ea să știe mai mult, cu atât mai impenetrabil devenea copilul. Până când, într-o zi, Fèlix i-a zis:

— Azi nu pot să vin să iau băiatul. O să-l ia Assumpta.

— Cine? s-a prefăcut.

— Assumpta. Partenera mea. – Vizibil încântat de substantiv.

— Nu știam că ai parteneră.

— Ba știai, Reina. De mai multă vreme. Ți-a spus Albert.

— Dar tu, nu.

— Aveai nevoie de un comunicat oficial?

— Mă bucur mult.

— Adevărul e că și eu.

— Și mă bucur că vine. Să ne cunoaștem.

— Exact. Ca două persoane civilizate. Nu-i povesti toată viața mea, te rog.

Assumpta părea mai mare ca ea – și ca Fèlix – și avea o fiică de treizeci și trei de ani. I-a spus ea, într-o discuție pe care ele două au avut-o în bucătăria Reinei, prefăcându-se că era cel mai normal lucru să stea acolo, pălăvrăgind, ca două prietene. Reina a socotit. Să presupunem că Assumpta are patruzeci și mulți ani. Înseamnă că a devenit mamă de foarte tânără, între cincisprezece și optsprezece, a calculat. Ținea legătura cu tatăl fetei? A fost o imprudență sau un viol? Acum studiază pedagogia, cu siguranță ca să recupereze timpul pierdut. Cum făcuse ca să intre la universitate? Și când se apucase din nou de studii? Trebuie să fi fost dur să fii mamă la cincisprezece ani – sau la optsprezece –, sigur a trebuit să renunțe la o groază de lucruri ca să se ocupe de băiat. Nu, nu, de fată. Așa, fata ei. Albert o cunoaște?

— Și ce? – Sam nu înțelegea de unde atâta interes. – Ce-ți pasă ție de toate astea?

Cert e că, dintr-un motiv, nu știa care, îi păsa.

Doi ani mai târziu a aflat – tot prin Albert – că Assumpta și Fèlix voiau să se căsătorească. Cel puțin, așa vorbeau de față cu Albert. O făceau ca să afle ea sau chiar aveau de gând?

— Cât ești de orgolioasă! – a zis Sam. – Te-ai gândit că poate Fèlix face sau spune ceva fiindcă vrea, nu ca să afli tu?

Nu era orgoliu. Era culpabilitate. Senzație pe care bărbații nu o au, de aceea nu pot înțelege.

De la nuntă a văzut doar o fotografie, pusă de Assumpta pe Facebook. Apărea doar ea, în rochie de mireasă și cu buchetul în mână, întinsă pe un pat. Reina a observat imediat că ceva nu se potrivea. Ca atunci când o peliculă fotografică se expune de două ori și, din greșeală, prinde două imagini, din care una pare o fantomă oprită în spatele celeilalte. Patul pe care se întindea să zâmbească radioasa mireasă era cel pe care Cristina i-l dăruise Reinei când s-a măritat. Lemn de cireș, tăblie netedă, pătrată, mărime standard. Până și cuvertura era aceeași. O cumpărase la reduceri de la Casa de

las Mantas, încă își amintește cât a costat-o, ce a zis vânzătoarea și alte mărunțișuri din acelea pe care memoria se încăpățânează să le păstreze. Cum de nu aruncase Fèlix patul în care dormiseră niște ani împreună? În care practicaseră sexul supervizat de ginecolog? Unde începuse s-o bată gândul să-l lase, care îi dădea târcoale în nopțile albe? E clar că lui Fèlix nimic din toate astea nu-i trecea prin cap. La urma urmelor, un pat e un pat și-și face treaba. Nu gândește, nu-și amintește, nu vorbește. Obiectelor nu le pasă de trecut. Noi, oamenii, suferim pentru ce nu contează.

Un timp, Reina a fost liniștită știind că Fèlix s-a căsătorit a doua oară, ca ea. Că avea o nouă viață, ca ea. Că nu ducea dorul trecutului, ca ea. Că se considera alt om, ca ea. Și că totul mergea bine, deși în trecut făcuseră greșeli și rostiseră cuvinte, și lăsaseră altele nerostite și tot ce se vede atât de ușor când trecutul e ceva încheiat, ce pare a avea logică.

Până când a aflat că Assumpta și Fèlix divorțau, că Assumpta nu mai stătea la el, că Fèlix era singur pentru a doua oară (știe cineva ce spun statisticile despre bărbații care se despart la patruzeci și șapte de ani?) și că acum băiatul iar va mânca pizza, hamburgeri și macaroane până cine știe când.

A încercat să-i spună că îi pare rău, dar Fèlix a răspuns doar cu absurdități și ironii. „Da, foarte, foarte bine sunt. Să nu mă mai suni să mă-ntrebi. Ți-o spun acum pentru totdeauna. Sunt bine, Reina. Pentru tine voi fi totdeauna bine.“

57

Își reazemă capul de paltonul împăturit și închide ochii. Mâna strânsă pe mobil. N-o să doarmă. E sigură. Deși e șansa ei. Deși ar trebui s-o facă. Ce mult ar vrea să aibă, undeva pe cap, un întrerupător! Discret, sub păr, mic ca de ceas deșteptător, cum s-ar pune în pat, l-ar căuta și, clac! totul s-ar opri pentru câteva ore.

O vibrație o anunță că cineva vrea ceva de la ea.

„Multă treabă? Ai timp pentru lecții? Nu uita să citești puțin în fiecare seară în cheia fa.“

E Martina, profesoara de pian pe care o găsise în urmă cu șase luni pe un portal de ore particulare. I-a spus că are de gând să reînceapă să cânte la pian,

cu unicul gând de a se simți fericită. Nu voia concerte, nu voia să fascineze pe nimeni. Dar i-ar plăcea s-o facă bine. De aceea are nevoie de o profesoară. Care să aibă seri libere, multă răbdare și să vină la domiciliu. Această profesoară a fost Martina. S-au înțeles imediat.

O lua foarte în serios. Își făcea lecțiile, studia piesele. Făcea exercițiile recomandate de Martina: să apese pe clape imaginare combinând diferite degete, de câteva ori pe zi. Să facă același lucru cu ambele mâini. Să repete un mic, dar complicat, fragment din *Sonata lunii* de Beethoven. Să citească în cheia fa. Acum, în loc de romane, își lua în pat partituri. Nu-i era ușor. Dar îi plăcea.

Pianul a fost un dar pe care a decis să și-l facă singură. Îi plăcea să fie în stare să scoată din el sunete frumoase. Îi plăcea să aibă creierul ocupat doar să-i reușească un fa diez acolo unde era scris. Astfel, pianul și sala de fitness se asemănau: o îndepărtau de viața ei, de ea însăși.

I-ar plăcea să aibă acum, aici, o partitură. Ar putea să caute pe internet. Ar putea profita de timp să exerseze cheia fa. Să se concentreze pe ce-i venea mai greu. Blestemata de cheie fa, lectura cu voce tare a notelor de la o mână în timp ce le atinge pe ale celeilalte – uneori are impresia că-i lipsesc niște lobi în creier, că n-o să poată să facă niciodată ce-i cere profesoara –, combinațiile unor degete: cel mic cu inelarul sau cel mic cu cel mare (în special de la mâna dreaptă). Martina zice că trebuie să-și fortifice musculatura mâinilor și să dobândească puțină flexibilitate. Martina și Alejandro ar trebui să se cunoască, gândește. Unul se încăpățânează s-o facă să-și pună picioarele în locuri imposibile, cealaltă să facă filigrane cu mâinile, sigur s-ar înțelege, s-ar simți bine împreună, poate chiar ar fi unul pentru celălalt marea dragoste a vieții, cine știe. Ar fi bine să nu piardă timpul degeaba în aeroport, poate face ceva folositor, în loc să se dedice acestor închipuiri de codoașă.

O să înceapă mâine. Cum ajunge acasă și vede că s-a liniștit totul, o să-și planifice cum să se dedice cheii fa. Nu se lasă până n-o să fie în stare să citească totul fluent, natural: o să studieze oricât trebuie. O să-și ia în pat partituri multe. La încăpățânare, pe ea n-o-ntrece nimeni.

Și, brusc, își dă seama că mâine – mâine? – va fi o zi grea. O zi în care toți o să-i ceară tot felul de lucruri. Responsabilitate, informări, să respecte

clauzele contractului, să-l lase pe Fèlix să ia copilul, tărie, explicaţii şi tot ce acum nu are cum să prevadă. Întotdeauna există un procentaj de circumstanţe imprevizibile. Mâine va trebui să tot spună ce nu-i place să spună şi să aştepte un avion care nu ştie dacă o să sosească. Va trebui să răspundă dirigintelui şi să-i propună o dată pentru întâlnirea cu conducerea şi cu îndrumătoarea şi cu nu mai ştie cine şi să analizeze de ce fiul ei a încercat să facă lucrul pe care se teme să-l rostească.

Dacă merge totul bine, mâine o să ajungă acasă. Când o să-l vadă pe Albert, întâi şi-ntâi o să-l îmbrăţişeze. N-o să-i reproşeze nimic, n-o să-l certe: şi-o impune, îşi jură. O să facă în aşa fel încât să-i treacă dorinţa de a-l bodogăni, pe care a simţit-o toată după-amiaza, pe care încă o simte. Încearcă să se gândească la tot ce n-o să se întâmple, la ce s-ar fi putut întâmpla. Se îngrozeşte. Ştie că a fost cât pe-aci. Întoarcerea ar fi fost o tortură. Sosirea, şi mai şi. Ar fi existat un medic legist, un proces-verbal, un judecător, un număr la morgă, un sicriu pe gustul cuiva, o sală de priveghi, o ceremonie cine ştie cum – catolică, să-l mulţumească pe Fèlix? Laică, pe gustul lui Samuel? – şi apoi, pentru totdeauna un pat gol, un computer gol şi o mulţime de scaune goale pe diferite scene (cel de la masa din bucătărie, cel de la prânzul de Crăciun, cel de la computerul din camera lui, cel din clasă) şi sertarele în dezordine şi dulapul plin de haine murdare îngrămădite şi obiecte abandonate pentru totdeauna şi viaţa o fisură adâncă ireparabilă. Viaţa, şi viaţa, goală, în dezordine, abandonată. Şi ea, ca viaţa. Fiindcă moartea copilului tău nu e moartea altui om. E moartea acelei părţi din tine pe care el a făcut-o să existe.

58

Brusc, îşi spune: Am nevoie de o cafea. Deschide ochii, îşi freacă obrajii. Ce face, doarme aici, când are atâtea pe cap? Se ridică în capul oaselor. Despătureşte paltonul. Se încalţă. Chelneriţa, tot zâmbitoare, o întreabă dacă se simte bine. Dacă s-a odihnit. Cât e ceasul? Trei fără zece. Se ştie ceva despre zboruri? Nimic, încă nu-s noutăţi. Toate pistele sunt înzăpezite. Dar parcă furtuna are de gând să scadă. Sunt veşti bune, adaugă tânăra, crezând că n-a auzit-o. Sunt veşti bune, repetă ea şi ia telefonul şi-i trimite un mesaj lui Sam.

„Reușești să dormi?“

Cât studiază cafetiera, cât caută un pahar, cât alege unul pentru o cafea dublă și încearcă să descopere pe unde iese cafeaua, i se pare că aude o voce cunoscută, vorbind într-o limbă necunoscută. Apasă pe un buton și se simte ușurată, cafeaua iese pe unde se aștepta, în fond, totul în viață e o chestiune de așteptare.

Acum se poate concentra asupra vocii care o intrigă. Un bărbat. Vorbește un pic cam tare pentru locul și ora astea. Râde. Pare sigur de sine. Brusc, știe de cine îi amintește. De Ulf Everink. Dar imediat își zice: Nu e posibil. Trebuie să fie la hotel, dormind încă înainte de plecarea în excursia din Transilvania cu ceilalți candidați. Nu-i el. Doar cineva care-i seamănă la voce.

Se uită discret. Înșiruite ordonat, băncile din lemn de culoare deschisă, cu spătar înalt, din *business lounge* compartimentează spațiul în mici celule. Să nu-i vezi pe ceilalți și să nu fii văzut este adesea un privilegiu pe care locul ăsta îl oferă clienților. Dar nici nu te-ajută să urmărești o voce până la stăpânul ei. Reina ar vrea s-o facă, dar ar fi prea necuviincioasă, ar însemna să pătrundă în celula personală a altuia și ar ieși în evidență. Preferă să mai aștepte, savurând cafeaua, ascultând limba aspră, atonă și guturală uneori, ar putea s-o ia drept germană, dacă n-ar fi făcut cu mult timp în urmă un curs care nu i-a folosit decât ca să știe că ceea ce aude nu e ce studiase ea. Parcă ar fi Everink, dar nu poate fi sigură. Ar fi, dacă l-ar auzi vorbind în engleză.

Cu cafeaua în mână se întoarce la locul ei, unde, fără să se gândească, lăsase mobilul, valiza cu computerul și tableta în care se află – necriptată și neprotejată – toată informația confidențială despre candidații pe care i-a intervievat în primele două zile de muncă din cele cinci stabilite. Ca și rapoartele terminate, inclusiv cel despre Ulf Everink. În paragraful „Aptitudini pentru post“, a scris: „Nu.“ Iar în cel final, intitulat „Comentarii“, a pus: „Nu se recomandă angajarea.“

Privește puțin ecranul televizorului, așteptând informațiile meteo. Iar. Trump, Tusk, independența Cataloniei și efectele viscolului siberian în diferite capitale europene, unele foarte sudice, ca Roma sau Atena. Fontana di Trevi înghețată, Trafalgar Square sub zăpadă de-o palmă, Notre-Dame și Piazza San Marco albe, Partenonul cu temperaturi arctice. Copii jucându-se

pe străzi în toată Europa: oameni de zăpadă, sănii, schiuri, căciuli şi fulare de lână. În unele locuri s-au suspendat cursurile. Ca în România, de exemplu, unde copiii au o nesperată săptămână de vacanţă. Cu fericirea plozilor reportajul se încheie.

E foarte bine că o parte a populației rămâne veselă când lucrurile merg prost. Lumea are nevoie de copii mult mai mult decât vrea să recunoască.

59

Reina îşi aminteşte de o singură zi din copilăria ei când s-au suspendat cursurile din motiv de forţă majoră: 21 noiembrie 1975, ziua când a murit Franco. Trebuia să vorbeşti în şoaptă, ca nu cumva vreun vecin să creadă că eşti mulţumit. Ea era mulţumită, nu fiindcă murise Franco, pe care aproape că nu-l cunoştea, ci fiindcă nu era şcoală, dar vorbea tot în şoaptă, cum voia mama, de parcă încă mai dormea cineva.

Pe Franco îl ştia din vedere: era un domn bătrân, chel, cu şapcă, şi apărea mereu la televizor. Televizorul îl arătase deodată în sicriu, îmbrăcat ca de obicei, într-o jachetă din acelea pline de nasturi şi medalii, dar cu ochii închişi şi cu o figură de parcă îl durea burta. O mulţime de oameni stăteau la coadă să-l vadă. Era ciudat, dar nici n-avea vreo importanţă. La ea acasă n-au fost nici frisoane, nici sărbătoare. Mama ei nu a scos nici rozariul, nici valizele şi nici sticlele de şampanie. Cu anii, avea să cunoască oameni care făcuseră câte ceva din toate astea. Ea a trăit moartea lui Franco cu o discreţie plictisită, în aşteptare. Mama îşi trăgea scaunul în faţa televizorului şi privea în tăcere. Câteodată ai fi zis că aştepta ceva ce nu se întâmpla. Peste câteva zile, s-a întors la şcoală, unde călugăriţele păreau mai ofilite ca înainte şi unde mai multe zile au făcut novene şi slujbe şi au recitat rozariul de parcă le murise o rudă. Pe urmă, totul a mers mai departe. Dacă totul era ca înainte sau se schimbase ceva, ea nu şi-a dat seama.

Moartea lui Franco şi a tatălui ei fuseseră în acelaşi an. A tatei, în iulie. A lui Franco, în noiembrie. A lui Franco nu avea nimic misterios: murise într-o clinică, înconjurat de medici. Unii erau dezamăgiţi. Le-ar fi plăcut să moară altfel. Inclusiv să-l omoare ei. A fost înmormântat cu o fastuoasă ceremonie, iar doliul naţional a durat zile întregi. S-a tot vorbit despre asta. În sfârşit, se

putea vorbi, deşi oamenii nu aveau experienţă şi nici curaj s-o facă.

În schimb, moartea tatălui ei era înconjurată de secrete. Întâi şi-ntâi, mama nici nu recunoştea că era mort, deşi ei i-o spusese clar acolo, la Conques, înainte să se întoarcă acasă. Dar când vreo vecină sau vreo clientă întreba, doar atunci, zicea că tata e plecat după cumpărături pentru magazin, cine ştie când o veni, ea nu reuşea să afle niciodată, doar e ştiut, bărbaţii-s ca pepenii, poate pe-afară par într-un fel, dar până nu-i deschizi nu ştii ce-i înăuntru. Nu se vorbea nici despre circumstanţe, cauză, mod, semne de întrebare. Nu ştia dacă tatăl ei murise fiindcă era bolnav sau dacă a avut un accident. Nu ştia dacă stătuse cineva la coadă să-l vadă, ca pe Franco. Doar că totul era secret. Şi că despre secrete nu se vorbeşte.

Până când cele două morţi au început, încet-încet, să se lege. Careva a răspândit prin cartier zvonul că Josep de la prăvălie n-o să se mai întoarcă, fiindcă murise. Pe şosea, se spunea. Căzuse de pe un munte. Se izbise de-un pom. Existau versiuni diferite, dar toate se întâlneau într-un punct: tatăl ei era mort. Nu era de mirare, bietul om, toată ziua pe drumuri, cu maşina de colo-colo.

Unii o întrebau. Ce-am auzit, taică-tău a murit? Iar ea da din umeri. Sfântă Fecioară! Şi când s-a-ntâmplat? Nu ştiu, întreab-o mata pe mama. Vă transmit sentimentele mele de compasiune, fetiţo. Şi ea zicea mulţumesc fără să înţeleagă ce însemna asta să transmiţi sentimente. Ce sentimente? Dacă nici ea nu ştia ce i se întâmplă. În toată povestea asta – ce surpriză! – Cristina a început să dea dreptate celor care ziceau că tata se răsturnase cu maşina şi n-o să mai vină. Acceptau condoleanţe, îşi luau o figură de mare suferinţă, mama zicea, aşa i-a fost dat, bietul, n-am putut nici să ne luăm rămas-bun, dar acum viaţa merge înainte. Femeile, mai ales clientele, plecau mulţumite, compătimindu-le pe văduva şi pe fetiţa de la prăvălie, nerăbdătoare să povestească tragedia primului de care o să dea pe stradă. Când rămâneau singure, Cristina, obosită să caute explicaţii pentru moartea soţului şi hotărâtă să le inventeze după placul ei, murmura: Mai bine să ai un mort în familie decât un dezertor, scumpo.

Cel mai curios lucru a fost că s-o fi găsit cineva să pună în legătură ideile politice ale lui don Josep cu doliul naţional decretat şi-o fi decis să caute coincidenţe. Aşa că a început să circule zvonul că don Josep Gené nu murise

în accident, ci, când a aflat că murise Franco, se aruncase intenţionat într-o prăpastie. Nu era de necrezut, căci toată lumea ştia că don Josep era franchist până în măduva oaselor. Şi asta de când Franco era doar un nenorocit de general plin de fumuri şi cu capul plin de gânduri rele. Vorbea despre el cu o adoraţie aproape evlavioasă, care le întorcea întotdeauna stomacul pe dos clientelor tăcute, celor care nu-şi dădeau cu părerea despre politică, despre război, despre nimic. Nu erau prea multe, căci cele care nu gândeau ca el fugiseră de magazin şi, mai ales, de proprietarul ei, mereu speriate c-o să le descopere sau o să le toarne. Cum se întâmplă în asemenea cazuri, în final don Josep era înconjurat de oameni care-i cântau în strună. Oameni care vorbeau tare şi erau convinşi că cei buni, care erau ei, câştigaseră războiul. Singurii care aveau bani în Barcelona apăsată de anii de mizerie. În plus, să-i mulţumească era o strategie comercială.

Versiunea sinuciderii patriotico-automobiliste a lui Josep Gené a prins treptat forma unei legende a cartierului, o curiozitate pe care femeile o povesteau soţilor când se băgau în pat şi imediat se închinau ca să alunge nenorocirea aia pe care-o voiau departe de casa lor. Cum se întâmplă de obicei, fără să fie confirmată de cineva, ca şi celelalte versiuni în circulaţie, povestea a rămas fixată în imaginarul colectiv din bucata aia de lume care e cartierul Gràcia – şi împrejurimile –, unde toată lumea o lua drept cronică oficială perfect documentată şi unde nici Cristina, tânăra văduvă, nu se obosea să o discute sau să o respingă, fiindcă îi convenea. În primul rând, fiindcă era aşa cum trebuie să fie o poveste bună: verosimilă. În al doilea rând, o scutea de dat explicaţii mult mai complicate. Şi, în al treilea, şi cel mai important, cum ea nu ştia de ce se omorâse bărbatul ei, i se părea o soluţie splendidă să se spună că o făcuse pentru Franco.

60

Şi Albert lipsise o zi de la şcoală când era mic, dar din alte motive. Ea hotărâse. Avea nevoie să-şi pună puţină ordine în gânduri. Şi să-şi alunge teama. Dacă se gândeşte, spaima de-atunci şi cea de-acum au fost cele mai mari din viaţa ei. În ambele a trebuit să ia în considerare posibilitatea concretă ca Albert să dispară pentru totdeauna. În ambele a trebuit să afle că

teama sosise ca să rămână. Și în ambele a avut loc un război declarat între Fèlix și Samuel.

Era a doua zi de grădiniță. Albert o începuse „progresiv“, asta însemnând că prima zi s-a dus doar de dimineață, iar a doua, doar după-amiaza. A treia zi îl aștepta o zi de grădiniță plină. Șase ore din viața lui într-un loc nou.

În după-amiaza celei de-a doua zile, Reina a ajuns cu cinci minute mai târziu în fața ușii vopsite în albastru de la clasa „Buburuzelor“. În halatu-i multicolor, educatoarea îi striga pe copii în ordinea sosirii adulților. Când a văzut-o, s-a uitat la ea nedumerită.

— Ați venit după Albert Pons? a întrebat.

— Nu, după Albert Gama.

Era doar a doua zi, educatoarea abia învățase că între cei douăzeci și cinci de copii noi erau doi Albert. Nu cunoștea părinții nici unuia.

— A fost luat acum un minut.

— Ce? De cine a fost luat?

Educatoarea era năucă. Primele zile sunt prea intense. Copii plângând, copii care făcuseră pe ei, copii care nu voiau să plece sau nu voiau să mai vină, părinți nervoși, și ei având totul de învățat. În tot vălmășagul ăla, nu izbutea să dea importanță faptului că băiatul ei nu era în clasa „Buburuzelor“, nici afară cu ea.

— Cred că a venit un bunic, a zis.

— Un bunic! – Reina și-a pierdut calmul. – Ce bunic, dacă din cei trei posibili doi sunt morți, iar celălalt locuiește departe? Poate o bunică? Mama mea?

Educatoarea a privit-o confuză.

— Nu, nu. Un bărbat, cel puțin așa mi s-a părut, a zis, în șoaptă, realizând că era ceva grav. Și, după o pauză, privind în carnețelul ei: Un moment. E prima zi, azi, încă nu cunosc familiile. Lăsați-mă să mă uit. Cel care a plecat e sigur celălalt Albert. Albert Pons. Mă mai uit, un moment.

Dar ea deja se uitase la unicul lucru care o interesa: fiul ei nu era în clasă. A aruncat o privire rapidă, disperată, în curte. Leagănele, groapa cu nisip, zona de sub pomi unde se jucau cei mici. Nu era Albert, nu era nimeni. L-a strigat cât a putut de tare. L-a căutat în clădirea centrală a școlii. Curând, doi educatori și o femeie de serviciu căutau împreună cu ea, alarmați, îngroziți de

ce-o să se întâmple dacă. Mai bine nu te gândești. Mai bine cauți până apare copilul. Uneori, copiii se pierd. Se pierd și apar. Uneori.

L-a sunat întâi pe Samuel.

— Ai venit tu să-l iei pe Albert? E cu tine?

— Reina, ce este?

— Spune, e sau nu cu tine?

— Sunt la serviciu, credeam că te duci tu.

— Bine, pa, te sun imediat.

Al doilea telefon, la Fèlix. Aceeași întrebare, alt răspuns:

— Trebuia să mă duc eu?

— Nu. Dar ai fost sau nu?

— Nu, bineînțeles că nu. Credeam că te duci tu.

— Sunt la școală. Numai că am întârziat cinci minute.

— Și ce e? Să vin?

— Te sun pe urmă.

S-a oprit în mijlocul curții. Toate buburuzele plecaseră acasă cu adulții lor punctuali. Mai puțin copilul ei, de care nimeni nu știa unde e.

Deodată, a existat doar o întrebare: Și acum, ce? Ce trebuia să facă? Să sune la poliție? Să bată cartierul căutându-și copilul? Să ia la cotrobăit toată școala? S-o sune pe mamă-sa? Știa că trebuie să se decidă, repede, dar era atât de confuză, că nu putea gândi. A sunat la maică-sa. Din fericire, a ridicat imediat receptorul. S-a zăpăcit, a bâiguit câteva cuvinte amestecate cu lacrimi, greu de înțeles.

Cristina a zis:

— Vin imediat. Nu te mișca de-acolo.

Dar chiar în clipa aia a auzit un scâncet. Nu se spune că natura a dotat cățeii cu un plâns ascuțit care alertează mamele? A studiat cineva de la câți metri distanță e în stare o mamă să recunoască plânsul copilului ei? Plânsul lui Albert era departe, dar era al lui. Până să intre în curtea școlii o pereche de tineri cu copilul în cărcă, Reina era deja sigură. Au spus că l-au găsit oprit în fața unui semafor, la două străzi de școală, plângând. Deși nu prea vorbea, s-a făcut înțeles. Regăsirea nu putea fi mai lacrimogenă: plângea mama, plângea copilul, plângea educatoarea, plângea femeia de serviciu, plângea perechea de tineri. Băiatul zicea: Nu plânge, mamă.

De cum s-au calmat suferinţele şi bunica i-a invitat la o cofetărie, a început dansul telefoanelor şi reproşurilor. Reina l-a sunat pe Samuel. Samuel i-a reproşat că i-a spus lui Fèlix. Ea l-a-ntrebat ce voia să facă, dacă nu era sigură. Să-mi fi spus mie, aş fi venit să te-ajut. Fèlix a sunat-o pe Reina. I-a reproşat întârzierea de cinci minute, i-a zis că e veşnic ocupată, că acum e mamă şi trebuie să se potolească, să termine cu atâta alergătură. Reina l-a trimis la naiba şi i-a închis telefonul. A doua rundă de reproşuri: cum îndrăznea să-i închidă telefonul, cât de îngrijorat fusese tot timpul, cât îl făcuse să sufere, doar la gândul ce s-ar fi putut întâmpla, chiar acum o să facă plângere împotriva educatoarei care… Reina i-a închis a doua oară telefonul. L-a sunat imediat pe Samuel, să-i spună că a avut dreptate, nu trebuia să-l sune pe Fèlix. Samuel a încercat s-o liniştească. Şi el se speriase, dar a-nţeles că ei i-a fost şi mai greu. Între timp, Fèlix l-a sunat pe Samuel şi i-a lăsat pe telefon un mesaj ca o bombă atomică: Dacă nevastă-ta nu ştie s-ajungă la timp să ia un copil de trei ani, va trebui să iau măsuri. Cum l-a ascultat, Samuel a răspuns. De data asta nu la mesageria vocală: Ce măsuri vrei să iei, ticălosule, hai, spune, fă pe viteazul cu mine, nu cu Reina, poate-ţi trece prin cap s-o acuzi că nu e mamă bună, mizerabilule, te-asigur că, dacă o denunţi, vin şi-ţi trag nu ştiu câte scatoalce. Şi Fèlix: Crezi că mă sperii? De tine? Vino şi trage-mi scatoalce, că n-o să te aştept cu mâinile goale, măgarule. După povestea-asta noi doi suntem în război. Samuel: În război? Ce spui, imbecilule? Te crezi într-un film? Cum a închis, Fèlix a sunat-o pe Reina: Spune-i amantului tău să nu mă ameninţe, că-l denunţ. Şi ea: Dacă nu vrei să te ameninţe, nu-l provoca. Şi nu mi-e doar amant. Şi el, strigând: Cum să nu fie, n-are alt nume? Şi ea: O să aibă curând, fiindcă ne căsătorim luna viitoare. Şi Fèlix, după o secundă de descumpănire, de adaptare: Aaa, poftim, felicitări, aşa o să poţi să-i faci şi lui ce mi-ai făcut mie. Şi Reina, dezarmată, înainte de a închide: Eşti un golan.

În timpul ăsta Albert şi Cristina devorau împreună o cupă gigantică de îngheţată şi ea îi cânta un tangou din cele care-i plăceau atât de mult, învăţate în tinereţe: *Desde que se fue, nunca más volvió, caminito amigo, yo también me voy…*[4]

4. „De când a plecat, nu s-a mai întors, cărăruie iubită, şi eu m-oi duce“ (în sp. în original; *n. tr.*).

Când Reina se îndrepta spre ei, desfigurată de supărare și furioasă, maică-sa i-a zis:

— Știi ce se zicea înainte? O dată în viață copiii trebuie să se piardă. Poartă noroc. Copilul Iisus s-a pierdut, ți-aduci aminte? Și pe urmă nu i-a mers așa rău.

— Mamă, a fost răstignit.

— Da, dar a ajuns celebru.

61

Întoarsă în colțul ei, la canapeaua pe care încă ar mai încerca să doarmă un pic, Reina vrea să se-asigure întâi și-ntâi că tableta și laptopul sunt la locul lor. Adică în cele două buzunare din față, concepute special pentru asta, ale valizei de mână care o însoțește mereu. Dar, doar aruncându-și ochii spre valiză, observă că cele două buzunare sunt deschise. E sigură că adineauri nu erau. Știe deja ce s-a întâmplat. Prevede, înainte să-și bage mâna în buzunare, că n-o să găsească nimic. Și, când o face, are confirmarea că i s-au furat ambele dispozitive și, ca atare, acum are o problemă serioasă și mai are și certitudinea cine a făcut-o.

Cu inima bătându-i nebunește, caută mobilul. Din fericire, este încă acolo unde l-a lăsat, semiascuns între brațul și corpul canapelei, pus la încărcat. Îl ia, recunoscătoare că nu i-a fost furat și el. Șaptezeci și trei la sută baterie, cum o să fie posibil, îl pune din nou în priză. Deocamdată, are de gând să nu-l lase nesupravegheat. *Don’t leave your luggage unattended*, de câte ori i s-a spus!

Furioasă, se duce la măsuța de la intrarea în sală și se oprește în fața fetei în uniforma companiei aeriene, care o întreabă cu ce îi poate fi de folos.

— Am nevoie de lista persoanelor care sunt în sală în acest moment.

Solicitarea este atât de agresivă, încât fata în uniformă se sperie (încordare în partea inferioară a gurii, colțurile gurii trase înapoi, sprâncenele ridicate, gura și ochii mai mari decât normal: expresiile universale ale fricii).

— Mă tem că nu este posibil, doamnă – zice, cu un zâmbet comercial, adică fals. – Nu avem voie să dăm această informa…

— Înțeleg, înțeleg. Dar, sigur, puteți să-mi spuneți dacă o persoană pe care

o caut este, nu?

Tânăra ezită. Strânge din buze.

— Știți numele persoanei?

— Ulf Everink.

— Vă este rudă?

— Prieten.

Reina încearcă să pară mai liniștită. Fata în uniformă are nevoie de motive ca să se încreadă în ea. Încearcă să-i dea coborând vocea, vorbind rar și zâmbind. Se ajută cu vorbele:

— Mi s-a părut că-i aud vocea acum câteva minute și nu vreau să-l caut prin toată sala.

— Mi-ați putea spune numele pe litere? – Cu buzele tot strânse, fata în uniformă controlează lista urmărind numele pe vârful unui pix.

— Ulf Everink. Da, este.

Fără să-și dea seama, Reina se repede:

— Ce trebuie să fac ca să reclam un furt?

— Un furt, unde?

— Aici. Mi-au dispărut laptopul și tableta.

— Ce înseamnă aici? Noaptea asta?

— Chiar acum. Cât îmi luam cafeaua.

— Sunteți sigură că le aveați?

— Dacă n-aș fi sigură, nu v-aș întreba. Îmi spuneți ce trebuie să fac sau nu?

— Va trebui să mergeți la poliție, zice fata. Este la parter. Cum ieșiți din sala business, faceți la dreapta, coborâți cu scările rulante până la…

— Da, da, cred că știu unde e.

Reina-și zice că totul în aeroportul ăsta e la parter. În toate aeroporturile, tot ce ai nevoie e la celălalt capăt.

— Așteptați, vă rog, o clipă, îi cere fata în uniformă și se îndreaptă spre tovarășa ei, chelnerița blondă, care în acest moment umple din nou frigiderul din zona de catering.

Cele două tinere șușotesc. Blonda dă din cap că nu, termină de așezat cutiile cu răcoritoare în frigider și se apropie de Reina cu un zâmbet încântător.

— Vă cer mii de scuze, doamna Gené, zice. Laptopul şi tableta dumneavoastră sunt aici. Erau pe masă, parcă uitate, şi le-am luat, să nu se piardă. Asemenea lucruri sunt întotdeauna cerute de cineva. Cred că a fost în timp ce dormeaţi. De-aceea nu mi-aţi putut spune că vă aparţin. Îmi pare foarte rău. Imediat vi le dau. Îmi puteţi aminti marca, vă rog, să fiu sigură că-s ale dumneavoastră?

Reina se dezumflă ca o prăjitură prost coaptă. Spune marca, acceptă noi scuze, îşi ia o figură de circumstanţă şi, în sfârşit, îşi ia aparatele şi se întoarce în colţul ei unde, până să ajungă, îl vede pe Ulf Everink aşteptând-o: costum şi vestă impecabile, părul parcă tocmai mânjit cu fixativ, pielea brună bronzată de soare şi săruri. Zâmbeşte, parcă bucuros că o vede. Are la picioare o valijoară neagră, din piele, de marcă. Nimic la el nu arată că este ora patru fără un sfert dimineaţa.

Ora cea mai dificilă dintre toate orele dificile.

62

Cu un un gest parcă înnăscut, legat de supravieţuire, Reina aruncă o privire rapidă pe ecranul telefonului. E un mesaj de la Sam:

„Nu pot să dorm. Mi-e capul plin de porcării.“

Nu îi propune să vorbească. Nu adaugă, ca totdeauna, „Te iubesc“.

E supărat. Are motive?

Ce s-a putut întâmpla de când au vorbit ultima oară? S-a trezit Albert? L-a sunat Fèlix să-i facă vreunul din reproşurile lui obişnuite? A fost ceva mai rău decât un reproş? Despre ce au vorbit mai adineauri? Despre Fèlix – între ei doi apare veşnic fantasma agasantă a celuilalt – despre psihologi, despre profesori… I-a cerut să trimită dirigintelui raportul psihiatrei, să-i acceseze contul de mail, i-a dat parola.

Mailul. Dumnezeule!

Dumnezeule! Mailul.

Îşi imaginează scena. Samuel căutând mesajul lui Joan Carles prin mulţimea de mailuri din inbox, pe care ar trebui să le şteargă. Îl vede citind unele lipsite de interes până găseşte ce caută. Îl vede oprindu-se la unul, trimis de *personal assistant* a domnului Mirchandani: Ataşate acestui mesaj

veți găsi cele două bilete de clasa întâi pentru 28 februarie și rezervarea pentru două persoane la Hotelul Athénée, pe numele dumneavoastră și al domnului Tomàs Moliner, așa cum ne-ați indicat. Vă rog să ne confirmați primirea acestui mail și dacă totul e în ordine. *All the best* etcetera.

Dumnezeule!

Ar fi trebuit să-l șteargă. Cum Sam nu-i umblă prin lucruri, nu i se păruse c-ar fi nevoie. Nici măcar nu-i trecuse prin cap ce s-ar putea întâmpla dacă. Era o posibilitate pe care, pur și simplu, nu o luase în considerare. Tembelă.

Ar vrea să-i răspundă lui Sam, dar nu știe ce să spună. Privește ecranul telefonului. Scrie, șterge. Totul sună fals, interesat, suspect.

Până la urmă, optează pentru tăcere. Tăcerea celor vinovați.

63

— Domnule Everink, ce coincidență, să vă întâlnesc aici… – zice Reina, cu o ironie atât de fină, încât se teme că o să treacă neobservată.

— Nici o coincidență. – Zâmbet încântător. – Voiam să vă văd. Am venit special să vă întâlnesc.

Reina se pune în gardă.

— Știați că sunt aici?

— Toate cursele internaționale pleacă de pe acest aeroport. Și-apoi, chiar dumneavoastră mi-ați spus, nu vă amintiți? Mai înainte, când am vorbit.

— A, da. Telefonul acela curios.

— Curios? În ce sens?

— În sensul că dumneavoastră n-ar trebui să aveți numărul meu.

— Am contactele mele, v-am spus.

Reina se așază, își pune lucrurile la locul lor. Încearcă să păstreze față de Ulf Everink distanța pe care o stabilește în interviurile de lucru: minimum doi metri, maximum trei. Distanța socială. Importantă, ca nimeni să nu se simtă incomod. Cu toate astea, ea așa se simte acum, cu Ulf Everink așezat pe canapeaua ei.

— Nu vă duceți în Transilvania cu ceilalți?

— Mă duc, sigur, deși nu-mi plac deloc vampirii.

— Și n-ar trebui să dormiți acum? Mâine o să fiți zob.

— O să dorm în autobuz. Cred că sunt câteva ore de drum.

— O să ajungeţi mort de oboseală.

— Nu mă deranjează. – Ulf Everink avansează jumătate de metru pe canapea. Scurtează distanța. – Voiam să știu cum merg lucrurile.

— V-am spus la telefon. Nu vă pot oferi nici o informaţie.

— Credeam că, poate, față-n față, da.

— Mă tem că nu. În plus, am renunțat la procesul de selecție. Presupun că, acum, compania va desemna un înlocuitor, sau o înlocuitoare, și totul va continua până la final. Nu vă faceți griji. Firmele de genul ăsta nu lasă lucrurile făcute pe jumătate.

— Veţi consimți să fiți înlocuită?

— Asta nu mai ține de mine. Ei au dreptul să facă ce vor cu procesul de selecție.

— Dar ține de dumneavoastră clauza de reziliere a contractului. – Privire încordată, Reina strânge puțin din ochi, se întreabă ce știe exact omul ăsta și, mai ales, de ce știe. De parcă i-ar fi ghicit gândul, el adaugă: – V-am spus doar că am contactele mele.

Asta nu poate continua. E ciudat. E rău. Și nici n-are chef. Se depărtează de el două palme, își ridică puțin bărbia și încearcă să vorbească măsurat:

— Domnule Everink, povestea asta e neobișnuită și trebuie încheiată. Dacă veți continua să mă asaltați, va trebui s-o informez pe șefa de la resurse umane despre comportamentul dumneavoastră, cu recomandarea de a vă elimina din competiție. Ar fi păcat, spun drept, fiindcă aveți un CV, sincer…

— Iertați-mă. Nu voiam să vă agasez.

— O faceți. Mai mult, într-un moment foarte delicat pentru mine.

— Vă cer din nou scuze. Uneori sunt prea impulsiv. – Face o pauză, parcă alegându-și cuvintele. – Dar îngăduiți-mi o întrebare. Dacă, tehnic vorbind, dumneavoastră sunteți în afara procesului de selecție, ar putea fi considerată asta o agresare? Sau doar o întâlnire întâmplătoare între două persoane din *business lounge*?

— O întâlnire întâmplătoare? Dar dumneavoastră nu plecați nicăieri. Doar mă urmăriți. Nu sunteți pasager.

— Iertare, dar, tehnic vorbind, da. – Scoate din valijoară o tabletă, dă clic pe un fișier și se deschide un bilet electronic de Tarom. Plecare: București.

Sosire: Melbourne. Clasa întâi. – Vedeți? Am tot dreptul să fiu aici, stând de vorbă cu dumneavoastră.

Reina ar vrea să scape de el, să-l scoată de pe canapeaua ei, să-l dea afară din teoretic confortabilul spațiu-personal-social al ei. Cu cât mai departe, cu atât mai bine. Dar a înțeles deja de ceva timp că Ulf Everink e din soiul de oameni care fac totdeauna ce vor. Așa că zâmbește forțat, spunându-i:

— Trebuie să dau un telefon care nu poate aștepta. Vă deranjează?

— Nu, nu, bineînțeles – se ridică plin de solicitudine –, asta ar mai lipsi. Mă întorc un pic mai încolo și stăm de vorbă, bine?

Stăm de vorbă. De parcă ar fi ceva plăcut. Reina nu răspunde. Îl vede îndepărtându-se. O interpretează drept o victorie. Efemeră, dar victorie.

64

— Bună, iubitule. Dormeai?

— Nu, zice Sam.

— Ardeam de nerăbdare să-ți aud glasul.

— Da.

— Cum e Albert?

— Bine.

— Doarme?

— El, da.

— Ce noapte lungă, Dumnezeule! De-ai ști cât îmi doresc să ajung acasă! Să te îmbrățișez. Să mă lipesc de tine, să mă ții strâns. Ești bine? Ai reușit să dormi un pic sau stai în continuare înțepenit lângă patul băiatului? Ai mâncat?

— Sunt bine.

— Aici, nimic nou. La televizor arată la nesfârșit imagini de orașe congelate. Pe monitoare, toate zborurile apar întârziate, ca să disperi. Aeroportul e plin ochi. Din fericire, în sala business, se stă mai bine, dar, știi? Un candidat din procesul de selecție s-a strecurat aici și mă pisează să-i dau postul. E pașnic, dar e clar că n-are de gând doar atât. Ce zici, de ce-s în stare să facă oamenii pentru o slujbă?

— Teribil.

— Evident, nu-i o slujbă oarecare, poți să-ți închipui. Dacă-ți spun cât câștigă pe an cei care m-au angajat, ți-ar cădea telefonul din mână. Ăștia din industria farmaceutică sunt stăpânii lumii. Sigur o să m-atace că am lăsat munca la jumătate. Mă amenință c-o să folosească clauza de reziliere a contractului, teribilă. Nu mă-ntreba ce spune, că m-am uitat pe deasupra, la chestiile astea mereu te uiți pe deasupra. Fii sigur că o s-o facă. Dar mi-e egal. Să facă ce vor. Ne-om lupta, dacă trebuie, nu? Am înfruntat noi altele și mai grele, nu? De ce să suferim pentru ce-o să fie, mai ales, pentru chestii de serviciu?

— Bineînțeles.

— Fii atent, acum, de dimineață, o să dau câteva telefoane. Vorbesc cu dirigintele și cu psihologa aia de la Securitatea Socială. Îl sun și pe Fèlix și-i spun limpede cum stau lucrurile. Vrea să-l ia pe băiat la pescuit, acum nici vorbă! Vreau să stea cu tine. Cu noi. Vreau să-l pot supraveghea. Să mă ocup de el. Tu să n-ai grijă, până pleacă avionul fac tot ce trebuie. O să-i spun că o să te duci tu să-l iei de la școală. Mâine și-n restul săptămânii. Așa-i că te gândiseși?

— Evident.

— Nu știu cum mi-o fi când s-o apropia iar de gară. Nici nu vreau să mă gândesc, acum. Gară, tren. O să fie un coșmar să îl lăsăm din nou să plece singur. Dar va trebui să o facă. Are aproape optsprezece ani. Nu-l putem trata ca pe un copil.

— Nu.

— Bun, o să ne gândim noi, acum, important e să ajung acasă. Nu știi cât îmi doresc. O să mă strângi în brațe, cum faci tu, de mă lași fără suflare?

— Reina, trebuie să te întreb ceva.

— Spune.

— Ai plecat cu cineva în România?

— Ce?

— Mi-ai pus coarne?

— Nu. – Negarea evidenței. Primul lucru care ne trece prin cap când nu ne trece nimic.

— Sigur?

— Sam. – Îi tremură glasul. – Nu-mi pune întrebări. Lasă-mă să ajung

acasă. Trebuie să ajung acasă.

— Cum spui tu la asta? – zice Sam, calm. – Întrebări închise, nu? La care se poate răspunde doar cu da sau nu.

— Da. Întrebări închise.

— Și nu zici că dacă intervievatul dă răspunsuri evazive înseamnă că nu vrea să răspundă? Sau că nu-i plăcut ce are de spus?

— Sam, te rog, vorbim față-n față. E mult mai bine.

— Nu. Mi-ai și răspuns. Nu vreau să mai știu nimic altceva. Nici acum, nici altă dată. – Când spui „Nu vreau să mai știu nimic“, în mod normal vrei să știi mult mai mult. Și, imediat: Spune-mi doar dacă e pentru prima oară. Sau mă-nșeli de mult?

De ce sunt mereu la fel aceste scene? De ce suntem atât de repetitivi, atât de previzibili?

— E prima oară. O greșeală. Una cât casa. Dragostea mea, nu vreau…

— Nu-mi zice dragostea mea.

Este. În pofida a tot, este. Singura pe care a cunoscut-o.

— Îl cunosc?

Altă întrebare închisă. Nu poate face o nouă greșeală.

— Nu.

De ce punem mereu aceleași întrebări? De ce durerea este mereu geamăna altor dureri?

— Ce bine! Măcar atât.

— Și nu e important. Important ești tu.

Îl aude suflându-și nasul, are impresia că plânge. Ar vrea să-l consoleze, dar e conștientă că nu poate. Că n-are dreptul.

— Te rog, Sam.

— Trebuie să te las, zice el, cu glasul spart.

Îi vine în minte o frază. O frază care frige, cu tonul și vocea lui Fèlix: „Așa o să poți să-i faci și lui ce mi-ai făcut mie.“

Și-și zice ea însăși ce Fèlix n-a îndrăznit niciodată să-i zică: Curvă.

Curvăcurvăcurvăcurvă.

Se întinde pe canapea, cu inima ticăindu-i şi ochii pironiţi pe dungile paralele ale tavanului. Nu sunt nici cinci minute de când îşi frământă mintea, când tânăra blondă intră în câmpul ei vizual şi-o anunţă că furtuna se deplasează spre Moldova, Ucraina şi Rusia, că în câteva ore vor începe să se deschidă pistele şi să decoleze avioanele, în ordinea prevăzută, întâi cele mai întârziate, că atunci când o să se-anunţe ora pentru cel de Barcelona o să-i spună, să se poată pregăti, acum să-ncerce să mai doarmă puţin, nu crede c-o să fie prea repede, tranzitul e foarte întârziat şi controlorii nu fac faţă. Şi, în caz că nu a realizat tot ce i-a spus, adaugă:

— Sunt veşti bune, doamnă Gené.

66

— Nu am prea mult timp, zice Ulf Everink, din nou apărut, de data asta fără sacou şi cu mânecile cămăşii suflecate, de parcă s-ar duce să spele vasele. Trebuie să mă duc în vizită la vampiri, vă amintiţi?

Reina se aşază pe canapea, se încalţă din nou.

— Ce vreţi?

— Să stăm puţin de vorbă. – Se aşază lângă ea, la mai puţin de un metru distanţă.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, n-aş pierde timpul, domnule Everink. O să întârziaţi la autobuz.

— O să risc. – Zâmbet, mâinile pe genunchi.

Omul ăsta o fi luând ceva droguri, nu e posibil să fii atât de vioi la orele astea din zori.

— Domnule Everink, sunt îngrozitor de obosită. Am probleme. Nu e momentul.

— E singurul pe care-l am. – Figură gravă. – Iertaţi-mă dacă par egoist, dar trebuie să profit de el.

— Vă repet. Nu mai fac parte din procesul de selecţie. Decizia finală va depinde de altcineva. Nu cu mine trebuie să vorbiţi.

— Ba da, cu dumneavoastră, fiindcă vreau să vă cer ceva. Ceva dificil, ştiu. Şi nu-mi pot permite să-mi spuneţi nu. – O tăcere expectativă, pe care o rupe el. – Vreau să continuaţi procesul de selecţie.

Pe Reina o pufnește râsul.

— Ce spuneți?

— Să nu plecați. Spuneți-le celor de la resurse umane că v-ați răzgândit, că v-ați schimbat părerea, că ați citit clauza de reziliere din contract și v-ați speriat. Spuneți-le ce credeți, dar rămâneți.

— Dumneavoastră sunteți conștient de ce spuneți? Credeți că o să rămân doar fiindcă vreți dumneavoastră?

— Nu doar fiindcă vreau eu. Uitați – deschide un document pe tabletă –, citiți blestemata de clauză. Aș zice că în nici un caz nu e în folosul dumneavoastră să supărați acești oameni. În plus, v-au propus să mergeți acasă și apoi să vă întoarceți să terminați treaba, nu? Mi se pare o ofertă destul de generoasă, nu?

— De unde știți?

— Citiți. În timpul ăsta mă duc să iau ceva de băut. Ați vrea un rooibos? Sau e prea devreme?

Cum de știe ce…? Nu-i așa mult de când s-a îndrăgostit de rooibos. Ar zice că nici Samuel nu e la curent. Ulf Everink, în schimb, e în stare să-i ofere un ceai pe gustul ei, cu zahăr exact cât trebuie, după ce a văzut-o doar…

Sub documentul pe care se face că-l citește în timp ce-l observă pe Everink, vede un crâmpei dintr-o imagine familiară. Doar o fâșie îngustă, dar recunoaște cișmeaua fără apă din Pasajul Sant Joan. O recunoaște fiindcă a văzut-o de multe ori, face parte din peisajele din memorie pe care suntem în stare să le vedem și cu ochii închiși.

Micșorează fereastra cu documentul – contractul ei, cum o fi ajuns în tableta omului ăstuia – și dă de o fotografie care ocupă jumătate din ecran. Ea și fiul ei, Albert, urcând în mașină. În față, fântâna fără apă din Pasajul Sant Joan. În spate, intrarea în căminul unde de câțiva ani trăiește mama ei. Fotografia fusese făcută în urmă cu două săptămâni, în duminica în care fuseseră ultima oară s-o viziteze. Reina se întreabă, cu o bătaie de inimă care aproape o sufocă, de ce are acest bărbat în tabletă o poză din mediul ei familial. Observă că, sub fotografia asta, mai sunt câteva și apasă pe bara de sus, să le vizualizeze. Se vede pe ea ieșind de la sala de fitness. Are geanta roșie cu compartimente impermeabile în cele două părți, părul ud, jerseul descheiat și mobilul în mână. E întuneric. O făcuse pesemne ultima vineri

când putuse să meargă la sală. Apasă pe-a treia pictogramă: îl vede pe Tom sărutând-o pătimaș la intrarea în hotel – al cărui nume se vede perfect – în timp ce-i prinde obrajii în mâini. Ale ei nu se văd, se poate ghici că sunt undeva între cutele paltonului lui. Erau în pantalonii lui Tom, delectându-se cu căldura dintre picioare și cu o erecție care-i făcea să râdă. O clipă-i trece prin cap că nu vrea să vadă Sam această fotografie, pentru nimic în lume. Una e să-ți imaginezi și altceva – total diferit – să vezi.

Nu vrea nici măcar să se gândească la ce s-ar întâmpla dacă Ulf Everink ar trimite poza asta bărbatului ei.

Ce ar fi dispusă să facă pentru a evita asta?

Ce suntem dispuși să facem depinde întotdeauna de ce primim în schimb. Dacă recompensa e mare, e mare și motivația. Suntem precum câinii care sar printr-un cerc de foc în schimbul unui os. Sau, mai rău, ca să nu primească un picior în coaste de la dresor.

Reina mărește din nou contractul și citește clauza de reziliere. Îi pot cere să achite costurile întregului proces de selecție, plus daunele și prejudiciile produse companiei obligate să rămână mai mult decât fusese prevăzut fără unul dintre directorii importanți. O sumă exorbitantă, n-ar putea s-o plătească nici în două vieți, muncind întruna. Observase că așa scria? Sunt legale toate astea? Nu mai contează, acum nu mai e nimic de făcut. Totu-i semnat și parasemnat.

Când Ulf Everink sosește cu tava de plastic, cele două cești de rooibos și câteva fursecuri cu ciocolată cu un miros minunat, Reina îi trânțește, parcă tocmai trezită din somn:

— Spuneți-mi o dată ce aveți de spus!

67

Memoria Cristinei e ca un *puzzle* ale cărui piese s-au pierdut. Din când în când, apare vreuna pe fundul unui sertar și poate se potrivește undeva. E imposibil de știut când va apărea sau dacă va apărea. Sau, poate, apare și nimeni nu știe unde îi poate fi locul.

Reina și cu fiul ei fuseseră la cămin duminică, în urmă cu două săptămâni. Ea se duce la fiecare cincisprezece zile. Din când în când, Albert o însoțește.

Cristina își primește nepotul bucuroasă, îl mângâie pe păr și-i zâmbește, dar nu-l mai recunoaște de mult. Amintirile sunt ca niște ancore, prinse de noi cu sfori invizibile, care ne țin legați de un loc, de niște oameni, de un timp. Încet-încet, ancorele care o fixau pe Cristina s-au tot deșirat și au lăsat-o mai liberă, dar și mai pierdută. Numele singurei ei fiice și ale unicului ei nepot s-au destrămat ultimele. Acum Cristina plutește în derivă. Suntem doar ceea ce ne amintim. Poate și ce-și amintesc despre noi cei care ne iubesc.

Duminica aia, de cum au intrat, infirmiera i-a avertizat:

— Azi iar a pus placa aia cu pietrele!

Albert a zâmbit. Îi plac obsesiile bunicii. E singurul care o ascultă când începe să tot repete ce a mai spus. Singurul care nu obosește. Infirmierele îi admiră răbdarea.

Cristina era în camera ei, așezată lângă fereastră. Parfumată, coafată, cu unghiile îngrijite, cum îi plăcuse întotdeauna. De toate astea avea grijă infirmiera, la ordinul Reinei. Prin fereastră se vedea Pasajul Sant Joan: o cișmea fără apă, copii la joacă, bicicliști pe pista lor, circulația. Cristinei îi place să vadă forfota asta. Petrece deseori ore întregi în fotoliu.

Cu vizitatorii e altfel. Se așază în fața ei, îi vorbesc tare, fiindcă e și puțin surdă, și-i povestesc ceva. Cristina privește în depărtare, deși sunt lângă ea. Uneori nu așteaptă să termine, îi întrerupe. Ce spune nu are nici o legătură cu discuția. Doar cu ceva ce doarme undeva în adâncul ei. Ca în după-amiaza aia, când mormăia întruna cu vocea aceea cam păstoasă:

— Pietrele erau grele. Și nu se vedea nimic. Nu era lună, nimic. Pietre, doar pietre. Grele. O mulțime. Întâi groapa, apoi pietrele. Grele. Și el era greu. Beznă, noaptea-aia. Fără lună. Noapte neagră, noaptea-aia.

Albert îi punea întrebări:

— Despre ce pietre spui, bunico?

— Pietrele-alea. Pietrele, zicea ea.

— Dar unde erau pietrele?

— Acolo. Erau acolo. Nu erau ale mele. Erau acolo. Tu nu le-ai văzut, pietrele?

— Nu, bunico. Nu știu ce pietre.

— Pietrele! Nu le-ai văzut? – Figură contrariată. – Nu vedeai nimic, că nu ieșise luna. Ce noapte neagră! Cum de nu-ți amintești? Nu erai acolo tu?

— Nu, bunico, eu nu mă născusem.

— Sigur? – Uimită. – Nu se poate.

— Sigur că se poate. Ia să vedem, ce an era?

— Ce an? Ce știu eu ce an! Demult. Pietrele erau acolo, nu ale mele.

Reina i-a lăsat în cameră, nepot și bunică, încurcați în discuția despre pietre, și-a profitat să o salute pe directoare și s-o întrebe ce spun medicii despre evoluția mamei ei. „E ca un stejar de puternică“, i-a spus, „dar capul îi e zi de zi mai departe.“ S-a lungit prea mult. Când o aștepta pe directoare, a dat peste o fostă colegă de școală, venită în vizită la tatăl ei, aflat în faza terminală. Discuția s-a animat, trecând de la una la alta; de la părinții bolnavi la școala de călugărițe, de la fii la soți, și au sfârșit cu un șir de lamentații: al meu nu știe nici ce curs face fata, nu calcă nici măcar un prosop, mă sună să-mi ceară să-i fac eu programare la medic, el se duce la sală, nu bagă de seamă că e casa murdară, da, e-adevărat totul, dar vina e a noastră, doar a noastră.

Peste o oră, Albert încă își asculta bunica. Arăta obosit.

— Ai stat o groază, i-a zis.

— Îmi pare rău, m-am luat cu vorba.

— Bunica mi-a făcut capul calendar. Cine-i părintele Antoni? E din familie?

— Părintele Antoni? – Reinei i-au trecut prin minte ca niște fulgere figura grețoasă a unui necunoscut, câteva țipete, plânsul mamei și căldura acelei nopți atât de negre. – Nu știu, scumpule. Ce spunea bunica?

— Aproape nimic. Cred că m-a confundat cu acel părinte Antoni, bănuiesc.

— Ce zicea?

— Nu știu. Ca-ntotdeauna. Pietrele. Când începe așa, eu mă deconectez. Iar azi a ținut-o langa.

Găsise loc de parcare chiar lângă poartă. Șansă, într-un cartier unde nu se poate parca niciodată. N-au mai vorbit nici despre pietre, nici despre părinte. Din fericire, și-a zis Reina, căci în ultimul timp memoria Cristinei semăna cu un ghețar preistoric în curs de topire, lăsând la vedere mamuți congelați. Iar Reina nu avea nici un chef să se-apuce de îngropat mamuți.

— Nu sunteţi curioasă să ştiţi de ce am în tabletă fotografii cu dumneavoastră şi cu familia?

— Asta, da. N-o să neg.

— Nu le-am făcut eu.

— Nu?

— Am angajat un detectiv particular.

— Să mă urmărească?

— Nu doar pe dumneavoastră. Aveam nevoie să vă cunosc. Să am informaţii.

— Şi cine a mai urmat? Ce informaţii voiaţi?

— Soţul, fiul, puţin şi fostul soţ. Aveţi o familie complicată. M-a costat ultrascump.

— Şi ce câştigaţi dacă ştiţi că mă duc la sală sau că-mi vizitez mama bolnavă?

— Pentru început, nimic. Dar e un as în mânecă. Nu se ştie niciodată.

— De mult vă vârâţi nasul în viaţa mea şi a alor mei?

— De câteva luni. De când am aflat că o să vă ocupaţi de procesul de selecţie.

— Şi? Aţi obţinut ceva interesant?

— Adevărul e că mai mult decât mă aşteptam. Cel mai important: acum vă cunosc destul de bine. Vă ştiu punctele slabe. Nu-ţi poţi alege un tovarăş de joc pe care nu-l cunoşti deloc.

— Noi doi suntem tovarăşi de joc?

— Am putea fi, dacă vreţi. De cât timp lucraţi pentru Newzer? Sau de cât timp îl cunoaşteţi pe domnul Mirchandani?

— N-aş putea să vă spun.

— Optsprezece ani?

— Dacă deja ştiţi, de ce întrebaţi?

— A fost prima dumneavoastră firmă importantă? De-asta îi sunteţi recunoscătoare? Simţiţi că îi datoraţi ceva? – Reina nu vrea să răspundă. – M-auziţi?

— Eu îmi fac treaba. Sunt clienţi buni.

— Da, dar fără ei facturile dumneavoastră n-ar scădea dramatic.

— Nu. – Altă pauză. – Discuţia asta este jenantă şi nu-i înţeleg sensul. De

ce nu-mi spuneți ce vreți și să începem să negociem? Căci de-asta ați venit, nu?

Ulf Everink zâmbește. Fals, ca totdeauna.

— Știți deja ce vreau.

— Da. Postul de director al departamentului juridic de la Newzer.

— Exact.

— Și-o să mă șantajați cu fotografii compromițătoare?

— Nu am această intenție.

Priviri lungi, provocatoare.

— Și-atunci, fotografiile?

— V-am spus deja. Aveam nevoie să știu ce fel de om sunteți, în ce credeți, cum trăiți. Piste. Aveam nevoie de piste, să mă conducă spre dumneavoastră. Nu să vă extorchez, ci să vă conving.

— De ce anume să mă convingeți?

— Să faceți ce vă cer.

— Să vă propun, adică, drept candidat unic.

— Da.

— Și dacă nu vreau s-o fac?

— Ați pierde o minunată ocazie de-a face lumea un pic mai bună.

Reinei îi vine să râdă. I-ar pica bine în discuția asta atât de încordată. Dar își face apariția o nouă variabilă. E nebun? Vizionar? Recunoaște că nu se gândise. Mereu avem tendința să comparăm totul cu ce ne este aproape, cu ceea ce ne seamănă. Nebunia nu seamănă cu nimic.

— Acum m-am pierdut. Dar aș vrea să vă avertizez că sunteți pe punctul de a comite un delict.

— Chiar așa? Ce delict?

— Extorcare. Încercarea de a obține cu forța ceea ce doriți.

— Cine vorbește despre forță? Ah – hop, Ulf caută la fundul valijoarei lui – uitam, ce cap!

Scoate o cutiuță neagră, o pune în palma Reinei.

— Ce-i asta?

— Am pentru dumneavoastră o mică atenție.

Reticentă, Reina scoate din cutie un medalion aurit, rotund, cu o floare albă în mijloc. Pare o margaretă. Sau poate o crizantemă. Cele două fire, alb și

roșu, sunt ca acelea pe care le știe. Nu știe ce să creadă.

— La mulţi ani de mărţişor! cunoaşteţi obiceiul locului? – Deconcertată, Reina face un gest de confirmare. – Daţi-mi voie să vi-l pun. – Ulf prinde acul micii podoabe sus, în partea dreaptă a jerseului Reinei. Se îndepărtează un pic să vadă efectul. – M-a sfătuit o localnică. Mi s-a spus că mai tradiţionale sunt cele rotunde. Vă place?

Reina dă din cap că da. Amuleta pare din aur. E clar că n-are nimic comun cu cel pe care, puţin mai devreme, i l-a pus la rever tânăra de la firma de hamburgeri. Nu-i un flecuşteţ. Ulf Everink e o cutie cu surprize.

— Mi s-a spus că simbolizează lupta dintre bine și rău. Mi s-a părut foarte nimerit pentru ocazie.

— Dintr-un motiv anume?

— Fiindcă răul e mai aproape decât bănuim.

— Răul sunteți dumneavoastră?

— Nu, omule! – Reacţie excesivă. – Eu sunt binele. N-aţi observat încă? Și dumneavoastră la fel. Noi suntem cei buni. Facem o bună echipă.

— Credeți? Și răul…?

— Răul sunt cei care fac lucruri rele, normal. N-aţi văzut niciodată o tragedie de Shakespeare? Nu știți să recunoașteți un om rău?

— Am văzut *Regele leu* – îl provoacă Reina.

— Foarte bine. Scar e perfect! O combinaţie între răul din *Regele Lear* și Adolf Hitler. Văd că ați înțeles perfect. Deci așa. Un om rău e cel care este ca ei: nimeni nu face doi bani dacă stă-n calea intereselor lui.

— O viziune maniheistă, dar de acord. Și nu credeți că ar putea fi buni și cei care gândesc ca noi, iar răi cei care susțin contrariul? Religia e un bun exemplu.

— Dar e întotdeauna o limită.

— Care?

— Durerea celorlalți. Nici o religie nu o acceptă.

— Cred că afirmația asta e riscantă în vremurile noastre. Unul dintre factorii care provoacă cei mai mulți morți este religia.

— Nu religia îi provoacă, ci punerea ei în practică. O neînțelegere.

— Aș zice, mai degrabă, manipulare.

— Toate religiile împărtășesc respectul pentru viață. Este o normă

universală. Bună, căci e în favoarea umanității.

— Un raționament periculos. Răul e ceea ce prejudiciază umanitatea? Atunci, evident, banii sunt de partea binelui.

— Nu. Tocmai de-aceea sunt de partea răului. Nu am inventat nimic mai periculos. Banii oferă putere. Și puterea ne face să abuzăm de ceilalți. Zilnic mor oameni pentru bani sau pentru putere. Și mai sunt unii care încearcă să se omoare din cauze la fel de absurde. Sinuciderea, chiar și ca tentativă, este dovada cea mai clară a eșecului nostru ca specie. Ce părere aveți?

Reina tace. Inima-i bate mai tare decât în urmă cu un minut. Știe Ulf Everink ceva despre ce s-a întâmplat astăzi? Tot discursul ăsta despre viață, despre bine și rău, îi este adresat ei? E parte a unei strategii? Îi studiază gesturile în timp ce vorbește, încearcă să detecteze cuta cea mai mică, cea mai neînsemnată mișcare a gurii, dar nu reușește. Bărbatul ăsta este de necitit: autocontrol absolut, gesticulație minimă, hieratism. Gesturile lui nu vorbesc. Se întreabă ce-o fi fiind în spatele acestei fațade atât de deconcertante. O tulburare de personalitate? Trăsături psihopatice? Început de schizofrenie? Tulburare obsesiv-compulsivă? Sau doar un bărbat care nu știe cum să-și ocupe timpul liber?

Ulf Everink deschide un alt folder. Intitulat „Newzer“. Câteva secunde îl vede deschizând documente după documente, mișcându-le, minimizându-le, așezându-le într-o anumită ordine. Când totul e pe gustul lui, zice:

— Gata să vă lăsați convinsă? – Și, cum îi ghicește reticențele, adaugă: Nu vă cer decât să mă ascultați. Aveți timp. N-o să mă lungesc. Vă promit.

Și, în timp ce-și ia telefonul, ei nu-i trece prin cap să spună decât:

— De acord, dar trebuie să merg un moment la toaletă.

— Nu mă mișc de-aici – zâmbește Everink și-i ia telefonul din mână. – Și, cu ocazia asta, vă păzesc mobilul, să nu cumva să-l fure cineva.

69

La începutul lui 2001 revista *Psychological Science* publica un articol intitulat „Microexpresiile faciale și depistarea minciunii în selecția personalului“. Era semnat de o psihologă necunoscută până atunci lumii academice, cu numele Reina Gené. Peste o lună și jumătate, directorul de

resurse umane de la filiala japoneză a Newser a făcut rost, cine știe cum, de telefonul ei și a sunat-o să îi propună să țină o conferință pe tema articolului, la prima întâlnire a șefilor firmei, care urma să aibă loc la începutul lui septembrie. Îi oferea condițiile obișnuite, dar pentru ea atunci era prima oară și au surprins-o: bilet la clasa întâi pentru ea și pentru un însoțitor, cazare la hotel de cinci stele, bilete la un spectacol de *bunraku* și toate cheltuielile plătite. Pe lângă, evident, un onorariu generos.

Înainte să spună da, a căutat să vadă, permit companiile aeriene femeilor însărcinate să zboare? Majoritatea nu puneau nici o piedică până la a treizeci și doua săptămână, dacă sarcina nu era multiplă. Unele cereau o confirmare medicală. Mulțumită, l-a sunat pe Sam, cu care flirta, se culca, făcea lungi conversații și trăia momente de profundă tandrețe – nici un aspect mai mult sau mai puțin plăcut decât celelalte – și i-a propus s-o însoțească. În Japonia? Pe bune? Și ea i-a spus că da, foarte pe bune, c-o să mănânce sushi, o să facă turism, o să vadă temple și gheișe, iar noaptea – amor ca nebunii. I se părea un program bun? I s-a părut.

Au petrecut foarte bine, au îndeplinit programul *ad litteram*. Din templele vizitate, au uitat aproape tot, cu excepția aerului acela de frumusețe mistică muritoare, atât de unică, și a pavilionului de aur de deasupra lacului de la templul Kinkakuji, unul dintre cele mai frumoase locuri văzute vreodată. Îl privea și deja se întrista că trebuie să-l părăsească. Din fericire, și memoria are ochi. A ei își dă seama că acolo, în fața lacului ca o oglindă și a monumentului acoperit cu aur, l-a cunoscut mai bine pe Sam și i-a îngăduit să o cunoască mai bine. O parte din vină trebuie să fi avut Kyōtō, clar. Nimeni nu este imun la atâta frumusețe. Apoi, depărtarea e o formă de anonimat, care le era favorabilă. Nopțile, ce se întâmpla în cearșafurile din camera de hotel de cinci stele li se părea la fel de unic și de frumos ca templul de deasupra lacului. Erau un fel de lume paralelă care tindea spre perfecțiune și-n zilele alea nu se gândise nici măcar o dată că asta se poate sfârși. Dimpotrivă: prima oară când a îndrăznit să-și imagineze că Sam putea rămâne în viața ei a fost la Kyōtō. Uneori trebuie să te depărtezi ca să înțelegi ce-ți e cel mai aproape.

A trecut prin multe emoții înainte de conferință, deși o pregătise minuțios și, apoi, numele ei începuse să fie asociat cu limbajul non-verbal și detectarea minciunii, două discipline care o pasionau dinainte de a studia psihologia.

După publicarea articolului în cea mai prestigioasă revistă de specialitate din mica ei lume, fusese citată de profesori americani în lucrările lor, inclusă în bibliografia vreunei teze sau sunată pentru vreo consultație. Și, pe măsură ce mingea academică se făcea tot mai mare și mai rotundă, activitatea ei profesională prospera. Era invitată să țină cursuri, prelegeri, să participe la dezbateri. La început era încântată și accepta tot. Mai târziu începuse să-și dea seama că trebuia să învețe să spună nu. Acum putea alege, un noroc pe care soarta îl rezervă doar câtorva privilegiați și care trece repede.

Conferința i-a ieșit mai bine decât se aștepta. S-a simțit sigură tot timpul, a adăugat detalii din recolta ei, nemenționate în prezentare, și chiar a îndrăznit să pară puțin mai degajată decât se așteptau cei mai mulți, fără să piardă nici un moment rigoarea și profesionalismul. Nu a făcut glume, fiindcă auditoriul era format din oameni prea diferiți – asiatici, caucazieni, amerindieni, africani, afro-americani – și învățase că ironia nu este exportabilă. Când a încheiat, a fost mai aplaudată decât se aștepta. Toată ziua a mulțumit pentru felicitări șefilor de resurse umane de la diferitele filiale ale Newzer.

La masă, directorul general, Anand Mirchandani, a bombardat-o cu întrebări. S-a arătat foarte surprins că cineva așa tânăr poate da dovadă de atâta pricepere în atât de utila problemă a selecției personalului. Perspectiva ei era inovatoare și permitea aplicații practice deschizătoare de noi orizonturi. Și nu doar în lumea afacerilor, unde putea deveni revoluționară, ci în toate sferele vieții, începând cu relațiile personale, chiar intime. Directorul general era foarte interesat să știe dacă ea putea interpreta tot ce vedea pe fețele oamenilor. A întrebat-o chiar:

— Ia să vedem, ce emoție dintre cele despre care dumneavoastră spuneți că sunt primare și că sunt perfect codificate exprim eu în clipa asta?

Ea i-a răspuns:

— Nici una.

Și, imediat:

— Acum, surpriză.

A zis, uimit:

— Categoric, doamna Gené, metodele dumneavoastră de lucru mă interesează foarte, foarte mult.

A acaparat aproape întreaga discuție, imposibil de evitat, fiindcă, de cum

se încheia tema, domnul Mirchandani o resuscita cu noi îndoieli şi tot mai mult entuziasm. La un moment dat, a întrebat-o dacă ar fi dispusă să ţină un curs formativ pentru şefii săi de resurse umane. Şi, înainte de-a ajunge la desert, o întrebase deja dacă poate conta pe ea în procesele de selecţie cele mai importante.

Pe scurt, a avut norocul să intre în graţiile directorului general. A fost începutul celei mai bune perioade din cariera ei. De-aceea, nu are nevoie să se gândească. Îşi aminteşte tot ce s-a întâmplat în călătoria aia, la cină şi la *suite* din hotel. Îşi aminteşte că acolo a început să-l iubească pe Sam, acolo şi-a dorit să nu-l mai privească cu memoria, ci să-l aibă aproape pentru totdeauna, dacă era posibil. Totul legat de conferinţa care i-a ieşit bine şi de întrebările directorului general căruia nu-i tăcea gura şi, cu cât vorbea mai mult, cu atât era mai entuziasmat. Ca atare, dacă ar vrea, ar putea să răspundă cu precizie absolută de cât timp lucrează pentru Newzer şi, la fel, când şi cum l-a cunoscut pe domnul Mirchandani.

70

Imaginea unei femei blonde, zâmbitoare, apare pe suprafaţa netedă ca a unui lac de pe tableta domnului Everink.

— Ea era Lilly. Frumoasă, nu? Era şi mai şi văzută în carne şi oase. Singura femeie care m-a iubit. Sau poate singura pe care am iubit-o, nu ştiu. Când a murit avea treizeci doi de ani şi nu mai semăna deloc cu cea din fotografie. Suferise mult. Ca să mă înţelegeţi, trebuie să vă explic cum s-au petrecut lucrurile.

Ne-am cunoscut la Jeffrey’s Bay, în Africa de Sud, în timpul campionatului mondial de surf. Era profesionistă, voia să ajungă cea mai bună din lume. Anul ăla s-a situat pe locul paisprezece. Dacă o căutaţi pe internet, o s-o găsiţi de n ori. O puteţi asculta în vreun interviu. Sunt sigur că o să vă surprindă personalitatea, magnetismul, inteligenţa ei. Şi, firește, stilul, ce stil! Aţi fost vreodată la Jeffrey’s Bay? E unul din cele mai frumoase locuri din lume, ideal să te îndrăgosteşti. Peisaj bine conservat, unde prezenţa făpturii umane nu deranjează. Un loc perfect ca să ne imaginăm cum era lumea înainte ca noi să distrugem tot. Îmi plăcea să merg în vacanţe, să văd

campionatul de surf masculin. Îmi plăceau mult băieții ăia, aș fi făcut schimb cu ei cu multă plăcere. Munca de avocat e o mizerie pe lângă a lor, nu vi se pare? Chiar și a unui avocat cu un întreg departament în grijă și o sută de solicitări importante pe an. Bănuiesc că-i invidiam.

Recunosc că pe atunci surful feminin nu mă interesa deloc. N-aș fi știut să numesc nici una dintre stelele lui. Lilly mi-a fost prezentată la petrecerea dată de sponsori. Numele ei nu îmi spunea nimic, nu o văzusem făcând surfing, dar, în chiar clipa când ne strângeam mâinile, mi-am zis: Ea e femeia vieții mele, nu mă las până n-o să fim împreună. Și, într-adevăr, așa a fost, ca-ntr-un film. Am simțit un fel de voce. Nu mi se mai întâmplase. Ea era. Din cele șapte miliarde de oameni de pe pământ, ea trebuia să fie. Ce nebunie, nu? Am început s-o curtez. Am urmat procedeele clasice (flori, bomboane, telefoane…) și moderne (mi-am făcut un canal pe YouTube, i-am făcut designul paginii ei web oficiale, i-am dăruit un pește botezat Myheart…), am urmărit-o peste un an, plajă după plajă, țară după țară. Brazilia, Hawaii, Spania, Maldive… Presupun, ca să vorbesc ca un surfist, că așteptam doar acel bun *swell*, valul bun, ocazia. Ați văzut vreodată surfiști așteptând valul? E nevoie de multă răbdare. Mi-au trebuit multe mile ca să îmi spună da, la Bells Beach, Australia. Dar mai întâi mi-a adus la cunoștință condițiile ei: nu copii, nu legătură veșnică, nu adresă fixă, nu renunțări. Nici unul din noi nu are dreptul să impună ceva în viața celuilalt. Ea n-o să-și schimbe niciodată stilul de viață. Eu pot face ce cred de cuviință, atâta timp cât nu-i sunt infidel. Nici ea nu-mi va fi niciodată și are nevoie să se încreadă în mine, chiar dacă nu se culcase cu mine.

Nu ne-am mai despărțit niciodată, deși ea era veșnic pe drum. Aveam casă în Florida, în Hawaii, la Melbourne… și, dacă nu aveam, stăteam la vreun prieten. Eu lucram în Elveția și în State, dar trebuia să călătoresc mult. Exista mereu o rută unde ne puteam întâlni. Deși nu era ușor să te ții după Lilly. Uneori se scula, își lua micul dejun cu ochii pe Weather Chanel și mă suna, ronțăind încă pâinea prăjită, ca să-mi spună: Mă duc două-trei zile în Fiji, cică la Cloudbreak ar fi condiții bune. Dacă puteam, o însoțeam și eu. Încercam să-i păstrez legătura cu uscatul. O apăram de pisălogi și de ziariști. Uneori îmi luam și eu placa și mă aruncam în apă cu ea, să învăț. Nu doar să navighez pe spuma unui val care se sparge sau să fac *curving* când valul trece

și parcă te expulzează. Dar și filozofia ei de viață. Lilly credea că un val bun merită pericolul pe care îl implică. Că să trăiești intens presupune riscuri. Și ea era dispusă să și le asume.

De-aceea ne-am dus la Nazaré, în Portugalia. Praia do Norte e faimoasă pentru valurile cât niște catedrale. I se spune sanctuarul european al *monster waves*. Pe oricare altă plajă din zonă valurile ajung la patru-cinci metri, dar acolo sunt uriașe, până la douăzeci și cinci, și au o forță incredibilă. Toți surfiștii visează să încalece o dată un astfel de val, dar puțini se încumetă. Dacă ești în stare să îmblânzești un gigant de la Nazaré, nimic n-o să-ți mai reziste vreodată. Lilly voia să încerce. A fost darul meu de Crăciun. Am ajuns acolo pe 23 decembrie. Prima zi totul a mers bine. Ea era ultrasurescitată. Nimic nu se compară cu energia surfului. Te face să-ți crești turația, e ca un impuls violent. A doua zi teama era sub control. Azi va fi ziua mea, mi-a zis.

La două ore și ceva de când era pe Praia do Norte, a avut accidentul. A căzut în cap, la peste șaizeci de kilometri pe oră. Ea-și amintea că se scufundase, iar brațele și picioarele nu-i mai răspundeau. Înainte să-și piardă cunoștința, s-a gândit că n-o să mai iasă din apă. Din fericire, existau echipe de salvare, au scos-o din zona de impact, au imobilizat-o și au dus-o la spitalul cel mai apropiat. Avea două vertebre cervicale fracturate și coloana deplasată, dar măduva intactă. Un miracol. Ea zicea că s-a născut din nou. A trebuit să fie operată de trei ori. Zece luni de spitalizare, în trei țări. La trei săptămâni după accident m-a întrebat unde e Rocket, placa pe care o inaugurase în Portugalia. I-am zis că e bine, că o așteaptă, că întreabă de ea în fiecare zi. Spune-i să aibă răbdare, mi-a zis, poate o să mai întârzii un pic.

Era obsedată să revină în competiție, dar avea mari dureri cervicale, care iradiau în brațe și în spate. La o lună după a treia operație, cea mai mică, cea mai simplă mișcare (mâncat, dat paginile unei reviste, întins brațul după ceva), o făcea să plângă de durere. Medicul i-a prescris analgezice și fizioterapie. La început au fost salvatoare. Durerea a dispărut. Se simțea bine, redevenea ea însăși. Vorbea despre surfing. Voia să facă. Și-a cumpărat pe internet o placă nouă. A fost un fel de iluzie, ultima bucurie. Apoi, durerea a revenit și treptat-treptat doza de analgezice a început să crească. Medicii ne spuneau mereu că totul e sub control. Voiam să credem că există speranță, dar, treptat, am încetat să vorbim la viitor.

Lua pastile, firește. Era normal. Îi erau necesare ca să doarmă, ca să se scoale. Important era să se simtă bine, să-și recapete încrederea. Medicii preamăreau micile ameliorări. Nu i-au spus niciodată adevărul, poate nici ei nu-l știau sau nu voiau să-l vadă: că Lilly devenise dependentă de analgezice.

În noaptea când a murit luase o doză mai mare. Medicul îi dăduse voie, doar dacă durerea creștea. Nu i-a spus că poate fi periculos. Ea nu voia să se omoare. Nimeni pe lume nu avusese o sete de viață mai mare ca ea, vă pot asigura. La autopsie s-a consemnat: supradoză de Lotunyl.

Am căutat pe internet. Întotdeauna facem ceea ce ne face cel mai rău, nu? Am găsit multe cazuri asemănătoare cu al ei. Medici care prescriseseră drogul ăla la tot felul de oameni, inclusiv copii, fără a-i avertiza de pericolele pe care le comportă sau de efectele lui secundare. Medici care acceptau mită mii de dolari ca să facă elogiul Lotunylului la congrese sau petreceri colegiale sau să-l prescrie multor pacienți. Distribuitori de medicamente care-l recomandau bolnavilor fără dureri mari sau care nu sufereau de cancer, cele două nenorociri pentru care este recomandat, totdeauna pe perioade scurte, de Agenția Americană a Medicamentului. Campanii publicitare în care erau ascunse efectele lui și ale altor droguri. Morți din cauza unei supradoze, peste tot, mii. Indignare, tristețe, neputință, universale. Și, evident, dezinteres din partea vinovaților. Aș fi putut să rămân cu brațele încrucișate, dar am preferat să încerc să fac ceva. Singurul lucru care-mi stă în puteri. O nebunie, un asemenea lucru, cum ai încăleca pe un *monster wave*, dar, dacă am învățat ceva de la Lilly, asta a fost, că și nebuniile trebuie încercate.

Și-acum, doamna Gené, dacă ați urmărit atentă această poveste și sunteți cât de cât perspicace, ați înțeles deja ce multinațională fabrică, promovează și comercializează Lotunyl fără nici un scrupul, în schimbul a milioane și milioane de dolari beneficii anuale.

Aaa, vă sună telefonul. Nu aveți de gând să răspundeți?

71

Personal assistant americană a domnului Mirchandani are aceeași voce de robot, când o cere la telefon, cu numele de botez și de familie, adăugându-le un *please* cu vocale alungite, răsucite americănește.

Cum afirmă, sună din partea directorului general să afle dacă şi-a reconsiderat poziţia cu privire la procesul de selecţie a noului director al departamentului juridic. Îşi permite a-i aminti că, potrivit discuţiei avute cu domnul Mirchandani, sunt dispuşi să-i ofere o învoire specială de patruzeci şi opt de ore, ca să-şi rezolve problemele personale, ei vor suporta costul biletelor dus şi întors Barcelona–Bucureşti, cu condiţia ca apoi să-şi termine treaba pentru care a fost angajată. În caz contrar, continuă femeia, se vor vedea obligaţi să ceară executarea clauzei de reziliere a contractului, situaţie în care ar apela la tribunale din Statele Unite, aşa cum s-a stipulat de comun acord. De asemenea, vrea să-i reamintească, tot în numele directorului general, care, precum ştie, îi poartă o mare simpatie, că acest tratament atât de avantajos i se oferă ţinând seama de colaborările sale anterioare cu Newzer, în care i-au elogiat eficienţa şi profesionalismul. Dacă îi poate da chiar acum un răspuns, ea însăşi, în colaborare cu colegii de la departamentul român de resurse umane, s-ar ocupa de organizarea călătoriei, astfel încât să-i fie cât mai comod posibil. Inutil să adauge că domnul Mirchandani ar fi foarte mulţumit.

— De acord, dar voi avea nevoie de ceva mai mult timp, zice Reina. Încă nu se ştie când va putea decola avionul meu. Din cauza furtunii.

— Furtunii?

Reina înţelege că, pentru o doamnă care-şi are biroul în Coconut Grove, Miami, cu vedere spre Key Biscayne, şi care în clipa asta o privi luna strălucind pe suprafaţa îmblânzită a Atlanticului, trebuie să fie destul de greu să-şi imagineze bestia siberiană de deasupra lor. De-aceea îi explică, de-a fir a păr, încercând să fie cât mai didactică. La urma urmei, interlocutoarea ei este americană. Pesemne nu ştie nici unde e România.

Cealaltă o lasă să termine şi întreabă:

— De cât timp aţi mai avea nevoie, doamnă Gené?

— Şaptezeci şi două de ore?

— Mă consult şi vă sun din nou. Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă Gené.

Când închide, dă de ochii frumoşi ai lui Ulf Everink, i se par mai frumoşi decât înainte.

— Ce spuneaţi? – întreabă, profesionist, cum face întotdeauna în

interviurile de serviciu.

Ulf Everink o privește zâmbitor. Pentru prima oară, Reina detectează activitate în musculatura din jurul ochilor. Laba gâștii marcată. Obraji ridicați. E un zâmbet autentic.

72

— Adică-ți plătesc tot-tot? Chiar și bilete la teatru? Și hoteluri de lux? Fato, dacă vreodată nu știi cu cine să mergi, mă-nscriu – îi zisese Assumpta ultima oară când se văzuseră.

Își dăduseră întâlnire la Bar Canigó, la intersecția străzii Verdi cu Piața Revoluției și ceruseră două vermuturi. Era sâmbătă la prânz. Localul, plin de oameni. În atmosfera veselă, Assumpta părea discordantă. Cearcănele vinetii îi trădau nopțile de nesomn. Nu era machiată. Părul zburlit. Și pe chip o tristețe pe care oricine ar fi putut-o identifica.

— Nu știu ce ți-o fi povestit Fèlix, nici dacă acum face pe tristul sau pe abandonatul, dar să nu-l crezi. Nu eu l-am părăsit. El s-a debarasat de mine. Pentru soră-mea. Îți vine să crezi?

Când ești de ceva timp pe lume, crezi aproape tot. Doar când ți se-ntâmplă ție, nu, evident.

— Îmi pare foarte rău, Assumpta.

Era adevărat. Îi părea rău, o părere de rău egoistă, că Assumpta a dispărut din viața lui Fèlix. Știa să se poarte cu Albert, el o iubea. Alba, însă, i se părea cu totul altceva. Nici măcar nu știa de ce, o văzuse o singură dată, atunci, la jacuzzi. Putea însă să înțeleagă foarte bine că un bărbat de vârsta lui Fèlix o prefera. Fund perfect, picioare perfecte, sâni operați perfecți, era cu unsprezece ani mai tânără decât el și deborda de viață și însuflețire. Dacă n-o omoară până se plictisește ea, e norocul vieții lui. Un fel de ultim tren.

Assumpta face un gest hotărât cu mâna, parcă să alunge problema din minte și schimbă tema:

— M-a sunat Albert, știai? Să-mi spună că taică-său nu știe ce pierde și că speră să aibă ghinion, căci merit. – I s-au umezit ochii. – Ce copil deosebit ai, Reina. O să-mi fie dor de el. Știu că nu e băiatul meu, dar l-am văzut crescând și mi-e greu… – I s-a spart glasul, și-a acoperit gura cu dosul palmei

și s-a uitat în altă parte. Gesturi evazive. De tristeţe.

— Assumpta, ştii că poţi veni să-l vezi când vrei, da? O să fim încântaţi. Toţi trei. Ascultă, de ce nu vii la noi la prânz peste două săptămâni, când mă întorc din România? Ne vedem şi vorbim despre toate şi nimic. Ce zici?

— Şi n-o să se supere Fèlix?

— Să-i fie de bine lui Fèlix! Trebuie să-i cerem voie sau ce?

— Bine, vedem. Dar îţi promit că o să mă gândesc.

— De fapt, ce contează? V-aţi despărţit, nu? Aşa că, dacă se supără, cu-atât mai rău pentru el.

— Încă nu m-am dus să-mi iau lucrurile. N-am avut curaj.

— De ce? Ce poate să-ţi facă? De ce ţi-e teamă?

— Nu de Fèlix mi-e teamă, Reina. De soră-mea. Nu-ţi închipui cât e de posesivă. Mi-e teamă că i-a făcut capul calendar şi-acum, amândoi, nu vor decât să-mi complice viaţa. Îmi face rău povestea asta. N-aş putea să mă cert pentru un bol din bucătărie sau pentru un fleac din baie. Am nevoie de timp să-mi revin.

— Vrei să vin cu tine?

— O, nu. Ar fi mai rău. Fèlix ar lua-o drept o trădare. Iar reacţia Albei, nici nu vreau să-mi imaginez. Nu, nu, trebuie să mă duc singură. Când o să mă simt în stare. Tu chiar n-o cunoşti. Acum prefer să facem alte planuri. Ca prânzul ăsta împreună, când te-ntorci din… de unde?

— România.

— Aşa, România. Când te-ntorci, dai un semn şi vin imediat. Dacă vrei, fac un stufat cu carne de-al meu, lui Albert îi place mult, aşa ceva sigur Alba n-o să-i facă. Ei, nici asta, nici nimic. Dacă nu ştie nici să cureţe un cartof, sărăcuţa!

73

— Dumneavoastră nu credeţi că tot ce zboară se mănâncă, doamna Gené. Ştiţi prea bine că marile companii farmaceutice au un maldăr de rufe murdare. Din când în când le clătesc, dar murdăria nu se duce. E prea impregnată. Ştiţi ce profituri au oamenii ăştia? – Pe ecranul tabletei au apărut grafice şi diagrame care confirmă tot ce, cu atâta convingere, vehemenţă,

spune domnul Everink. – Știți că marja lor de profit e de patru ori mai mare decât în sectorul automobilistic sau bancar? Știți că se cheltuiesc averi ca să se dea mite și să se-ajungă la înțelegeri pentru evitarea litigiilor? Sumele astea sunt prevăzute în bugetele lor anuale, ca un capitol normal, corect. În loc să corecteze publicitatea frauduloasă sau să evite practicile ilegale, precum lansarea pe piață de medicamente care nu au trecut prin toate verificările necesare, preferă să cheltuiască banii ca să-i facă să tacă pe cei care le pun întrebări. Și toate astea se orchestrează în departamentul juridic, în colaborare cu altele. Departamentul de marketing fixează niște cote de vânzări și profituri foarte mari pentru un medicament de uz restrâns (cum ar fi tratamentul schizofreniei) și imediat organizează (și plătește generos) o întreagă echipă de medici fideli, cu mare capacitate de influență asupra grupurilor de opinie și mare potențial de recomandare (de exemplu, directori de mari spitale), care îl vor prescrie pentru alte boli (să zicem, insomnie), astfel că, după puțin timp, se va apropia, va îndeplini sau va depăși așteptările departamentului de marketing. În același timp, departamentul de cercetare se va pune pe lucru la un plan care să dezvolte „noi utilizări“ ale medicamentului respectiv. Imaginați-vă că cercetările nu ajung la rezultatele așteptate, dimpotrivă: se demonstrează că medicamentul are multe efecte secundare din cauza cărora nu este indicată folosirea lui în tratarea unei alte boli în afara schizofreniei, pentru care a fost conceput. În acest caz, cineva va cere departamentului de marketing să falsifice rapoartele și studiile și chiar să obțină (plătind) ca două-trei universități de prestigiu să gireze falsele lor rezultate cu alte informări false, astfel că atunci când sosesc reclamațiile și litigiile să poată prezenta probe convingătoare ale probității și bunelor lor practici. Toată această informație trece, evident, prin departamentul juridic, care, prin forța lucrurilor, trebuie să cunoască toate necunoscutele ecuației spre a putea pregăti o bună strategie de apărare, constând, de obicei, în a-i strivi pe reclamanți și a ajunge la o înțelegere preliminară, care pentru companie nu reprezintă nici cea mai mică pagubă. Ce înseamnă două sute de milioane de dolari daune pentru o firmă cu profituri nete de patruzeci de miliarde? Când totul se încheie, departamentul juridic are misiunea de a arhiva dovezile, în eventualitatea că povestea reapare, și să decidă în ce țări trebuie procedat cu prudență, inclusiv prin retragerea medicamentului de pe

piață pentru a evita noi conflicte. Între timp, în alte țări, cu sisteme juridice mai puțin riguroase, se pot lansa campanii publicitare agresive care să crească vânzările produsului și să compenseze astfel pierderile rezultate din litigii. Și asta, fără a corecta sau schimba ceva la medicament. Tot departamentul juridic orchestrează campaniile care trebuie să spele numele companiei. Să lupte împotriva problemelor de ei create. Să asigure bani pentru campaniile de sensibilizare a societății împotriva folosirii excesive a unor analgezice. Totul este moralmente scârbos, cum puteți vedea. Departamentul juridic este, așadar, o piesă cheie nu numai în gestionarea informației ce aduce cele mai mari prejudicii, ci și în menținerea cotei de piață. Acolo se decide care sunt țările cu cele mai puțin stricte legi, unde vor putea obține profituri mai mari. Unde se negociază practicile anticoncurențiale cu alte firme de medicamente. Unde se ajunge la acorduri ilegale pentru repartizarea pieței sau pentru a bloca un competitor sau pentru a evita ca populația să aibă acces la medicamentele generice. Și toate astea, din ce motiv? Din avariție, doamnă. Numai pentru bani. Nu vi se pare acum că oamenii ăștia reprezintă răul cel mai mare de care e capabilă specia umană? Și nu vi se pare că funcția pe care o vreau mi-ar veni mănușă?

— Sunt surprinsă, domnule Everink. Nu știu dacă am înțeles bine.

— Un moment, doamnă Gené. Dați-mi voie să o iau de la capăt. De acolo unde eram când dumneavoastră ați descoperit că vă urmăresc. Întrebarea cea mai importantă este: Credeți că mă puteți recomanda? Nu dacă vreți să o faceți. Ci dacă puteți. Sunt un bun candidat? Am făcut un bun interviu?

— Au fost unii mai buni.

— Dar ar trezi bănuieli dacă m-ați alege?

— Bănuieli, cui?

— Celor care v-au angajat.

— Celor de la Newzer? Cred că nici nu se uită la interviuri.

— Dar dumneavoastră le puneți la dispoziție.

— E datoria mea.

— Și dacă ar analiza, unul câte unul, răspunsurile mele, nu ar avea încredere? Ar găsi ceva dubios?

— Nu. Aveți un profil bun.

— Dar ați zis că sunt candidați mai buni ca mine.

— Da.

— Deci eu nu sunt opțiunea dumneavoastră.

— Vă repet, procesul de selecție nu s-a termi…

— Nu vreau să vă smulg informația. Să vedem dacă înțelegeți. Nu vreau să vă fac probleme. Fiți amabilă și răspundeți-mi. Se pare că nu prea mai avem timp. Au început să se deschidă pistele. Nu sunt opțiunea dumneavoastră. E clar.

— Nu e.

— De acord. Dar dacă aș fi, ați avea dificultăți din cauza mea?

— Nu cred. Țin seama de părerea mea.

— S-au opus vreodată selecției dumneavoastră?

— Nu.

— Și de câte ori ați lucrat pentru Newzer?

— De mai multe ori.

— Ce s-ar întâmpla în cazul în care candidatul propus de dumneavoastră nu ar corespunde așteptărilor lor?

— Presupun că mi-aș pierde din credibilitate.

— Ar putea avea consecințe grave pentru dumneavoastră?

— Nu cred. Orice om se poate înșela o dată, presupun.

— Răspunsul acesta mă liniștește. Oricum, vă garantez că o să am grijă să nu vă aduc prejudicii. Personal.

— Vă amintesc că încă nu am spus da companiei.

— Dar o să le spuneți.

— Sunteți sigur? Credeți că atât de tare mă sperie amenințările dumneavoastră?

— Sunt absolut sigur. Cred că o să vă conving.

— Dumneavoastră? – Râde. – Cum să mă convingeți? Dacă încă nu știu despre ce vorbim. Abia încep să-mi dau seama că nu e doar o chestiune de ambiție personală, cum credeam cu puțin timp în urmă.

— Ambiție? De mult nu mai am ambiție. Am pierdut-o în cei șapte ani pe care i-am petrecut îngrijind-o pe Lilly, văzând-o cum moare puțin câte puțin în fiecare zi, descoperindu-i în ochi absența speranței. Din 2002 până în 2009. Cea mai rea perioadă din viața mea. După aia mi-am jurat că o să fac ceva pentru ea, pentru ce rămâne din ea în amintirile mele și pentru toți cei care, ca

ea, au murit din vina cupidităţii altora. Dar nu pot reuşi singur. Am nevoie de dumneavoastră, Reina. Am nevoie de ajutor. Alegeţi-mă pentru funcţie. De restul, mă ocup eu.

— Şi de ce ar trebui să vă ajut? Nu ştiu nici măcar ce vă propuneţi.

— Îmi propun să-i distrug. Din unicul loc în care sunt vulnerabili: din interior. Vreau să am acces la documente, la dovezi, la adevăr. Vreau să ştiu cine a făcut studiile clinice, cine au fost primii pacienţi care au încercat Lotunylul, în schimbul a ce. Vreau să citesc tot ce există în arhive, să văd pe cine au mituit, ce medici au fost implicaţi, ce campanii publicitare au existat, cine au fost complicii şi vinovaţii de asasinarea lui Lilly. Voi face tot ce trebuie ca să aflu ce s-a întâmplat şi cine a făcut-o. Apoi, o să-i distrug. Nu mă opresc până nu-i târăsc prin tribunale, până nu plătesc daune de multe milioane. Până nu se ruinează. N-o să mă opresc, doamnă Gené. Chit c-o să mă distrugă. Ştiu, ei sunt valul gigantic, şi eu doar o biată făptură umană, dar ştiţi deja ce gândea Lilly despre valurile monstruoase: satisfacţia de a le fi dominat compensează riscul apropierii de ele. În cazul ăsta, ştiu că riscul de a distruge Newzer merită încercat. De când a murit Lilly trăiesc doar cu acest ţel. Aştept *swell*-ul bun. Şi-acum, dacă mă ajutaţi, e la doi paşi.

III
STUNT WOMAN

74

La şase şi un sfert rămâne singură. Ulf Everink îşi ia rămas-bun ca un adevărat prieten, îi urează zbor plăcut la întoarcere şi pleacă să prindă întâlnirea cu vampirii. Reina îl însoţeşte până la ieşirea din *business lounge*, ca o amfitrioană care-şi petrece un musafir care nu se mai dădea dus, se întoarce la canapeaua ei, îşi scoate pantofii, se întinde pe o parte şi închide ochii. Ar zice că nu mai poate, de n-ar fi minciună. Mereu se mai poate.

Ziua încă nu s-a sfârşit şi începe iarăşi. Îşi face simţită prezenţa, în primul rând, prin mirosuri – croasanţi proaspăt copţi, cafea – şi, puţin mai târziu, prin ritmul paşilor şi volumul mai mare al vocilor. Noaptea e leneşă, dimineaţa e harnică. Noaptea şopteşte, dimineaţa proclamă. Reina e atrasă de chemarea aromelor delicioase, ca şi de ideea că un mic dejun bun o să-i pună în ordine ziua. E totdeauna reconfortant să întâlneşti oameni în situaţia ta. Aici mulţi au o figură groaznic de obosită, cearcănele de sub ochi sunt ca un fel de uniformă. Un bărbat îi dă unei femei un pliculeţ şi-i urează o zi frumoasă de mărţişor, ea, măgulită, recunoscătoare, îl sărută fratern pe obraz. Profită să-şi privească medalionul de aur dăruit de Ulf. Îşi reface şnurul de mătase, acum desrăsucit, şi se-ntreabă cum or face femeile de aici să-l poarte atâta timp atât de bine aranjat. L-or fixa cu ceva? Sunt şi directori cu nodul de la cravată slăbit şi-o cută în mijlocul frunţii scriind cu viteză pe tastele laptopurilor. Graba este un alt limbaj al dimineţii. Cum ne scuturăm de lene, începem să ne precipităm. Ea, azi, n-are putere s-o facă. N-o s-o facă. A devenit spectatoarea precipitărilor umane.

Cu cafeaua în mână şi un croasant pe o farfurie din hârtie, se întoarce la locul ei. Ecranul mobilului pâlpâie. Primul impuls este să nu-l ia în seamă.

Să-şi ia micul dejun în liniște, ca şi cum lumea n-ar exista. Dar imediat îşi zice că poate ai casei au nevoie de ea şi se grăbește să-l consulte. Bateria, sută la sută. Încărcare completă, o informează telefonul. Mai jos, un mesaj de la Pau. „Bună dimineața, Reina. Îmi pare rău de ce se întâmplă, dar nu poți decide doar tu ce să facă Albert. Contează şi părerea băiatului tău. Trebuie să-l laşi să se ducă cu Fèlix, cum era prevăzut.“

Pau îşi începe ziua cu chef de ceartă. Foarte bine. Hai!

Scrie: „Nu.“

Şi muşcă din croasantul cu un gust dumnezeiesc.

75

— Vreau să mă despart de tine, Fèlix.

Ştie ce zi era şi ce făceau. Terminau masa de prânz. 11 septembrie. Zi liberă la ei. Se sculaseră târziu. Nu se văzuseră toată dimineața, fiecare într-un capăt al apartamentului minuscul. Nu-şi amintește ce mâncaseră, dar îşi amintește că aşteptase să se golească farfuriile ca să dea vestea. Inima-i mergea cu mia la oră, iar noaptea aia abia închisese ochii. La televizor – Fèlix îi oprise sonorul – era ce au luat drept un film-catastrofă. Văzuseră amândoi un avion intrând în plin zbor într-unul din Turnurile Gemene din Manhattan. Şi lui, şi ei le plăceau filmele-catastrofă, dar, în ziua aia, catastrofa lor personală li se părea mai mare decât orice ficțiune, de aceea nu erau atenți.

Reacția lui Fèlix a venit în trei etape. Întâi, tăcere. Înregistrare. Înțelegere, nu, fiindcă nu voia să înțeleagă.

— Când ai decis?

— De câteva zile.

— Te pot face să-ți schimbi părerea?

— Nu.

— Mă laşi pentru ăla, aşa-i?

— Îl cheamă Samuel.

— Nu poți s-aştepți până se naşte copilul?

— Şi ce rezolvăm cu asta?

— Măcar ai putea să-ți petreci Crăciunul cu mine şi nu i-ai întrista pe ai mei.

Nu *i-ai*. De parcă el n-ar avea nici un rol.

— Nu, Fèlix. Nu pot.

— De ce nu poți?

— N-are nici un sens. Cu cât amânăm, e mai rău.

— Mai rău, pentru cine?

A doua etapă a fost a reproșurilor. Nu luptase pentru salvarea căsătoriei. Se dusese după primul tip pe care-l cunoscuse. Se purtase ca o oarecare, ca o femeie ușoară. Nu se gândea la viitorul copilului ei. Și mai puțin la el, n-o mai interesa de mult, dacă o fi interesat-o vreodată, să nu creadă că nu-și dă seama.

În încheiere, a venit etapa inepțiilor. Și mai întortocheată, a spusului orice, oricât de absurd, doar ca să se descarce sau să demonstreze că e în căutarea unei soluții:

— Și de ce să nu ne-mpărțim? Jumătate din săptămână cu el, jumătate cu mine. Luni, miercuri, vineri cu el. Marți, joi, sâmbătă cu mine. Așa putem să mergem la masă la părinții mei. Și duminicile, una el, una eu.

Sau:

— Mi-ai promis în fața lui Dumnezeu, a preotului și a întregii familii. Trebuie să rămâi cu mine până când moartea ne va despărți. Nu ți-ai ținut jurământul și urmările, sigur, o să fie groaznice pentru tine.

Sau:

— Lasă-mi copilul și du-te cu ăla sau cu cine vrei și fă ce ai chef și toată lumea o să fie mulțumită.

Sau:

— Nu m-ai iubit niciodată. Ai stat cu mine doar din interes, să poți să faci cursuri și mastere, plătite toate de mine. Ai plănuit de la început totul. Poate chiar erai încurcată cu el. Da, chiar așa, era totul plănuit, urzit. Eu am fost doar prostul care se lasă păcălit.

Când l-a auzit bătând câmpii în halul ăsta, i-a prins mâna. Voia să-l calmeze, să-l facă să vadă că vorbea ca-ntr-un film cu mafia rusă.

— Nu-ți nega ție însuți ce avem cel mai bun, Fèlix. – A privit-o cu o figură nedumerită. – Trecutul nostru comun. Istoria noastră. Dacă acum negi că am fost fericiți și că ne-am iubit cu adevărat, distrugi ultimul lucru care ne-a mai rămas. Și amintirile frumoase sunt o bogăție.

El şi-a tras mâna.

— Mie-mi spui! Tu ai distrus tot.

La televizor, unul din Turnurile Gemene se prăbuşea la ralanti. Din celălalt ieşea un fum negru, des.

Doar atunci a înţeles Reina că nu un film vedeau la televizor. Că în clădirea imensă care se prăbuşea erau sute de vise, speranţe, cuvinte, convorbiri telefonice… puzderie de vieţi care rămâneau în clipa aia neterminate şi că acolo, da, era o tragedie adevărată.

Au mărit volumul. Realitatea i-a făcut să uite un timp dezastrele lor.

Când a căzut al doilea turn, toată lumea ştia ce grecii descoperiseră cu două mii de ani în urmă: că unul dintre principalele ţeluri ale unei tragedii este să schimbe totul. Oamenii. Lucrurile. Pe dinăuntru. Pe dinafară. Pentru totdeauna.

76

— Bună, Pau, sunt Reina. Văd că eşti, ca totdeauna, matinal. Ştii de ce te sun. Îţi spun clar, înainte să-ncepi. Nu. N-am de gând să accept ca Albert să se ducă în weekend cu Fèlix la pescuit. Nici la pescuit, nici la altceva. În primul rând, fiindcă vreau să stea acasă, cu Samuel. Şi, în al doilea, fiindcă detestă pescuitul. Bietul copil, nu-ndrăzneşte să-i spună, dar ăsta e adevărul. Se plictiseşte de moarte. Nu-i spune fiindcă nu vrea să-l supere pe Fèlix şi fiindcă e bun ca pâinea caldă. Nu i-am zis, nu, cred că ar trebui să-şi dea seama singur. Nu port un război murdar, Pau, pare de necrezut. Nu fac decât să evit un permanent război. Hai, spune-mi ce ai de spus, dă-i drumul. Ooo, începem cu ameninţări? De-asta m-ai sunat, să mă ameninţi? Ştiu prea bine ce scrie în înţelegerea de la divorţul meu, am citit-o la vremea ei. După aia, nu. Nu e lectura mea preferată. Îmi plac mai mult romanele de mistere. Aşa că aminteşte-mi tu, dacă ţi se pare că e nevoie, că văd că ţi se pare. Dar dacă ai de gând să-mi repeţi ce tocmai mi-ai spus, nu-i nevoie să-mi citeşti, Pau. Să nu pierdem timpul, că am terminat de multişor şcoala primară. Omule, e drept, toate astea sunt puţin infantile. Să n-o luăm de la capăt, te rog, ţi-am spus deja că am luat o decizie, una foarte întemeiată: Albert rămâne acasă cu soţul meu şi, dacă nu vă convine, aş putea să schimb, Fèlix să meargă în

vizită și să joace toți trei Trivial, dar doar atât o să obțineți, n-am de gând să-l las să-l ia. Vorbesc foarte serios. Încă nu ți-ai dat seama? Așa că execută! Și, dacă-ți face plăcere, denunță-mă. Dar, oricât m-ai amenința, nu se schimbă nimic, înțelege. Situația e cu totul aparte și, dacă tu și Fèlix nu vreți să vedeți, nu e problema mea. Pe Albert îl vreau cu mine, punct. N-o să-l las să plece. Azi rămâne acasă. Fiindcă e copilul meu și gata, Pau. Nu mai vreau să discut despre asta, auzi? am multe alte probleme, n-am chef să mă cert cu tine fiindcă prietenul tău e-atât de laș că-și spală mizeriile cu mine. Sau te trimite pe tine în față, fiindcă știe că lui îi închid rapid gura, ție nu. Ei, uite, poate a sosit momentul să ți-o-nchid și ție, Pau. Sunt sătulă de toate astea. M-am săturat și regret. Dac-aș putea să-ntorc timpul înapoi și să procedez altfel, te-asigur c-aș face-o. Nu, nu e filozofie ieftină și nici metafizică. Sunt lucruri pe care tu nu le știi, băiete. Nu le știi fiindcă nu ți le-a explicat nimeni, fiindcă tu și eu de mult am încetat să fim prieteni și fiindcă lui Fèlix nu i-a convenit să-ți spună adevărul. Eu cred că ar fi schimbat ceva. Poate purtarea lui nu ți s-ar fi părut atât de generoasă. Sau poate n-ai fi intervenit așa. Poate nu l-ai fi apărat atâta, dac-ai fi știut totul. Ei află că, tehnic vorbind, totul s-a încurcat cu ani în urmă, dar minciuna s-a menținut în timp și a avut urmări. Are legătură cu tot ce se-ntâmplă acum, clar, de-aia-ți spun. Da, cu acum. Nu mă călca pe nervi, Pau, nu mă face să spun… Cum? Ce fac eu? Bineînțeles că-ndrăznesc. Păi, fii atent, Albert nu e băiatul lui, poftim. Surprins, da? Evident că nu inventez. Crezi c-aș glumi cu așa ceva? Nu Fèlix e tatăl biologic al lui Albert. Normal că asta schimbă lucrurile, fiindcă tatăl biologic al lui Albert e cunoscut: Samuel, soțul meu. Sigur că sunt sigură. Sigură de tot. Pau, am făcut testul de paternitate. Testul ADN, da, într-un laborator acreditat. Întreabă-ți prietenul dacă vrea să ți-l arate, că e la el. Da, bineînțeles că Samuel știe. Cum adică de când? Dintotdeauna. Numai tu n-ai știut. Mă rog, tu și Albert. Lui nu putem să-i spunem. Ar suferi teribil dacă ar ști. Aaa, vezi? La întrebarea asta n-o să știu să-ți răspund. Păi fiindcă pentru Fèlix un copil făcea parte din idealul de viață pe care și-o plănuise, cu ajutorul maică-sii: apartament, câine, copil. Avea tot ce-i trebuie. De unde venea fiecare din astea, îi era egal. Nu, evident, mie nu mi se pare corect, nu mi s-a părut niciodată, dar așa au mers lucrurile, n-am avut încotro. Și asta ar trebui să-l întrebi. Înțelegerea de divorț m-a costat scump, Pau. Foarte. Să-ți povestească

amicul tău, dacă vrea. Și dacă nu-ți povestește, spune-mi, și-o s-o fac eu. Oh, Pau, ce coșmar, evident că nu-i o manevră. La ce mi-ar servi să câștig timp la șapte dimineața? Mă gândeam doar că e vremea să ne lăsăm de prostii și să spunem cum a fost tot. E vremea să știi adevărul. Chiar așa, Pau. Adevărul gol-goluț.

77

În ultimul timp și Albert i-a ascuns ceva. Sau, cel puțin, a încetat să fie copilul transparent care-i povestea tot. Intuiția-i spune că o parte din vină o are școala de cascadori, dar este imposibil de știut în ce fel și de ce. Intuițiile mamelor nu sunt demonstrabile empiric și nu se bucură de nici un prestigiu, dar există. Va trebui să caute cum să demonstreze.

Caută pe internet site-ul școlii. Risky Shot. Pe pagina de prezentare – Ți-ar plăcea să devii cascador? – se vede o clădire în flăcări din care ies patru oameni. Toți patru cu hainele aprinse. Patru torțe în mers. Fotografia o înspăimântă, nu prin dificultățile tehnice de a da foc oamenilor fără să le faci rău, ci prin posibilitatea reală ca fiul ei să fi făcut așa-ceva vreodată.

Ia la rând, una câte una, toate paginile cu informații. Înscriere, Cine suntem, Calendar, Profesori, Materii, Materiale video, Fotografii… Nu găsește nicăieri un telefon de contact. Ce nebunie, totul se face în scris, cu cât mai impersonal, cu-atât mai bine, de parcă ne-ar speria mai mult contactul cu alte făpturi umane decât să ardem de vii. Nici adresă de mail nu există. Doar o adresă în poligonul industrial dintr-o localitate de lângă Barcelona, unde n-are nici o posibilitate s-ajungă.

Se întoarce la Cine suntem. I s-a părut c-a văzut un nume la care vrea să se oprească. Fondatoare, directoare, proprietară. Profil profesional. După mai mulți ani de făcut cascadorie în producții atât naționale, cât și internaționale, ca una dintre profesionistele cele mai apreciate, a decis să se retragă spre a le da tinerilor interpreți posibilitatea de a învăța din experiența sa. Ester Parra a hotărât astfel să fondeze școala de cascadori care în câțiva ani a ajuns în întreaga țară un centru de referință pentru formarea de profesioniști în arta teatrală și cinematografică.

Ester Parra.

Ester.

Nu există fotografie.

Reina scrie pe Google: Ester Parra.

Prima informaţie apărută: Specialista a suferit un accident în timpul filmărilor pentru…

Nu-i sună cunoscut numele filmului, nu ştie nici dacă l-a văzut, dar, mai mult sau mai puţin, de ştire îşi aminteşte.

Citeşte: În timpul filmării uneia dintre cele mai periculoase scene ale supraproducţiei cutare, o specialistă cu o bogată carieră internaţională, Ester Parra, a suferit un grav accident de circulaţie în timp ce conducea o motocicletă de mare putere pe un circuit închis. Deşi recuperată aproape în întregime, cu aproape toate leziunile vindecate, peste câteva zile şi-a anunţat retragerea din motive personale, printr-un comunicat trimis întregii prese de specialitate, în care îşi lua rămas-bun şi de la fani.

Aruncă o privire în secţiunea Materiale video. Par toate publicitate pentru şcoală. Îi e lene să le privească. Trece la Fotografii.

Apar, de mai multe ori, imaginile unei femei atletice, blonde, zvelte, atrăgătoare. În unele pare foarte tânără: poartă patina aceea a trecerii timpului. În ultimele, cele care corespund perioadei de directoare de şcoală, are cel puţin patruzeci de ani.

Nu, nu e posibil.

Închide toate paginile.

78

În prima zi, Albert a venit euforic de la cursul de cascadorie. La masă le-a povestit tot, cu ochii măriţi de emoţie, turuia, fascinat. Instalaţiile erau fantastice, colegii, toţi foarte buni – atât de diferiţi, el era cel mai tânăr –, iar profesorul, foarte simpatic, un tip incredibil. Ajuns acasă, îi căutase numele pe internet, găsise nişte videoclipuri cu secvenţe din filme în care jucase. A spus câteva titluri, pentru ei total necunoscute, cu atâta entuziasm, încât i-au cântat în strună, să nu se observe că-s depăşiţi. Cel mai bine, a zis, e că şcoala ţine de una dintre cele mai importante, mai cunoscute internaţional, firme de efecte speciale din ţară – Risky Shot –, aşa că nu e de mirare că elevii pot

începe să lucreze imediat după terminarea cursului. Știu ei cât câștigă un bun cascador doar pentru o zi de muncă? Reina și Sam au zis că nu. Albert a îndreptat furculița spre ei și, fălos, a rostit o cifră care amândurora li s-a părut cam mare. Și asta doar pentru o zi, a repetat Albert. Da, dar ca să faci ce? a întrebat Sam. Oh, asta depinde atât de producție – vocabularul lui Albert se lărgise, acum vorbea ca un profesionist –, cât și de formația cascadorilor. Nu toți pot face de toate. Salturile, de exemplu. Sunt cascadori care sar de la șase metri, dar alții se-ncumetă să o facă de la doisprezece. Sau, în apă, una dintre cele mai grele probe. Cele mai complicate sunt accidentele de mașină, că aici e mai greu de păstrat controlul. Totul e o chestiune de control. Puțini sunt cascadorii dispuși să distrugă mașina sau să se aprindă ca o torță umană. Și, la fel, puțini în stare să suporte atâta tensiune. Important e să ai ceva mușchi, să fi petrecut multe ore în sala de sport. Și să te-ncumeți să faci tot felul de lucruri, cu cât mai multe, cu-atât mai bine. Să ai sânge-n vine, înțelegeți voi.

Prima zi începuseră cu lucruri ușoare. Scene de luptă. Un amestec echilibrat de arte marțiale și coregrafie, mereu în funcție de poziția camerelor, unde loviturile nu sunt reale, dar trebuie să pară. Credibilitatea, înainte de toate. Un director de imagine îți poate distruge scena dacă nu știe să așeze camera chiar în locul unde trebuie. De-aia uneori el trebuie să decidă mai mult decât regizorul, dar totul depinde de film. Când intrați în clasă, lăsați ego-urile afară, li s-a spus și li s-a repetat până la sațietate în acea primă zi. Munca în echipă este fundamentală. Poate tu trebuie să zbori, dar, ca să o faci, trei oameni trebuie să monteze scripeții și cablurile și să întindă corzile, ei sunt la fel de importanți ca tine, chiar dacă pe ecran o să apari doar tu. Ca munca de cascador să iasă bine, să nu apară surprize, întreaga echipă trebuie perfect coordonată. Apoi, siguranța. Siguranța e totul. Totul trebuie revăzut de trei ori înainte de a începe. Nu trebuie lucrat niciodată în condiții nesigure. Le tot subliniase profesorul, iar și iar. Pe urmă făcuseră câteva salturi. De la mică înălțime, cam un metru jumătate, pe saltele de cauciuc. Nu își puteau imagina ce senzație – ochii ieșiți din orbite, parcă retrăia momentul când era pe punctul să cadă –, nu se compară cu nimic. Cu nimic. Creierul îți ordonă să nu sari, e periculos, *warning, warning, warning!* Trebuie să-nvingi semnalele de alarmă, să-i spui creierului că oricum o faci și n-o să se-ntâmple nimic. Când îți dai drumul, îți zici: O fac. Trebuie să te răsucești în aer, chiar

înainte s-ajungi jos, impactul să fie pe-o parte, totdeauna cu un braț în față, să-ți protejezi capul, vedeți? așa: asta-i și mai important când te-arunci mai de sus. Da, da, teoria e bună, dar, în cădere, te-mbată senzația teribilă că ți-ai învins teama și până la ultima sutime de secundă nu-ți aduci aminte că trebuie să te răsucești, atunci da, atunci te răsucești și faci ce-ai fost învățat să faci, dar prea târziu și prost. Când revedeți toți clipul cu profesorul, el te ceartă, nu trebuia să aștepți atât. Saltul ăsta a fost controlat și scurt, dar dacă-l făceai de mai sus, poate ți-ai fi spart nasul sau ți-ai fi rupt o coastă. S-a întâmplat uneori, ți se spune, din păcate. Profesorul are nasul bont și tu-l întrebi dacă de la vreo cădere sau ce și el zice, nu, băiete, nu, e din familie, toți avem nas urât. Și iar dă-i cu siguranța, atenție la siguranță, în școală nu ne putem permite nici măcar o greșeală, nici un salt greșit, e responsabilitatea noastră a tuturor, bine? A tuturor.

Aaa, adaugă Albert, și-am cunoscut-o pe directoare. A venit un moment să ne salute și să ne spună că speră că-ntr-o bună zi o să lucrăm pentru ea. Cică a fost cascadoare, din cele bune. Pe urmă a fondat firma și școala. Nu puteți să vă-nchipuiți ce faimă de harpie are, îți vine și să râzi. Sunt idioți care spun că e seminimfomană, dar lumea e rea, bârfește. Concurența vede că o tipă a avut succes și dă-i și toac-o! Să fi auzit ce spuneau despre ea unii colegi, jenant! Eu nu cred nimic și nu insult pe nimeni. E ușor să insulți. Mie mi s-a părut un om normal. Zic normal, dacă avem în vedere că ea e proprietara, totul e-al ei, ea comandă și tot ce deja știți. Poate e puțin înțepată, nu neg, dar fiindcă o fi conștientă că e formidabilă.

79

Singura dată când Albert căzuse cu bicicleta fusese cu Assumpta. Bicicleta era nouă. I-o cumpăraseră un pic mai mare – „de creștere“, ar fi zis Cristina – și încă n-avea destulă practică. A vrut să se urce de pe trotuar și și-a pierdut echilibrul. A parat lovitura cu brațele și și-a fracturat încheietura ambelor mâini. Cât îi făceau primele radiografii, Assumpta îi sunase pe Reina și pe Fèlix, în ordinea asta. Reina a ajuns prima. Cu Sam, rămas să parcheze.

Au așteptat împreună, toți trei, în sala de așteptare de la urgență, cât lui Albert îi făceau toate investigaţiile.

— Și Fèlix? a întrebat Reina.

— S-a dus să-şi viziteze mama, e internată, a avut o recidivă. Nu voia să-l ia pe băiat cu el la spital și, uite, am ajuns noi la altul. O să vină repede.

Fèlix a venit atât de târziu, că nici nu s-au întâlnit. Și stătuseră la spital peste patru ore și jumătate. Un timp ca să discute câte-n lună și-n stele cei trei adulți care-l însoțiseră pe Albert. Ca să-l vadă ieșind triumfător cu ambele brațe în ghips și-un zâmbet cu gura până la urechi. Ca să se ducă împreună la cofetăria de la parter, unde aveau niște fursecuri în formă de om de zăpadă, care l-au încântat pe Albert. Assumpta cumpărase două pungi, fără să știe că luase și Sam două. Până la urmă, le-au mâncat împreună. Oameni de zăpadă din ciocolată muiați în espresso macchiato al adulților. Așa a aflat Reina că Assumpta născuse fata la cincisprezece ani, când termina școala de călugărițe și că tatăl fusese un amic trecător de-al fratelui ei, pe care nu l-a mai văzut niciodată. La rândul ei, Assumpta voia să afle care era secretul relației dintre Samuel și Albert: nu mai văzuse atâta dragoste între un copil și tatăl vitreg. Măgulită, Reina i-a vorbit despre firea lui Sam, despre simțul umorului și gusturile comune, dar a sfârșit prin a recunoaște că într-adevăr semănau mult.

— Au atâtea-n comun, să te minunezi.

— Pare de necrezut, așa-i? povestea asta cu semănatul – a clipit Assumpta uimită, de parcă ar fi crezut în misterele vieții. – Știai că și copiii adoptați ajung să semene cu părinții adoptivi? Gesturi, reacții, gusturi, caracter. Uneori seamănă mai mult cu ei decât cu părinții biologici. Curios, nu?

Reina și Sam au schițat un zâmbet palid.

— Aaa, și încă ceva – a adăugat Reina – nu ne plac deloc cuvintele tată vitreg. Noi nu le folosim niciodată. Te superi dacă…

— A, nu, evident, iertare, a sărit Assumpta. Ai dreptate. Nu-s deloc frumoase. N-o să le mai rostesc niciodată, nu-ți face probleme. Iertați-mă, a vorbit gura fără mine – și a adăugat un zâmbet de o rară bunătate.

După confesiuni, deciziile. Reina a anunțat că ia băiatul, deși weekendul ăla era al lui Fèlix. I-a spus Assumptei, adăugând cu maliție că așa Fèlix n-o să mai aibă nici o grijă și-o să poată să se ocupe de maică-sa. Assumpta a încercat s-o contrazică, dar a tăcut când Reina a zis că tocmai de la ea se așteaptă s-o înțeleagă, că și ea e mamă și știe prea bine ce simți când copilul tău are nevoie de tine.

— Nu pot să nu mă gândesc la ce-a pățit și eu nu eram acolo să-l prind, a mărturisit.

— Reina, n-ai fi putut să faci nimic ca să…, s-a grăbit să spună Assumpta.

— Știu, știu, dar s-a accidentat și eu nu l-am apărat. Se presupune că ăsta mi-e rolul în viață, să-l apăr de pericole, nu? De-asta vreau să-l iau. Trebuie.

Sam nu participa la discuție. Ceruse o cariocă și-i desena lui Albert personaje din Star Wars pe gipsul încă proaspăt.

— Nu-ți face probleme – a zis, la sfârșit, Assumpta, luând-o de mână. – Înțeleg foarte bine. Dacă Fèlix nu vrea să-nțeleagă, o să-i explic. N-o să ai neplăceri.

Într-adevăr, n-a avut.

Ce prost fusese fostul ei soț să piardă o femeie ca asta.

Toate astea – scene, cuvinte, gânduri – îi vin în cap Reinei într-o sutime de secundă, când observă că mobilul vibrează, intră un apel, și citește pe ecran numele fostei fostului.

— Reina, cum ești? întreabă Assumpta.

— Nu prea bine. Nu știu dacă ți-a spus Fèlix …

— Da, da. Mi-a povestit. De-asta te sun. Mi-nchipui că ești zob.

— Sunt. Cred că-s ore de când a-nghețat sângele-n mine.

— Vii acasă, nu?

— Cum pleacă avioanele. Deocamdată sunt blocată pe aeroportul din București. Am încercat s-o fac cu mașina, chiar cu trenul, dar nimic. Nu se poate circula nicăieri.

— Nu te agita. Albert e bine?

— Da. E cu Sam.

— Te-aș putea ajuta cu ceva?

— Mă bucur că mă suni, Assumpta. Îți mulțumesc. Din păcate, n-ai cum face să decoleze avioanele. Sau să treacă mai repede timpul, aeroporturile te aduc la disperare.

— Mă tem că nu.

— Aia e.

Un râs ușor, amândouă, relaxează discuția.

— Și tu ce faci? – întreabă Reina. – Încă nu ai un nou partener?

Assumpta izbucnește în râs.

— Nici chef. Mi-am luat un motan.

— Un motan?

— Îl cheamă Perkins.

— Perkins?

— Nu prea-i plac bărbaţii. Acum suntem doi.

— Serios, Assumpta. Cum o duci? Sau, dacă preferi, spune-mi cum o duce Perkins.

— Chiar aşa! Îţi povestesc cum o duce Perkins. Păi… – Face o pauză, parcă să-şi pună în ordine gândurile – … la început s-a simţit îngrozitor. Se speria când mă vedea plângând, zi, noapte. Nu-nţelegea cât e de greu să fii lăsată pentru o femeie mai tânără cu zece ani, în plus, soră-mea. Şi, culmea, eu îi vorbisem despre ea. Îi spusesem că e o zăbăucă şi geloasă, de mică voia să fie ca mine, mă imita-n toate. Dar într-o zi, obosit să m-asculte, Perkins m-a făcut să văd că trebuie să analizez lucrurile cu o logică shakespeariană care, dacă stai să te gândeşti, e una foarte felină, şi-am început să văd altfel totul: trădare, ambiţie, răzbunare şi chestii de-astea. N-am cum să mă răzbun mai bine pe Fèlix decât lăsându-l în braţele smintitei ăleia. Nu ştie sărăcuţul ce-l aşteaptă după un timp, după ce le trece orbirea de început. Căci, dacă el e ciudat, ea e de zece ori mai mult. O s-aştept să revină. Că bărbaţii revin, mai devreme sau mai târziu, nu ştii? Bărbaţi care să plece demn, fără să privească în urmă, fără să se căiască, aproape că nu există. Veşnic mai au un examen de dat, pe care vor să-l treacă, sau pur şi simplu sunt prea orgolioşi ca să-nţeleagă că sunt în plus. I-am şi spus lui Perkins: când s-o-ntoarce Fèlix, o să mă gândesc ce fac. Îi trag doi pumni, îl zgârii, îl ignor sau mă arunc pe el şi gem puţin ca să vadă că nu-mi displace de tot. Oi fi gândind că n-am nici un pic de mândrie, aşa-i? Ce vrei să-ţi spun? Noi, pisicile, vedem altfel lucrurile. Şi, în fond, ţin la el, măgarul ăla îmi ţinea de urât. Ajunsesem să cred c-o să-mi ţină pân-oi muri de bătrâneţe. I-am spus chiar cum vreau să fiu îngropată. Tu n-ai vorbit despre asta cu Sam? Sunt lucruri pe care nu le discuţi cu oricine.

Cât Assumpta vorbeşte, Reinei îi lucrează mintea. Sora zăltată nu e machieuză la televiziune? Şi n-au profesioniştii din televiziune contacte cu cei din cinema? O fi posibil ca Alba să cunoască pe cineva de la Risky Shot? Nu i se pare deloc imposibil şi are suficientă încredere în Assumpta ca să-i

spună. O s-o pună-n situația să ceară un serviciu soră-sii, hoaței de soți. Dar sigur Assumpta o să-nțeleagă că trebuie să-ncerce totul și, dacă poate, o s-o ajute. Știe că-l iubește pe Albert de mic. Și știe că e un om bun. Se hotărăște să riște.

— Assumpta, trebuie să-ți cer o favoare mare.

Poate-o să râdă când o afla că Fèlix nu i-a spus încă despre Alba, că nu știe dacă e trist sau misterios sau doar se jenează că și-o trage cu una mai tânără și că ea îl lasă-n pace fiindcă o lasă rece, dar nu-i pasă. Singurul lucru care o deranjează e că nu-i poate cere ea însăși o favoare Albei.

— Bineînțeles, răspunde Assumpta. Spune! Dacă depinde de mine, nici o problemă.

Auzind-o doar, știe deja că nu s-a înșelat.

80

Sam nu suportă să vorbească despre moarte. Nici despre a lui, nici despre a altora. Mai practică, Reina abordează uneori tema. Crede că într-un cuplu trebuie vorbit despre tot. Și despre ce fel de moarte îți dorești sau ce înmormântare îți imaginezi. Trebuie să cunoști obsesiile celuilalt, dacă are, sau să fii informat că n-are nici una, fiindcă e evident, mai devreme sau mai târziu, unul din cei doi va trebui să decidă pentru celălalt. Iar cu Sam, nu e chip. De câte ori îl întreabă despre asta, schimbă vorba. Nu vrea să discute acum, zice. Și așa o ține de optsprezece ani. La un moment dat va trebui s-o facem, insistă ea.

— Sau nu, este el de părere.

Nu se pun de acord nici în privința anului morții. Sam crede că, dacă ți-e bun capul, merită să trăiești o sută de ani. Pe Reina, doar la gândul să stea o sută de ani să încurce lumea, o apucă toate cele. Ei îi e foarte clar care e vârsta ideală pentru moartea ei: optzeci și cinci de ani și jumătate.

— De ce jumătate? – o întrebase o dată Sam.

— Fiindcă m-am născut în mai, o lună superbă de venit pe lume, dar deloc indicată pentru plecat. Prefer să mor în noiembrie. Mai potrivit.

Reina și-a făcut testamentul, ceea ce Sam nici nu îndrăznește să gândească. A lăsat scris că nimeni nu are voie s-o țină vie, că nu vrea să fie găurită,

deschisă, tăiată sau pusă în vreun acvariu. Dacă viaţa nu seamănă a viaţă, vrea să moară. Iar dacă moartea înseamnă să câştigi lupta cu penibilul finalului, mai bine. Sam, în schimb, nu are păreri despre aceste lucruri, nici nu vrea să aibă.

O dată doar, erau în pat, Sam i-a dat replica:

— Eu vreau să mor cu tine. În acelaşi timp. Numărăm până la trei şi, gata, ne dăm ultima suflare.

— E o idee bună, a zis ea. Aşa să fie.

S-au îmbrăţişat sub cearşafuri. O poziţie foarte bine calculată. Parcă inventată de ei doar pentru plăcerea lor. Nici unul din ei nu se topise atât de mult în nimeni. Coapsele lui bine fixate sub coapsele ei. Picioarele împletite ingenios, ca nici capul peroneului, nici al femurului să nu le înţepe pe ale celuilalt. Braţele Reinei strânse, ale lui, unul sub pernă, celălalt în jurul trupului ei, cu o mână lăsată adormită pe un umăr. Ea-şi strângea părul într-o coadă să nu-l asfixieze, Sam îşi lipea gura de ceafa ei. Reinei îi plăcea apropierea răsuflării lui calde. În poziţia aia mâinile lui îi puteau căuta cu uşurinţă sânii. Şi o uşoară mişcare a şoldurilor ei apăsa pe sexul lui, excitându-l. Era o poziţie inocentă, ca somnul, dar, cu puţin, devenea contrariul. Când Reina era plecată în vreo deplasare, Sam îşi alina dorul de corpul iubit cu pernele rămase orfane pe partea ei de pat.

În noaptea aia, înainte s-adoarmă, Reina îl auzise pe Sam şoptindu-i la ureche:

— Să nu mai respir sau să trăiesc fără tine pentru mine ar fi totuna, Reineta.

81

— Bună, sunt Magda, psihopedagoga de la şcoala fiului tău. Încântată să te salut, Reina. Te-ai sculat? Ce nume frumos, chiar, de unde vine? N-am mai cunoscut pe nimeni cu numele Reina. Mi-ar plăcea să am un nume atât de aparte, ce noroc! Ascultă, te sun fiindcă am vorbit cu noua psihologă a fiului tău. Cea care i-a fost repartizată după protocolul de urgenţă de ieri şi care o să-i facă toate probele necesare să aprecieze dacă… Da, da, probe. Vrea să înceapă cât mai curând posibil. Omule, e normal în cazuri din astea. În primul

rând, crede că trebuie să excludă diverse lucruri, mă-nțelegi! Să afle ce tratament e mai bun. Mă-ntâlnesc peste puțin timp cu ea și decidem împreună cum trebuie tratat Albert de-acum înainte. Nu, nu că-i nevoie să-l tratăm diferit, dar trebuie să ne coordonăm protocoalele de acțiune, mă-nțelegi! Sigur că ținem seama că e adolescent. Dar nu putem da toată vina pe această perioadă, cum ai zis? Tumultuoasă. Nu totul e din vina hormonilor. Nu ne putem ignora responsabilitatea, dând vina pe un moment de confuzie. De-aceea te sun, ca toate părțile implicate (familie, psihologi, profesori) să abordăm împreună problema. De-aceea, și revenind la ce mi-a zis psihologa, am hotărât să facem niște teste cu Albert. Impulsivitate, respect de sine, capacități cognitive, spectru autist. Autist, da. Cum să nu, îți explic. Nu te speria, problema autismului nu se mai pune ca înainte. Azi, sub numele de spectru autist includem o întreagă serie de comportamente distincte. S-a descoperit că trăsăturile asociate înainte cu autismul sunt foarte diferite și se manifestă în diferite forme, uneori foarte ușoare. Vreau să spun că poți fi un om pe deplin integrat și inteligent și să prezinți totuși una dintre trăsăturile astea, care nu-ți afectează deloc viața. Cu siguranță, noi, tu și eu, prezentăm vreuna și n-am știut niciodată, nu ne-a afectat cu nimic, mă-nțelegi! Exact, o viață absolut normală. Și Albert o poate avea, dar după sperietura pe care ne-a tras-o tuturor, considerăm necesar… Da, luăm în calcul și terapia, evident. Dar asta, după, când o să ne fie destul de clar… Vom avea nevoie de puțin timp. Acum psihologa vrea să se întâlnească cu voi doi, tatăl și mama, să discutați despre copilăria lui Albert, despre relațiile din familie, despre antecedente ce pot fi relevante. Sunt foarte importante primele luni de viață. Vrem să le studiem cu lupa. Ei, nu-i nimic dacă nu-ți amintești. Nu ți-ai făcut un caiet cu întâmplări, n-ai ținut jurnal? Multe mame o… Nu-i nimic, omule, cu siguranță, când va veni momentul o să-ți aduci aminte. Sunt lucruri care nu se uită, nu-i așa? Psihologa îmi va da apoi rezultatul probelor și poate vă solicit și eu o întrevedere, nu știu încă. Cel mai probabil, da, mă-nțelegi! Aaa, să nu uit. Psihologa o să aibă nevoie de permisiunea voastră ca să înregistreze totul. Va trebui să semnezi o autorizație. Vrea să înregistreze discuțiile cu Albert, sesiunile, diferitele teste. Evident, nu le va folosi în nici un alt scop. Înregistrările servesc doar pentru a reexamina reacțiile pacientului în fața a diferite tipuri de stimuli. Îi ajută mult pe terapeuți să depisteze mici lucruri

care nu s-au văzut în timpul… Aaa, nu vrei? Dintr-un anume motiv? Evident, ai dreptul, e fiul tău. Doar că nu înțeleg de ce te opui la… De acord, de acord, am înțeles. O să-i comunic colegei mele, nu-ți face probleme. E ciudat, mă-nțelegi! Dar dacă asta vrei… Aș vrea să-ți amintesc că suntem aici să-ți ajutăm fiul și să vă ajutăm pe voi. Treaba noastră nu e să facem din țânțar armăsar, cum zici tu. Bun, dacă nu ai încredere în munca noastră, poate ar trebui să regândim totul înainte de a începe, deși cred sincer că Albert are nevoie de ajutor, mă-nțelegi! Eu cred că tu-l ajuți, dar uneori nu-i destul. De fapt, noi toți avem nevoie, în vreun moment din viață, de ajutor profesionist. Nu-i ceva rău. Nu e vorba să-l clasificăm, Reina. Dar astăzi dispunem de o serie de instrumente foarte utile, care ne permit să aflăm… Nu vrem să-ți etichetăm fiul, ți-am spus. Îmi pare rău că gândești așa, mă-nțelegi! Și-mi pare rău și că nu ai încredere în metodele noastre, energia asta atât de negativă îți afectează fiul și nu de asta are nevoie. Sigur că ai tot dreptul să crezi ce vrei și, la fel, să nu-l aduci, dar să renunți la tratament, de la bun început, mi se pare un act total iresponsabil, mă-nțelegi! Și eu ți-am vorbit clar. Îmi pare foarte rău, Reina, dar va trebui să informez despre atitudinea ta întreaga echipă psihopedagogică a liceului. Presupun că îți vor cere, în curând, să aveți o întâlnire ca să vorbiți despre toate astea și să vadă ce măsuri trebuie aplicate. Nu știu ce măsuri, n-am cum știi de una singură, asta e treabă de echipă, nu pot vorbi în numele colegilor. Dar, personal, cred că greșești. Uneori nu e de-ajuns să iubești și să iei decizii. Trebuie să iubești cum e bine și să iei deciziile corecte, mă-nțelegi!

82

Cărările vieții. Se gândește uneori. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Sam, ar fi putut fi una dintre femeile curajoase care decid să fie mame singure. Care luptă împotriva disperării și încearcă, încearcă iarăși, închid gura celor care le cenzurează, care vor să le descurajeze. Și, când reușesc, se simt veșnic împovărate de responsabilitatea de-a fi decis singure și idealizează deciziile împărtășite cu bărbatul pe care nu-l au.

Nu-i place să vorbească despre primele luni din viața copilului ei, nu fiindcă n-ar avea ce povesti, dimpotrivă: are atâtea și atât de încurcate, încât

știe că, oricât ar explica, nimeni n-ar ajunge s-o înțeleagă pe deplin.

Chiar de la ieșirea din sala de nașteri cu copilul, s-a trezit într-un puzzle absurd. Un joc cu prea multe piese. Fèlix, în calitate de soț încă legitim – demonstrabil – al proaspetei mame, s-a ocupat de hârtii, începând cu cea mai grabnică: înregistrarea copilului ca fiu al lui la starea civilă. Sam aștepta să-l vadă pe soț ieșind din parcarea clinicii ca să se strecoare în camera 218, cea a Reinei, să ia în brațe copilul, să mai verse câte o lacrimă. Dacă apărea cineva, arma era disimularea. În caz de nevoie, avea pregătită o întreagă disertație ca să fie clar că e doar un prieten. Când nu era năucită de noua ei condiție de mamă, Reina își petrecea timpul dorindu-și să plece Fèlix și să vină Sam. Și lamentându-se, în sinea ei, că are asemenea dorințe atât de puțin potrivite pentru o primipară.

La externare, a decis să se ducă acasă la Cristina. Nu voia să se întoarcă în apartamentul minuscul unde ea și Samuel se ascunseseră în ultimele luni de sarcină, prefăcându-se că totul este în ordine. Simțea că parcă viața se dislocase, parcă deodată nimic nu mai era la locul lui. Voia timp de gândire. Exact ce nu avea.

În apartamentul din strada Verdi, în timp ce maică-sa îi pregătea supe speciale pentru lăuze, primea vizitele amândurora. Sam venea dimineața, împingea căruciorul, o ajuta să se așeze, voia s-o ajute în tot, o făcea să râdă. Lua în brațe băiatul, îl săruta, îi făcea cărarea într-o parte cu degetele, îi punea porecle amuzante – pufuleț, gremlin, consecință… – , îi vorbea ca și cum l-ar fi putut înțelege. Dădeau ture prin cartier, se opreau să stea de vorbă cu vecinele care nu știau nimic și-l luau pe Sam drept soțul legitim, uneori gustau ceva în vreo cafenea sau la vreo terasă. Mâna lui Sam aluneca pe masă ca s-o atingă pe-a ei cu vârful degetelor. Când Reina îi zicea că ar vrea ca lucrurile să fie mai ușoare, mai normale, Sam îi răspundea:

— Dacă mă lași să stau lângă el, indiferent în ce fel, nu-ți mai cer nimic.

Fèlix venea seara, când ieșea de la serviciu. Se așezau în living și se uitau la televizor, în timp ce băiatul sugea. Fèlix nu îndrăznea să-l ia în brațe pe Albert. Zicea că-i e frică să nu-l frângă. Îl privea de-aproape, cu o venerație timidă. Cum o privea și pe ea. De parcă s-ar fi temut să n-o frângă. Acum, că era mamă, îi spunea, o plăcea mai mult ca înainte. Îi amintea de mama lui, i-a zis o dată, cu ochii umezi. Reina îi povestea despre copil fiindcă nu știa ce să

spună. Când rămâneau un moment tăcuți, el o întreba:

— De ce nu vii cu mine acasă?

Reina își petrecea nopțile repetând listele de pro și contra făcute cu luni în urmă. Albert se trezea cu noaptea-n cap și era mâncăcios, îi lăsa puține pauze. Era singură fiindcă așa alesese. Uneori își dorea pe cineva lângă ea, nimic mai mult. Pe cineva care s-o ajute nopțile, când era epuizată și copilul o solicita. Își amintea cărările vieții. Se gândea cum ar fi să se despartă de amândoi și să rămână doar cu copilul. În cea mai mare parte a timpului, îi era dor doar de Sam. Inima își făcea propriile liste, extravagante, sincere. Îi spunea că nimic nu era bine. Că ea și Sam nu avuseseră timp de nimic, nici măcar să se cunoască și că meritau un pic de calm ca să aibă aceleași șanse ca restul oamenilor care se îndrăgostesc. Dar teama o oprea.

A încercat să-și dea explicații pentru tergiversare: poate dănțuiala hormonilor, starea de extenuare sau circumstanțele excepționale, asta o împingea spre Sam. Poate ar trebui să uite totul și să revină cu Fèlix în locul pe care cândva îl considerase casa ei și care de mult încetase să mai fie. Să uite. Poate era posibil să-și piardă memoria. Să-l uite pe Samuel și tot ce-i dăruise. Sau poate nu. Poate o să trăiască din amintiri și o să moară ducându-i dorul, căindu-se că n-a fost destul de curajoasă. A fost pe punctul de a încerca.

Noaptea, când avea grijă de Albert singură-singurică, îi trimitea mesaje lui Samuel, la care el răspundea imediat, indiferent de oră. „Băiatul e haplea, nu-mi face probleme cu mâncarea.“ „Evident, fiindcă știe că a venit să hăpăie lumea.“ „Mi-e dor de tine.“ „Nu trebuie, mă ai mereu aici.“ „Nu poți să-ți închipui cât sunt de obosită.“ „Îmi pare rău că nu te pot ajuta.“

O dată l-a întrebat: „Cum de ești treaz la ora asta? Știi că e patru dimineața?“ Samuel a răspuns: „Vreau să fiu cu tine chiar și când nu sunt.“

Câteodată se întreabă care a fost cel mai mare defect al lui Fèlix, dacă a avut vreunul. Că era atât de bleg? Că părea bătrân când era tânăr? Dezinteresul pentru tot ce-i plăcea ei? Că era sigur de prea multe lucruri, începând cu ea? Că nu rostea cuvintele potrivite când trebuia? Sau, pur și simplu, că nu știa să fie ca Sam? Că nu era Sam?

De pe-o zi pe alta hotărâse că nu-l iubește. Că n-o să-l mai poată iubi niciodată. O înspăimântase atâta certitudine dintr-odată, căci de când

rămăsese însărcinată nimic nu-i era clar. Parcă brusc i se risipise ceața din fața ochilor și lăsase un drum orbitor, inundat de soare. Singurul drum pe care și-l dorea, Samuel. Cărările vieții. Vine un moment când trebuie s-o apuci pe una și să le părăsești pe celelalte. Nu e decizie care să nu implice renunțări și riscuri.

A doua zi și-a strâns lucrurile ei și ale lui Albert, și-a luat rămas-bun de la mama ei, a chemat un taxi și i-a dat șoferului adresa lui Samuel.

Gata cu atâta comedie.

83

„Reina, trebuie să vorbesc neapărat cu tine. Știu că ieri m-ai trimis la dracu', mai mult sau mai puțin pentru totdeauna, asta am înțeles, dar am probleme cu hotelul și singur nu mă descurc. Sună-mă, te rog, când poți."

E un mesaj de la Tom. Cu câteva zile în urmă, când îi salvase numărul în agenda mobilului, hotărâse s-o facă sub un nume care să nu trezească bănuieli. Bănuieli lui Sam, evident. De aceea în partea de sus a mesajului apare Mr. Miller, nume complet invizibil într-o agendă, a ei, plină de nume străine. Alături, o fotografie din profil, în care se vede un palmier și o plajă cu ape albastru-turcoaz. Acest Mr. Miller putea fi orice responsabil de resurse umane din orice companie din lume. Falsificarea numelui cuiva în agenda mobilului ar putea fi considerată primul pas al unei infidelități consumate.

Reina apasă pe pictograma apărută pe telefon sus, în dreapta. Sună. Tomàs era pesemne cu telefonul în mână, căci răspunde rapidissim.

— Mulțumesc, Reina, că mă suni. Ce porcărie!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Acum câteva minute am coborât la micul dejun. Domnișoara de la ușă, cea care stă în spatele pupitrului și verifică numărul camerelor, m-a întrebat de-al meu, ca ieri. Doar că, găsindu-l pe listă, mi-a zis că nu am micul dejun inclus în prețul camerei. I-am spus că trebuie să fie o greșeală, că ieri am fost două persoane, dar că tu a trebuit să pleci din motive personale. S-a uitat din nou și mi-a zis: „Nu-i nici o greșeală, domnule Moliner. Va trebui să treceți pe la recepție să vi se explice. Probabil au fost schimbări în condițiile de rezervare, îmi pare foarte rău." M-am dus imediat, evident speriat. La

recepție mi s-a spus că Newzer a anulat rezervarea. Înseamnă că au sunat să comunice că își asumă doar nopțile în care ai dormit aici tu, și restul facturii mă privește, că am rămas aici ca un idiot. Am întrebat cât costă, să aflu despre ce dezastru e vorba. Știi cât mi s-a spus?

— Vreo trei mii?

— Trei mii șase sute optzeci și nouă de euro, cu micul dejun inclus. E o nebunie, Reina. Nu pot să plătesc suma asta. Și chiar dac-aș putea, e de neconceput. Cum să explic partenerei mele asta?

Până acum Reina nu știa că Tomàs are parteneră. Știa că, la un moment dat, avusese soție, ca orice om, mai mult sau mai puțin. Și, la un moment dat, o fi divorțat. Și și-a găsit iar pereche, tot ca orice om. Prin ce s-or fi asemănând și s-or fi deosebind soția și partenera lui Tom? Cu care din cele două ar fi putut fi mai prietenă? Seamănă vreuna cu ea? Ce tâmpenii îi trec prin cap? Oricum, nu contează. E o informație pentru mai buna cunoaștere a personajului. Dacă personajul n-ar fi pe punctul de a ieși din scenă și nu mai merită aprofundat.

— Lasă-mă să văd ce pot face.

— Fă-o, te, rog, Reina. E prea de tot. Dac-aș fi știut că așa o să meargă lucrurile, aș fi rămas cuminte la Barcelona și te-aș fi așteptat. Trei mii șase sute de euro! Cea mai scumpă tăvăleală din viața mea! Nu i-aș fi cheltuit nici c-o curvă de lux…

Când o iau razna lucrurile, o iau și cuvintele. Reina își zice că, într-un fel, merită acest comentariu. E pedeapsa divină că s-a culcat cu un imbecil.

84

Nu mai dă atenție știrilor mute de pe ecranul televizorului. S-a plictisit să tot vadă aceleași imagini. De fapt, în asta constă lumea, viața: să privești imagini ce se repetă la nesfârșit, până-n ziua când hotărăști că ți-e de-ajuns și te deconectezi.

Donald Trump salutând de pe scările unui avion, cu chica vâlvoi – ce are pe cap omul ăsta? Parcă și-a pus un cuib de păsări, prea zburlit și galben ca să fie fals – și lângă el păpușa languroasă care-i este soție, a nu știu câta, că s-a-nsurat de două-trei ori, cine-ar fi zis, apoi o să apară un înțelept din ăia care

pălăvrăgesc la televizor, vrea să ne facă să credem că fetele de azi se căsătoresc numai din dragoste. Și iar Tusk dând mâna cu Theresa May și Puigdemont, ținând un discurs în fața unui steag al Cataloniei și al unuia european, și Valentino Rossi pe Yamaha lui albastră și țurțurii de la Fontana di Trevi și bucuria copiilor din nu știu ce sat din Germania care și-au petrecut ziua făcând oameni de zăpadă. Și, din nou, totul, ca un cântec plicticos, până la extenuare.

Se uită un pic mai atentă doar când apare pata de culoare albastru de Prusia. A privit-o atât, încât, doar zărind-o, își dă seama că nu mai e în același loc. Furtuna se îndepărtează. Se îndreaptă spre Dubăsari și Kiev, poate ajunge până la Moscova, să le complice rușilor viața. Încă se uită când apare tânăra blondă cu un zâmbet promițător și-i zice:

— Ați văzut? – Arată spre celălalt ecran, cel cu informații despre zboruri.

Ceva s-a schimbat la zborul de Barcelona. Și nu numai. Acolo unde până acum citeai *Delayed*, un șir de *delayeds* exasperante, acum a apărut un anunț: *Gate info in 30 minutes*. Informații despre poarta de îmbarcare în treizeci de minute. Ceva a început să se trezească în gheață și zăpadă.

— Lucrurile încep să se miște, priviți – și fata arată spre fereastra din cealaltă parte a *business lounge*, unde în peisajul unei zile ce se înfiripează timid se văd lumini colorate înaintând pe piste. Mașinile personalului, presupune Reina, și poate primele echipaje în drum spre norocoasele avioane care vor pleca primele.

— Curând veți fi acasă, zâmbește tânăra.

85

Reina se grăbește să comunice vestea.

„Se pare că decolăm curând“, îi scrie lui Sam. Întâi o bifă, apoi două, gri, albastre.

Online. Scrie. *Online*.

Sam nu se grăbește. Poate dormea. Poate nu știe ce să-i spună. Poate nu vrea să-i spună nimic.

După câteva secunde: Scrie.

Înainte să ajungă vreun răspuns, sus se schimbă din nou: *Online*.

În sfârşit, intră mesajul. Scurt, rece:

„Drum bun.“

Blochează ecranul. Începe să-şi strângă lucrurile.

Adevăratul mesaj, uneori, e tot ce nu se spune.

86

Barul Manuel avea o tejghea argintie, şase mese de plastic şi, în fund, o uşă cu perdea din mărgele de lemn care făceau clinc-clinc, prin care se intra într-o toaletă unisex murdară, folosită şi ca depozit de cutii cu sticle goale. Nu era chiar sordid, dar aproape. Era singurul bar din apropierea minusculului apartament al lui Samuel, al Reinei şi al lui Albert, care avea doar trei luni şi, ca atare, avea nevoie să fie lângă mamă tot timpul. Fèlix venise în vizită, dar, cum a sunat la interfon, vocea Reinei i-a comunicat că vrea să stea de vorbă cu el, coboară imediat. Dacă ar fi avut mai multe opţiuni, n-ar fi ales niciodată barul Manuel ca scenă a acestei discuţii.

Îşi repetase intervenţia ca pe o conferinţă. O să înceapă printr-o abordare treptată a temei, se va centra apoi pe dificultăţile concrete şi, la sfârşit, concluzia. Prima parte a rostit-o pe nerăsuflate, în timp ce stăpânul barului, pe care nu-l chema Manuel, era prins în huruitul espressorului, preparând cele două macchiato pe care le comandaseră.

Întâi, i-a trântit un discurs despre dacă este moral să minţi o făptură inocentă. Ar putea el să trăiască cu această povară pe conştiinţă? Ar putea dormi liniştit tot restul vieţii lui ştiind că a ascuns ceva important unui omuleţ care crede în el orbeşte? Ceva legat de propria identitate, de locul lui în lume? Crede, ca ea, că a te purta ca şi cum faptele n-ar exista, acreditând înşelăciunea, e un mod de-a face rău multor oameni care nu aveau nici o vină?

Fèlix a privit-o cu ochii mijiţi şi-a zis că poate unii, da, aveau o vină.

Reina a respirat adânc – nu-i era uşor – cât aştepta să li se pună cafelele pe masă. A continuat cu a doua parte a discursului pregătit.

Nu era mândră de ce făcuse, sub nici o formă. Se încurcase cu un alt bărbat. Se îndrăgostise de el. Nu voia să-i facă rău, dar e greu să nu-i faci rău cuiva căruia-i spui că nu-i loc pentru el în viaţa ta. Când între doi oameni

rămâne doar „Nu te mai iubesc“ înseamnă că de mult nu mai era nimic de spus. Îi părea foarte rău, și ea ar fi preferat să dureze veșnic, dar acum aflase că nu trebuie să-ți faci planuri pe termen atât de lung, că viața e plină de cotituri și de zgâlțâieli și că surprizele fac parte din drum. Acum se simțea mai senină, lucrurile îi erau mai clare, chibzuise mult, plânsese mult, întorsese situația pe toate fețele și-i jura că ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l rănească, că ținea la el, că pentru ea era un om important și de-aceea-i venise în minte că…

Fèlix părea o stană de piatră. Una dintre acele statui staliniste care-ți dau fiori.

— Reina, ce încerci să-mi spui?

Păi, doar că fiii au dreptul să stea cu părinții. Și, mai mult, că părinții ar trebui să nu le ascundă identitatea. Nu e bine ca un copil să crească înșelat în privința unui aspect atât de important. De-asta credea că a venit timpul să lămurească lucrurile. Adică să le facă tuturor cunoscute, să pună ordine în viețile lor și în viața micuțului Albert, să-și asume ce făcuseră toți trei – da, toți trei – și să-i ofere copilului șansa de a se simți mândru de adulții lui. Nu i se părea frumos? Ca într-o zi să-i poată privi și să le spună: N-ați umblat cu fofârlica, sunt mândru de voi.

— Și, după tine, ce trebuie să facem?

Era epuizată de-atâta dat târcoale, nu mai putea, nu se-așteptase să-i pună atâtea bețe-n roate, ce Dumnezeu! Cum, ce? Știa perfect despre ce este vorba. De câteva luni se tot prefăceau, se făceau că e ceva normal un nou-născut și doi tați. Știa că nu făcuse lucrurile cum trebuie, dar acum, finalmente, credea că sosise momentul să pună lucrurile la locul lor și spera că vede și el că e o chestie de bun-simț. Bun-simț comun, atâta tot. E de la sine înțeles. Nu i-a spus că ultimele vorbe erau tipice pentru Sam.

— Ce e de la sine înțeles?

— Că fiii trebuie să stea cu părinții.

— Clar. La fel cred și eu. Iar tatăl lui Albert sunt eu. O spune certificatul de naștere.

— Doar fiindcă încă eram căsătoriți. Fiindcă legea presupune că, dacă ești soțul meu, copilul este al tău. Doar hârtia asta spune că e al tău. Tu și cu mine știm că nu.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Bineînțeles că știi. Când am rămas însărcinată, nu mă mai atinseseși de zece luni.

— Ei și? Cine știe?

— Tu. Tu știi că Albert n-are cum să fie al tău.

— Nu contează de unde a venit spermatozoidul.

— Nu contează? Reina a rămas cu gura căscată.

— Important e că a venit.

— A venit fiindcă l-a adus altul!

— Așa spui tu.

— Așa s-a-ntâmplat.

— Ar putea fi și rezultatul unei inseminări artificiale. Cu spermă de la un necunoscut.

— Ar putea, dar nu e.

— Pentru mine e ca și cum ar fi.

— Ai crește un copil știind bine că nu-i al tău?

— Albert este al meu. Vrei să vezi hârtia care o spune?

— De ce?

Fèlix a privit-o, atât de înțepenit în poziția lui, că nici măcar nu înțelegea întrebarea.

— De ce… ce?

— De ce ai crește un copil care nu e al tău?

— Nici copiii adoptați nu sunt ai părinților și ei îi cresc.

— Dar copilul ăsta are tată.

— Deocamdată. Să vedem cât durează până te lasă cu ochii-n soare. Eu n-aș face-o niciodată. Sunt soțul tău, ți-aduci aminte?

— Ești nebun. Ești bolnav. Sau n-ai nici un pic de demnitate.

Reina simțea că turbează și a așteptat să-i treacă furia. A treia parte a discursului ei se dusese de râpă. Logic: discursul fusese conceput pentru oameni rezonabili, capabili de un raționament logic.

— Fèlix. – L-a privit drept în ochi, să înțeleagă ce urma să-i zică. – Ascultă-mă. Dacă vrei să-l vezi în continuare pe Albert, înțeleg. Poți fi un prieten apropiat al familiei, un fel de unchi. Și Samuel e singur la părinți, n-o să-ți facă nimeni concurență. Nu vreau să te împiedic să-l vezi, după toate

lunile astea în care ţi l-ai imaginat ca fiul tău.

Fèlix se pusese acum în gardă şi o privea cu indignare. Spusese o prostie. Până şi ea, care o gândise, îşi dădea seama. Dar era singura consolare care-i trecuse prin cap ca să nu-l lase singur, fără nimic. O consolare imposibilă.

— Eu şi Samuel am decis să facem ce trebuie să facem, Fèlix. Îl vom revendica pe Albert ca fiul nostru, al lui Sam şi al meu. Ne-am programat pentru testele ADN. Testele sunt un demers legal, o condiţie pentru prezentarea cererii de stabilire a paternităţii. Avocata mea crede că pentru tine cel mai bine e să nu te prezinţi. Să laşi lucrurile să curgă şi gata. N-ai nici o şansă să câştigi. Albert e copilul lui Sam, sunt sigură sută la sută. Şi tu eşti, Fèlix, de mult. Recunoaşte! Oricât ai nega, o ştii de mult. Aşa-i?

— În concluzie, a conchis acru, vreţi să-mi luaţi tot.

— Nu vreau să-ţi iau nimic. Caut doar mod…

Fèlix s-a ridicat atât de brusc, că a dărâmat scaunul. I-a aruncat o privire aprigă, a deschis gura să zică ceva, dar s-a răzgândit, s-a răsucit pe călcâie şi-a luat-o, cu paşi furioşi, spre stradă. A lăsat neplătite cele două cafele, şi pe Reina în pragul unui atac de panică.

87

Mesaj la 8:42:

„Bună, Reina, sunt Alba. Îmi pare foarte rău de încercarea prin care treceţi. Sper să se termine totul cu bine. Assumpta mi-a cerut să-ţi dau numărul de telefon de la şcoala de cascadori a lui Ester Parra. Se cheamă Risky Shot. Am doar un număr de mobil. Ţi-l trimit chiar acum. Sper să-ţi fie de folos. Fèlix nu ştie că te sun. Nu-i spune, bine? Din nu ştiu ce motiv, nu vrea să ne împrietenim. Eu nu înţeleg, dar ce să facem? Bun, te las, că vorbesc prea mult. Ai grijă de tine.“

Mesajul o surprinde. Nu se aştepta. Răceala sau distanţa nu i se potrivesc deloc Albei. Ce l-o fi apucat pe fostul ei soţ? O fi crezând că pe Alba o poate controla mai mult decât pe Assumpta?

Pe ecran apare un dreptunghi alb: Contact. Acceptare. Refuz.

Acceptă. Risky Shot a fost adăugat la contactele tale.

Apelează numărul. Sună.

Poate e prea devreme, își zice, dar la celălalt capăt o voce de femeie îi răspunde:

— Alo?

— Bună dimineața, aș vrea să vorbesc cu Ester Parra.

— Ce doriți? – După voce înțelege că e prea devreme.

— Sunt Reina Gené, mama lui Albert Gama.

— Despre ce-i vorba? – Detectează o mică reacție. Interes? Amabilitate?

— Știu că e cam devreme.

Reina privește ecranul televizorului din fața ei. Dacă în România e nouă fără un sfert, la Barcelona e opt fără un sfert. Poate într-adevăr a depășit limitele bunei-cuviințe. Ar trebui să se gândească mai bine înainte de a face ceva.

— Da, puțin, zice vocea de la celălalt capăt.

— Aveți dreptate. Scuzați-mă. Sunt într-o călătorie și mă tem că nu știu cât e ceasul. Vă sun fiindcă am nevoie de un pic de ajutor.

— Spuneți.

— Albert, fiul meu, a participat la unul dintre cursurile de cascadori de la școala dumneavoastră.

— Aha.

— Îi place foarte mult. Crede că are vocație pentru… Îi e de mult clar că vrea să se dedice lumii filmului.

— Îl cunosc. Ia lucrurile foarte în serios, zice femeia cu atât de puțin entuziasm, încât Reina și-o imaginează așezată pe scaunul WC-ului tăindu-și unghiile de la picioare.

— Problema e că, în cele patru luni cât a durat cursul, am observat o schimbare la fiul nostru – folosirea pluralului o face să se simtă mai puțin fragilă – și-am vrea să vă întrebăm dacă dumneavoastră ați constatat ceva ce ar trebui să știm.

— La ce vă referiți?

— Nu știm. Vreo relație, negativă sau pozitivă, cu vreun coleg sau vreo colegă. Vreo ceartă, vreo supărare… orice.

— Asta-i o școală de cinema… Scuze, cum ați spus că vă cheamă?

— Reina.

— Asta-i o școală de cinema, Reina. Nu o școală primară.

— Da, înțeleg. Dar mă gândeam că poate ați detectat ce…

— Detectat? – o întrerupe. – Albert e măricel, am impresia. De ce-l supravegheați ca un polițist?

— Albert e minor – subliniază Reina – și-l supraveghez fiindcă sunt mama lui. Cred că e datoria mea.

— E la vârsta când deja poate lucra, nu? Poate hotărî singur. Vă amintesc, cursurile noastre sunt de formare profesională. Părinții n-au nici un rol.

— Dumneavoastră, Ester, nu aveți copii, așa-i?

Tăcerea arată că întrebarea n-a picat bine.

— Eu nu v-am spus numele meu.

— Aveți dreptate. Dar sunteți Ester, nu?

— Îmi pare rău că nu vă pot ajuta, Reina, adaugă și se grăbește să închidă, să fie ea prima.

88

Încă furioasă, Reina scrie în bara de căutare „Ester Parra“. Găsește din nou pagina oficială a școlii – Ți-ar plăcea să devii cascador? –, deja o știe, acum se duce direct la secțiunea de materiale video peste care înainte trecuse. O colecție de scene din filme înregistrate la Risky Shot. Trebuie să aștepte până la pagina următoare ca să dea peste un interviu cu Ester Parra. Nu se spune nici cine i l-a luat, nici unde s-a difuzat, dar nu pare prea profesionist. Poate o mică televiziune locală sau o fi o lucrare ca acelea pe care studenții la ziaristică trebuie să le prezinte la sfârșitul anului doi. Poartă titlul „Îmi place să încalc toate regulile“. Îl deschide, apasă pe triunghi și privește atentă. Un prezentator tinerel, cu ochelari cu rame verzi din acetat, citește cam țeapăn o prezentare de pe o hârtie.

Ester Parra nu-și spune vârsta, dar sigur are peste patruzeci de ani, poate patruzeci și trei sau patruzeci și patru. Înălțimea, un metru cincizeci și nouă centimetri, greutatea patruzeci și opt kilograme, când era mică, a fost exmatriculată din trei școli, dar asta n-a împiedicat-o să ajungă una dintre cele mai influente femei din sectorul său – cel al efectelor speciale – din toată Europa, a lucrat și în producții americane, mai ales ca pilot în curse de mare risc. În urmă cu nouă ani a hotărât să se reinventeze fondând compania Risky

Shot, care în scurt timp a devenit una de referinţă atât pentru profesionişti, cât şi pentru amatori. Printre cei care o cunosc, Ester Parra are faimă de perfecţionistă, exigentă şi destul de excentrică. Cel mai mare talent al său este, cum afirmă ea însăşi, acela de „a descoperi diamante brute“. Îi place să se înconjoare de oameni tineri şi să-i ajute să descopere – sunt cuvintele ei – „cum să dea tot ce pot din ei“. Astăzi se află aici ca să ne vorbească despre apropiatele ei proiecte profesionale şi, de asemenea, să ne povestească şi despre ea; se autodefineşte drept o femeie dificilă, obişnuită să facă ce vrea, dependentă de succes atât personal, cât şi economic. Bună seara şi bine aţi venit, Ester Parra.

Doar văzând-o cum zâmbeşte ca să salute şi-i e antipatică. Îi observă mişcările şi îmbrăcămintea. O femeie atletică, cu trup zvelt, numai fibră, şi braţe musculoase, vârâtă în nişte blugi strâmţi, şi un top negru transparent sub care se zăresc un sutien tot negru şi nişte sâni rotunzi ca două mingi de petancă. Nici o bijuterie. Onduleurile bine marcate ale părului îi cad pe umeri. Ţine o mână sprijinită pe genunchi, cu unghiile vopsite în roşu Chanel. Pantofi cu toc cui. O femeie care se place când se priveşte în oglindă.

Înregistrarea este făcută într-o hală de mari dimensiuni. În spatele intervievatei se văd un tatami enorm, o saltea gonflabilă de culoare neagră, o schelă metalică cu diferite nivele şi jumătate dintr-o maşină de un albastru închis. Evident, locul este legat de mediul ei profesional. Poate al ei personal.

Intervievatorul, să fie cu un an-doi mai mare decât Albert, vrea să afle proiectele profesionale imediate ale invitatei. Pare că tremură de emoţie şi trezeşte atâta milă, încât Reina preferă să nu-l privească. Profită să citească ecranul care anunţă zborurile, să vadă dacă sunt noutăţi. Totul se mişcă la fel ca înainte. Lent. Revine la interviu când răspunde Ester: Acum e prinsă într-un proiect care o bucură mult, zice. O colaborare cu un important studio din Statele Unite, la un lungmetraj de acţiune filmat în Republica Dominicană. Cel mai mare proiect în care a fost implicată vreodată atât ca buget, cât şi ca timp de pregătire şi repetiţii. Timpul pentru repetiţii e foarte important în formarea actorilor. Aici aproape că nu avem. Lucrul cu bugete mari are mari avantaje. Mai sunt şi proiecte europene şi naţionale şi un serial de televiziune care se va filma începând din…

Prezentatorul o întreabă cum vede situaţia cinematografului spaniol şi

european.

Ester răspunde că în Europa sunt situații diferite. Foarte bună în țări ca Franța, care, într-adevăr, își apreciază cultura și o promovează. Aici însă să faci cinema înseamnă să-ți petreci viața cerșind bani și lucrând cu bugete foarte mici. Aici nu facem ce știm sau ce am putea face. Facem doar ce putem, atât.

Următoarea întrebare e un clișeu: Cum e să lucrezi, ca femeie, într-o lume a bărbaților?

Ester se simte comodă printre colegii ei bărbați. Câteodată e foarte bine să fii o excepție, crede. În viață trebuie să știi să profiți de tot, mai ales de lucrurile fără soluție, ca, de exemplu, să fii femeie, bărbat, înalt, scund sau mai urât ca păcatul. La școală le spun elevilor: să caute să afle cum pot valorifica acea parte din ei pe care n-o pot schimba.

Ea cum a făcut ca să o valorifice?

Ester Parra nu crede că e locul aici să explice. Dacă vrea, se întâlnesc într-o zi singuri-singurei și-o să-i povestească de-a fir a păr. Fraza, provocatoare și nelalocul ei, o rostește apropiindu-se la mai puțin de jumătate de metru de intervievator, privindu-l în ochi. Un gest de superioritate, de supremație, de putere absolută. Mai mult: de amenințare.

Evident, obține ce-și propune: intervievatorul se fâstâcește. Îi cad hârtiile. E nevoit să le strângă, să le pună în ordine. Cadru întreg, vedere laterală: o arată pe Ester așezată ca o zeiță impasibilă, în timp ce bietul băiat adună hârtiile căzute la câțiva centimetri de vârfurile pantofilor ei. Își revine cât de repede poate și continuă.

A înțeles că nu-i place să dea interviuri și-ar vrea să știe de ce. Nu este de presupus că pentru cei din breasla ei e bine să apară la televizor? Că înseamnă publicitate? Sărmanul asudă, vede deja că tema îl împinge spre zone obscure.

Îi explică imediat, ca să înțeleagă, zice ea. Ce-i place cu adevărat în fața camerei este să sară sau să ardă de vie. N-o deranjează nici să se dezbrace, dacă trebuie. Dar să vorbească, nu. Când vorbește, devine agitată și niciodată nu găsește ce să spună. Acesta este, iată, motivul pentru care nu acordă interviuri. Acesta și faptul că nu duce lipsă de clienți, dimpotrivă, are prea mulți, căci compania ei este cea mai bună și ea își ajustează foarte bine devizele. În plus, nu crede că viața ei prezintă interes pentru cineva. Nu-i

place să plictisească lumea, adaugă, şi cu-atât mai puţin să se plictisească.

Ridurile pe care parcă i le zăreşte în jurul ochilor o trădează. Ca şi rictusul buzelor. Nici ea nu crede ce spune. Poate nu acordă interviuri fiindcă ascunde ceva. Se consideră irezistibilă, mult deasupra celorlalţi oameni. Ester Parra este profund îndrăgostită de Ester Parra.

Cu un zâmbet tâmp, intervievatorul zice că e interesant, da. Foarte. Şi că vorbeşte bine în faţa camerei, nu înţelege de ce…

Să-ţi repet răspunsul, scumpule? zice ea şi zâmbeşte, ispititoare, rea, şi adaugă că face mult mai bine alte lucruri, dacă ar putea să-i arate! Bietul novice n-a fost niciodată atât de năucit.

Reinei i-ar plăcea s-o trimită la dracu’ pe javră. Ce directoare e imbecila asta? Continuă doar fiindcă are legătură cu fiul ei, deşi nu înţelege cum ar fi posibil.

Nici despre viaţa ei personală nu se ştie nimic, observă intervievatorul, tot mai intimidat.

Ea spune că n-are nimeni treabă cu viaţa ei personală, dar dacă ar fi cunoscută, mulţi ar critica-o. Îi place să trăiască aşa cum crede.

Ester Parra încheie fiecare răspuns cu un gest de suficienţă. Îşi pune un cot pe spătarul scaunului şi-şi ţuguie puţin buzele. E o persoană convinsă că are lumea la picioarele ei sau că o poate avea dacă vrea. Vorbeşte ridicând bărbia şi dând din mâini. Se joacă des cu părul, îşi pune un picior peste celălalt, îl dă jos. Nu poate analiza mai în detaliu, fiindcă televiziunea nu are suficiente mijloace pentru a instala o cameră care să se fixeze doar pe ea, planul interviului este fix, general şi uşor lateral.

Înainte de a-şi lua rămas-bun de la invitata de astăzi, căreia i se mulţumeşte foarte mult că a făcut o excepţie şi le-a acordat acest interviu, au pregătit o mică surpriză, un montaj cu câteva momente, pe care le-au putut găsi, din participările ei la filme. Ester Parra zâmbeşte, pare măgulită, imediat începe montajul. Muzică trepidantă şi o succesiune de scene de acţiune: un duel de acrobaţie şi scrimă, cu tot soiul de tumbe şi urmăriri; o săritură în zbor de pe crenelul unui castel, ea costumată în războinică medievală; o urmărire vertiginoasă între o maşină şi o motocicletă printr-un şir de tunele întunecoase, ce se sfârşeşte cu prăbuşirea maşinii – a celui rău – de pe o stâncă. Ultima imagine este din *making-off*-ul filmului: arată motocicleta

ajungând în zona cascadorilor. Motociclista face cu degetele semnul victoriei și-și ridică viziera. Apare sub ea privirea femeii din interviu, dar cu cincisprezece ani mai tânără. Își desface fermoarul salopetei și arată doi sâni atât de perfect rotunzi, că nu pot fi decât falși. Doar atunci observă că salopeta, strânsă pe corpul motociclistei de parcă ar vrea s-o sugrume, este aurie, ca și casca. O cască integrală, cu vizieră complet neagră. Ca în fotografia pe care i-a descris-o Fèlix cu câteva ore în urmă.

Decide să-i trimită lui Sam link-ul către interviu. Are nevoie de părerea lui. Dar i-ar pica bine și ca pretext ca să afle ce face, cum e, dacă vrea să vorbească cu ea sau consideră că nu-i nimic de spus, că e o problemă de-aia care, după el, e de la sine înțeleasă, sau dacă mai merită să piardă timpul cu ea.

Dacă s-a gândit s-o lase sau încă nu.

89

De fiecare dată când zice că sunt lucruri de la sine înțelese, Sam adaugă: Sunt lucruri ce cad din cauza propriei greutăți. Ca fructele prea coapte! Oricât de rău ți-ar părea, nu rămân în pom. După Samuel, dragostea, când se sfârșește, e ca un fruct prea copt. Nu poți să te lupți pentru cineva care-ți spune că nu te mai iubește. Și n-ar trebui să iubești pe cineva în care nu mai ai încredere. Și, evident, n-ai cum să vrei să fii tatăl unui copil care nu e copilul tău și care are alt tată. E de la sine înțeles.

Samuel i-o spusese de zeci de ori după discuția din barul Manuel. Ca s-o liniștească, fiindcă Reina avea o presimțire acută, oribilă, c-o să se-ntâmple ceva, că Fèlix clocește ceva. Dacă nu, cum de nu dădea semn de viață? A sunat-o abia după șase zile. Vrea să discute cu ea, a zis. Au stabilit întâlnirea într-un loc ciudat. Echidistant, după Fèlix. Echidistant față de ce? Reina n-avea nici o idee, nu pricepea nimic.

Cofetăria se numea Mudances, era în Born, pe strada Vidrieria, lângă Plaça de les Olles. Avea parter și etaj. Fèlix o aștepta sus, în fund, cu un gin tonic în față. A zis că e un loc discret, perfect. Avea înfățișarea aceea de statuie stalinistă, care nu anunța nimic bun. A așteptat-o să comande o cafea, ca să lanseze primul proiectil.

— M-am gândit mult. Am fost un caraghios tot timpul ăsta, dar pân-aici! Am luat o decizie. Vreau banii din vânzarea apartamentului. Ți-am făcut o somație. Bănuiesc că mâine primești înștiințarea. Dar am vrut să afli întâi de la mine.

— Ce bani?

— Cei care mi se cuvin. Jumătate. Sunt peste o sută de mii de euro.

— Dar ți i-am dat. Am făcut o înțelegere, nu ți-aduci aminte? Au intrat la mine în cont, apoi am scos jumătate numerar ca să-ți dau ce…

— Unde-i chitanța care dovedește?

Reina a simțit cum îi urcă un frison pe şira spinării. Intenția era a lui Fèlix, dar sfatul şi execuția aparțineau lui Pau. Teoretic, prietenul ei.

— Nu ai semnat nici o chitanță, nu ți-aduci aminte? A fost o înțelegere verbală. Ți-ai dat acordul.

— Să ceri totdeauna chitanță, Reina. Pentru orice. – Ton cinic care merita o reacție.

— Credeam că pot să mă-ncred în tine.

— Aaa, vezi? Aici semănăm. – Schimbare: de la cinism la ironie mușcătoare. – Și eu credeam că pot să mă-ncred în tine. Și-acum vrei să-mi iei copilul.

— Fèlix, ți-am explicat.

— Da, mi-ai explicat. Dar n-avea cum să-mi placă, nu? Credeai c-o să mă las aburit de dulcegăria pe care mi-ai servit-o cu orgoliul pe care o să-l simtă Albert când o fi mare? Prostii. Nu vreau să-mi pierd copilul.

— Nu este al tău.

— Legal, este. Mi-e de-ajuns.

— Va fi pentru puțin timp. Ți-am spus că…

— Sub nici o formă! N-o să-mi faci asta.

Ridicau vocea prea tare. Un cuplu a vrut să se instaleze sus, dar a renunțat văzând că atmosfera nu e prea bună.

— Uite, Fèlix – Reina încerca să vorbească pe un ton civilizat –, să căutăm altă soluție. Să nu ne încăpăț…

— Am deja soluția. De-asta te-am chemat.

— Te ascult.

— Tu uiți de pretenția ta și eu uit de a mea.

— Adică?

— Nici tu nu revendici paternitatea copilului, nici eu cei o sută de mii de euro.

L-a privit, neştiind ce să zică. Procesând ce auzise. Realizând ce fel de om era bărbatul care fusese – încă era – soţul ei. Prima mare dragoste din viaţa ei.

— Îmi cumperi copilul? – a şoptit, mai mult surprinsă decât supărată.

— Nu cumpăr nimic. Negociez.

Soseşte explozia de furie:

— O sută de mii de euro, ai zis?

— Ceva mai mult.

— Eşti imoral! Crezi că o să spun da?

— Bineînţeles. De-aia-ţi propun. Ai o sută de mii de euro? Poţi să-i ceri de la amantul tău?

Îi venea să-l strângă de gât cu mâinile ei. Atunci, mai mult ca oricând.

— Ascultă-mă bine. Răspunsul e nu! Un nu cât casa! Chiar de mi-ai cere milioane! Copilul meu nu e de vânzare. – S-a ridicat, trântind scaunul de perete şi a coborât scările de lemn din trei în trei, atât de zgomotos, încât clienţii de la bar au întrerupt discuţiile şi s-au întors să vadă ce cobora aşa, un cal sau ce.

90

„Ai citit comentariile de sub video? Uită-te la poza pe care ţi-o trimit.“

Mesajul lui Sam dezvăluie că deocamdată singurul punct de întâlnire posibil e Albert. Despre restul, mai bine nu vorbim. E urât, încurcat, doare. Poate o să găsească momentul. Sau poate nu.

Poza trimisă de Sam e o captură de ecran dintr-un chat în care cineva a creat un filtru cu subiectul „Curva Parra“. Comentariile cele mai consistente sunt ale unui Rick93_cascador şi ale unui StuntRigger. Amândoi par s-o cunoască bine. Tot ce ştie Reina despre lumea din spatele lumii *glamour* a filmului e graţie fiului ei. De la el a aflat că *stunt rigger* e un specialist de care depinde siguranţa actorilor atârnaţi de cabluri şi sfori în scenele de sărituri. Poate sub acest pseudonim se ascunde vreun profesionist de-al producătoarei sau un coleg.

Aşteaptă să-i trimită Sam link-ul cu întreaga discuţie şi trece la spionat.

Ricky93_cascador: „Am cunoscut-o pe Parra când făceam cursul la şcoala ei. Eu n-am pățit nimic, dar doi colegi au fost mai puțin norocoși. E un animal de pradă. Îi plac bucile tari și puțele virgine. Le promite mucoșilor c-o să le obțină de lucru, dar nu urmărește decât să și-o tragă. Ei cad în plasă și se tăvălesc cu profa. După ce și-a tras-o le dă papucii și caută alții noi.“

StuntRigger: „Tipa e dependentă de sex, e periculoasă. Știu sigur că-i place să angajeze tipi-prostituate. E de-aia care crede că profesioniștii dau mai puține bătăi de cap, nu urmăresc decât să satisfacă în pat clienta. Mi s-a spus că uneori își prostituează prietenii de cascadorie, dar de asta nu-s sigur.“

Nu se poate. Asta n-are cum să aibă de-a face cu ea, nici cu Albert. Cu el și mai puțin. Albert al ei.

Citește mai departe înmărmurită, moartă de frică. Caută, dar nu vrea să găsească. Se teme c-o să găsească.

PurplePink: „Hei, tripaților. Eu cred că o invidiați. O femeie învingătoare n-ajunge niciodată sus prin merite proprii, nu? Veșnic pe căi ocolite, altfel nu sunteți mulțumiți. Sunteți niște porci și niște macho.“

Rick93_cascador: „Nu e vorba de femei în general, PurplePink, ci de femeia asta în particular. Și pot să te-asigur că tot ce s-a spus e adevărat. Dac-am vorbi de-un regizor de peste patruzeci de ani care și-o trage cu o studentă de șaptișpe, nu ți s-ar părea anormal, este? Aici e același lucru, dar invers. Poate tu ai prejudecăți.“

PurplePink: „Prejudecăți? Ce spui? Câte femei știi care abuzează bărbați, tineri sau mai puțin tineri? Și câți bărbați care abuzează femei? Asta spune tot, cred.“

FlyingCat: „Scumpa mea PurplePink (apropo, ce măreț pseudonim!), deși ai dreptate când sugerezi că mai multe sunt femeile abuzate de bărbați decât invers, dă-mi voie să-ți amintesc că toate statisticile au excepții (de nu, n-ar fi atât de greu de făcut statistici). Eu, de exemplu. Sunt unul dintre cei abuzați de Ester Parra. Dacă ai un pic de timp, îți spun povestea mea. Te avertizez că n-o să-ți placă.

Eram elevul ei. Un student în anul întâi la cursul de arta actorului, care hotărâse să-și completeze pregătirea deprinzând tehnici de cascador. Piața e complicată. De-aia actorii trebuie să învețe cât mai multe. Cu cât știi mai

multe, cu atât ai mai multe şanse de lucru într-o lume cu atâta concurenţă. Am ales şcoala ei fiindcă era cea mai prestigioasă. Cursul dura patru luni. A doua zi a venit în clasă, să ne cunoască, a zis, şi ne-a lăsat pe toţi cu gura căscată şi semiîndrăgostiţi de ea. E o femeie sexi, cu un corp incredibil, în ciuda vârstei, stilată şi cu aerul ăla de om care ştie multe. Ne-a zis c-o să urmărească îndeaproape progresele noastre, ne-a îndemnat să dăm tot ce putem. Şi a plecat, marcând ritmul cu tocurile cui şi legănându-şi fundul în blugii strâmţi. Cred că n-a fost unul în sala de repetiţii să nu rămână vrăjit, cu ochii la fundul ei.

Peste nici o săptămână m-a chemat la ea în birou, chipurile să-mi spună de o producţie franco-germană la care urma să fie asistent de regie. Căuta ce-i mai bun, voia oameni tineri şi fără experienţă. Fără vechile păcate, să-i poată modela, a continuat, după gustul ei. M-a făcut să cred că mă urmărise zile de-a rândul, că-i plăcea curajul meu – mereu am fost cam zăltat – şi că aveam un fizic adecvat rolului. Mi-a cerut să mă dezbrac, să fie sigură. Muream de ruşine, de când intrasem în birou aveam o erecţie uriaşă. Nu te mai ascunde – a râs, văzând că încerc s-o acopăr –, vreau să văd tot. Şi, când mi-am scos chiloţii, dă-i şi râzi. Ce-i cu tine? Te pomeneşti că-ţi plac, băieţaş? Dar ştiu că te-ai încins! Ştii că aş putea să-ţi fiu mamă?

Din ziua aia am devenit un fel de preferat de-al ei. Mă antrena ea personal. Făceam des sex, când avea chef. Nu îndrăzneam să zic nu. La nimic. Îi plăcea s-o facă în locuri publice, în băi, în maşini parcate în mijlocul străzii, în cabine de probă din magazine de confecţii. Îi plăcea să mă invite la masă la un restaurant bun şi să mă masturbeze cu o mână pe sub masă. Să mă arate prietenilor, să le spună ce vârstă am, să mă pipăie în faţa tuturor. Se delecta când vedea cum mi se scoală şi mă simt prost. Savura, din când în când, şi plăcerea de a-i lăsa pe alţii să mă pipăie, bărbaţi şi femei. Se mândrea cu mine, mă-mprumuta. Cum de câteva ori a observat că nu-mi face plăcere, mi-a propus să iau droguri. Face lucrurile mai uşoare, a zis. Ei, să fie clar, nu m-a obligat. Doar a insistat un pic. Aş fi putut să zic nu, dar eram leşinat după ea şi, presupun, prea tânăr. Nopţile când era pusă pe fapte mari, înainte de huţa-huţa îmi dădea două pastile roz. Dura o jumătate de oră până-şi făceau efectul. Foarte eficiente. Dormeam până a doua zi. Când mă trezeam, nu-mi aminteam nimic, dar uneori mă durea penisul sau eram plin de vânătăi pe tot

corpul. Lovituri de bici, muşcături, urme de ruj… Mereu altceva.

În schimbul acestor servicii, îmi obţinea de lucru. Bun. Am lucrat în câteva filme, franceze, germane, chiar şi într-unul american turnat în Republica Dominicană. O nebunie! Un vis devenit realitate. Plătit dumnezeieşte. Am învăţat multe. Am dublat mari actori în căderi şi explozii, am cunoscut regizori. Ea vorbea frumos despre mine, zicea că sunt un bun *stunt* fiindcă avusesem cea mai bună profesoară.

Ester Parra crede că totul e un schimb. Sex şi distracţie contra roluri şi şanse. Îi plac tipii tineri, nu se ascunde. Inclusiv foarte tineri, minori. Zice că-i place să plătească pentru ce foloseşte. În bani sau în natură. Consideră că plăteşte bine. E convinsă că în afacerile cu ea nu pierde nimeni.

Într-o zi mi-a zis că nu-i nevoie să mă mai antrenez, că acum nu-i nici un film potrivit pentru profilul meu. Începuse din nou cursul de cascadori, trimestrul doi, cu douăzeci de tinerei noi. Îşi făcuse deja rondul de recunoaştere, ca stăpânul haremului care-şi alege o concubină. În birou avea alt elev. Am înţeles că m-a înlocuit, şi nu prima oară. Cel nou era, mi s-a părut, şi mai tânăr ca mine. Nu ştiu dacă m-am bucurat sau mi-a părut rău pentru el. M-am retras. Aşa s-a sfârşit totul.

Sunt patru ani de-atunci. Am depăşit totul, azi lucrez într-un mare magazin, la raionul de filme şi seriale. Duc o viaţă normală, fără coşmaruri cu Parra. Ştiu însă tipi care-au ajuns varză după ce au cunoscut-o, nici azi nu şi-au revenit. Fiecare, după cum e croit, nu? În sfârşit. Mulţumesc c-aţi stat până la sfârşitul poveştii mele. Ne-om mai întâlni pe-aici.“

Reina termină de citit, deşi de mult nu mai putea să suporte.

În ce moment devenim incapabili să ne apărăm copiii de ce-i aşteaptă?

Când închide pagina, îi răspunde lui Sam:

„Am citit mai mult decât era nevoie. Numai la gândul că femeia asta îl cunoaşte pe fiul nostru de peste patru luni mă îngrozesc, şi eu nu mi-am dat seama de nimic. Dacă aflam ceva, nu-l lăsam la curs.“

Şi-atunci o fulgeră un gând.

Patru luni.

Ulf Everink.

Reina e cu ochii pe panoul de zbor când se afișează informația despre poarta de îmbarcare. Barcelona. Gate 9. Sare de bucurie. În sfârșit.

Tânăra blondă, care fusese atât de atentă cu ea, se apropie ca să-i spună, dar o găsește strângându-și ultimele lucruri: își vâră tableta și laptopul în buzunarele valizei și-și pune paltonul, cu mărțișorul fluture primit de la fata de la burgerie.

— Aveți două – zice – aranjându-i șnurul din mătase albă și roșie, acum desrăsucit.

— Da. Voi avea dublu noroc?

— Cu siguranță.

Tânăra-și termină treaba și zâmbește, cum a făcut toată noaptea. Reinei i se pare un merit enorm să zâmbești douăsprezece ore la rând, indiferent ce se întâmplă. Îi e recunoscătoare, deși nu-i spune.

Când apucă valiza s-o tragă pe role până la poarta de îmbarcare, observă că și tânăra poartă un mărțișor pe reverul bluzei. O floare aurie. Șnurul este perfect împletit și cei doi ciucuri de la capete într-o simetrie perfectă.

— Cum faceți să nu vi se desfacă șnurul? – o întreabă.

— Nu știu, dă ea din umeri. O fi experiența. Port de douăzeci și nouă de ani. Pentru dumneavoastră e prima oară, nu?

— Da.

— Aveți răbdare. Lucrurile cu adevărat valoroase își cer timpul lor.

Se desparte de ea cu o strângere de mâini – românceleno se sărută cu necunoscute – și părăsește *business lounge* târându-și valiza. În terminal o surprind temperatura – mult mai scăzută decât în insula climatizată în care și-a petrecut noaptea – și gălăgia. Voci care strigă, cântă, vorbesc, plâng; voci tinere, foarte tinere, bătrâne, stinse, răgușite, subțiri. Toate vocile din lumea din care ea a reușit să scape câteva ore.

92

Aici e prea mult zgomot ca să poată vorbi ca lumea. În plus, îi trece prin cap că e mai bine să nu lase urme în telefonul lui Ulf Everink, pentru orice eventualitate. Cum adică pentru orice eventualitate? Pesemne a înnebunit. Pentru orice eventualitate și-atât. Încă n-a reușit să găsească drumul spre

poarta de îmbarcare. Se opreşte un moment în mijlocul coridorului şi trimite un mesaj:

„M-aţi pus sub urmărire săptămâni de-a rândul. Cu fiul meu aveţi ceva? Vă rog, absolută sinceritate.“

Răspunsul vine imediat:

„Absolută sinceritate: da.“

Şi, încă unul:

„Apropo, suntem pe drum. Parcă suntem o şcoală de călugăriţe în excursie. Stareţa n-a venit, ca de obicei. Ne aşteaptă – ni s-a spus – într-un hotel de lux din Braşov. Aveaţi dreptate, sunt zob. Nu mai sunt aşa tânăr.“

„De ce nu mi-aţi spus înainte?“

„Vârsta mea? Credeam că nu se observă.“

„Domnule Everink, nu mă faceţi să-mi pierd timpul.“

„Nimic mai departe de intenţiile mele. Voiam doar să vă fac să zâmbiţi.“

„Astăzi mi-e greu.“

„Nu v-am spus fiindcă păstram pentru mine informaţia. Şi fiindcă nu-i plăcut.“

„Ce nu-i plăcut?“

„Ce ştiu despre fiul dumneavoastră.“

„Trimiteţi-mi ce ştiţi.“

„N-o să vă placă.“

„Nu-i nimic nou. Trimiteţi.“

„Şi pe urmă negociem?“

„Da.“

„S-o facem acum.“

„Nu.“

O lungă aşteptare. Poate Everink îşi cântăreşte şansele. În sfârşit, scrie un mesaj:

„Bine, Reina, vă trimit, ca o dovadă de bună-credinţă. Pe mail. În cinci minute.“

Un anunţ prin megafon, în română, îi aminteşte că ar trebui să se grăbească. Asta ar mai lipsi, după toată odiseea asta să piardă zborul din cauza câtorva mesaje. Era poarta 9. Priveşte panourile de sus, să se orienteze. Îşi dă seama că o luase în direcţia greşită – simţul orientării n-a fost niciodată

punctul ei forte –, se răsucește și-o ia spre partea bună. Încă nu vede poarta, când telefonul vibrează. A intrat un mail. Nerăbdarea de a-l citi o face să grăbească pasul. Trebuie s-ajungă la poarta 9. Odată ajunsă, i se poate dedica.

Poarta 9 e într-o sală cu alte trei porți, plină ochi. Plutește peste tot un miros acru, de oameni înghesuiți, de sudoare veche, sufocantă. Nu are unde să se așeze. La ghișeul de îmbarcare nu-i nimeni. Doar un afiș galben pe care scrie Barcelona, în fața căruia a început să se formeze o coadă încă modestă.

Nici o informație despre oră sau despre situația zorului. La capătul pasarelei de acces, un peisaj cu piste înghețate, dar nici un avion. I se pare ciudat, dar cu toate astea se așază la coadă. De-ar fi să stea toată ziua, dar vrea să urce printre primii.

Mesajul lui Ulf n-are cum fi mai scurt: „Aveți aici tot.“

Ar trebui să-i fie teamă să deschidă documentul, de șase mega, atașat? Îi este.

Prima pagină este un scurt raport al detectivului particular:

RAPORT PRIVIND URMĂRIREA LUI ALBERT GAMA GENÉ. 17 ani. Ultimul an de liceu. Ocazional, sportiv. Face un curs de cascadorie. Relații sexuale neregulate cu directoarea școlii de cascadori, Ester Parra, mai mare ca el cu 26 de ani. Ea are antecedente penale pentru abuz sexual asupra minorilor. Fotografiile atașate acestui raport (paginile 2-4) au fost făcute în cea de-a treia săptămână din februarie.

Îi tremură picioarele. Își trece un deget peste document. În pagina a doua sunt două fotografii. Trei în a treia. Două în a patra. În toate apar fiul ei și Ester Parra. În primele trei Albert e gol de la brâu în jos. Complet gol în celelalte. Ea totdeauna îmbrăcată, și pe tocuri. În două Albert stă în genunchi, cu capul sub fusta ei. Într-una ea îi atinge penisul în erecție, atât de lipsită de emoție, încât pare mai degrabă o scenă din consultația unui urolog. Doar într-una se văd făcând sex complet. Ea întinsă pe o masă din birou și el deasupra, mușchii șezutului încordați, spatele arcuit spre înapoi. Ea cu unghiile roșii înfipte în pulpele lui. Pe masă, alături, puloverul Star Wars, cu două numere mai mare, pe care i-l dăruise de ziua lui. La mulți ani, îi zisese când îi dădea pachetul. Îmi stă bine? întrebase el când îl proba.

În fotografie Ester Parra îl trage cu forță de păr, obligându-l să-și tragă

capul în spate. Nu-i vede fiului ei fața. Stă cu ochii fixaţi pe părul lui țepos, cu un vârtej îndărătnic care, când era mic, îi amuza. Şi l-a tăiat doar în urmă cu o săptămână, într-un impuls pe care nu l-a înțeles nimeni. Atâtea luni își dorise părul lung – pentru actori e mai bine, zicea – și, brusc, a decis să se tundă. Nu-mi mai place, a zis, foarte serios, de parcă problema părului ar fi fost una de viață și de moarte. Nu se întrebase ce l-a apucat. La vârsta asta e normal să-și schimbe părerea din cinci în cinci minute, copiii ăștia își făuresc propria imagine, sunt în construcție, nu știu ce vor, trebuie să încerce totul și toate lucrurile spuse de adulții cu fii adolescenți când nu știu ce să spună.

Acum înțelege că n-a înțeles nimic.

93

În raportul de expertiză ADN pentru stabilirea paternității, emis de un laborator acreditat, se consemna că Albert, Samuel și Reina au fost corespunzător identificați și li s-au recoltat probele necesare pentru realizarea studiului genetic menit să diagnosticheze posibila relație biologică între copil și „prezumtivul tată“. În urma analizei diferitelor mărci genetice (aici o lungă listă, în treisprezece puncte, cu ele și localizarea lor cromozomială) și a calculelor matematice făcute în acord cu frecvențele genetice în populația pertinentă, se consideră că probabilitatea de a găsi întâmplător în populația generală pe cineva care să prezinte mărcile genetice amintite este sub 1 la 1 253 milioane de persoane. „Prezumtivul tată“, deci, prezenta o probabilitate de paternitate de peste 99,99997%, valoare numerică echivalentă verbal cu „paternitate practic demonstrată“, respectiv gradul maxim de certitudine la care se poate ajunge în acest tip de teste.

Când încă sperau că o să-l poată convinge pe Fèlix să aleagă singura cale rezonabilă, au primit o adresă semnată de Pau, scrisă într-un limbaj glacial, în care i se adresa cu „Stimată doamnă Gené“ și îi aducea la cunoștință că fusese informat de clientul său că până în momentul de față nu-i fusese înmânată suma ce îi revenea din vânzarea proprietății cutare – aici o sumă cu opt cifre – și, ca atare, în calitatea sa de reprezentant mandatat verbal al domnului Fèlix Gama, îi solicită întreaga datorie și reclamă prin prezenta plata acestei sume în maximum șapte zile, începând de la data primirii acestei notificări, în

caz contrar văzându-se obligat să recurgă la proceduri juridice pentru a revendica plata amintită, ca și a oricărei alte sume rezultate din nerespectarea termenului, totul în apărarea intereselor legitime ale clientului său.

Au făcut calcule. Apartamentul lui Sam avea ipotecă. Veniturile lor, însumate, nu erau de ajuns. Au încercat să împrumute bani, dar nimeni nu avea o sută de mii de euro, nici chef să le dea vreun cent. Reina l-a sunat pe Pau să-i ceară prelungiri, termene, servicii, înțelegere. Pau se logodise de curând, era îndrăgostit ca un puștan. A încercat să-l îmbuneze întrebându-l ce-ar face el dacă s-ar afla într-o situație similară cu iubita lui. Vocea de gheață a fostului ei prieten a răspuns:

— Ea nu e ca tine. Nu mi-ar face niciodată așa ceva.

A încercat să-l facă să vadă că poate nu deținea toată informația, că poate lucrurile nu erau cum credea el – de fapt, niciodată nu sunt –, că poate situația era mai complicată și trebuia privită din mai multe perspective, că relația dintre doi oameni este un microcosmos în care totul gravitează după normele celor doi care l-au creat. Dar omul de rând va avea întotdeauna o viziune simplă despre lume.

— Ce știu eu e că Fèlix a fost foarte generos cu tine, iar tu te-ai purtat porcește. E bine să ceară ce i se cuvine. Și imediat. Chiar și oamenii buni obosesc să aștepte. Tu plătește și lasă-te de smiorcăieli. Dacă mă mai suni, nu-ți răspund.

Ar fi putut să-i explice totul: că toată povestea era un șantaj imoral, că Fèlix nu este tatăl lui Albert, bla-bla-bla, dar n-a făcut-o. Pentru prima oară a înțeles că dacă trebuie să-i spună copilului ei o minciună atât de gogonată, e mai bine să înceapă să-i mintă pe toți cu care va avea de-a face. Să mintă, ca să-și protejeze fiul.

S-au resemnat cu greu. Au încercat să facă un împrumut la bancă. Nici unul din ei nu avea un contract fix – Reina nici măcar nu avea vreunul –, veniturile lor n-au prezentat garanții pentru departamentul de evaluare a riscurilor. Și dacă nu-l puteau plăti? Le-ar confisca apartamentul, ar pune poprire pe salariul lui Sam. N-ar avea bani nici să continue procesul de revendicare a paternității. Să-i ofere lui Albert o minimă calitate a vieții.

Într-una din cele șapte zile de după primirea notificării, în zori, când cu greu puteau să doarmă, au început să înțeleagă că e mai bine să se predea. Să

accepte şantajul lui Fèlix. Să accepte ce nu trebuie acceptat sub nici o formă.

Voia să-l sune pe Fèlix, dar nu s-a simţit în stare. Nu voia să-i audă vocea plină de veselia învingătorului, a marelui strateg. I-a trimis un mesaj: „Acceptăm pactul.“

Puţin mai târziu – presupunea că Fèlix îl sunase pe Pau să celebreze succesul comun –, a primit răspunsul fostului soţ: „Mă bucur. Cred că iei decizia corectă. O să discutăm detaliile.“

De la Pau a primit o nouă scrisoare pe un ton juridico-glacial – „Având în vedere decizia clientului meu, solicitarea capitalului corespunzător datoriei din vânzarea apartamentului se suspendă…“ – şi-un telefon în alt stil:

— Să zici merci că ai dat peste un tip ca el, care renunţă la nişte bani care i se cuvin doar fiindcă eşti mama fiului său şi vrea ca atât ţie, cât şi copilului să nu vă lipsească nimic. Cred c-ar trebui să-i fii recunoscătoare de-acum până în ziua morţii.

Au urmat apoi nişte luni dureroase. Întâi, întâlnirea cu Fèlix – Sam n-a fost de faţă, la cererea expresă a lui Fèlix –, în care au discutat despre paragraful „cu litere mici“ ale infamului contract stabilit. Copilul n-o să spună tată la amândoi, doar lui Fèlix. În înţelegerea de divorţ vor consemna că atât autoritatea parentală, cât şi custodia vor fi comune. Nici unul dintre cei trei n-o să-i spună vreodată băiatului cum au fost lucrurile. Pentru Albert, Samuel va fi doar partenerul mamei lui, iar Fèlix, tatăl, singurul. Uitau ceva?

— Custodia va fi doar a mea, a zis Reina cu privirea pierdută pe pătrăţelele de şah de pe podeaua barului Mudances.

— Cred că a rămas clar că…

— Ţi-am spus da la tot. La tot. – I-a prins încheietura mâinii, strâns. – Custodia va fi doar a mea şi basta.

— De acord. Dar cedez doar în acest punct.

— Mulţumesc.

— Aaa. Vreau să-mi daţi raportul laboratorului la care aţi făcut testele de paternitate. Originalul şi toate copiile pe care le aveţi.

— Foarte bine, ţi le dau. Dar tu trebuie să-mi promiţi că n-o să-l vorbeşti niciodată de rău pe Sam în faţa băiatului. Şi n-o să-l aţâţi împotriva lui.

— De acord. O să tac. Nu-mi cere să-l vorbesc de bine.

— Treaba ta.

Cărările vieții. O permanentă alegere. O cotitură de câțiva centimetri te poate duce, cu timpul, la mii de kilometri depărtare de locul unde ai vrea să fii. Când ești deja foarte departe și e foarte târziu, te întrebi dacă a fost o greșeală și cum ar fi fost viața ta pe un alt drum. Cum ar fi fost să fie Sam unicul tată al lui Albert? Cum ar fi fost dacă n-ar fi trebuit să trăiești cu umbra enervantă a unui intrus? Cum, dacă viața ei ar fi fost călăuzită de cinste, nu de minciună? De cutezanță, nu de frică? Poate acum ea și Sam ar fi altfel de oameni. Ar fi avut mai mulți copii, poate o fată și un al treilea, zburdalnic, încântător. Ar fi format o mai bună echipă, doar ei doi, fără să trebuiască să-l consulte pentru fiecare decizie pe Fèlix? Ar fi mai uniți? S-ar fi iubit altfel? Poate și viața lor, doar a lor, ar fi alta fără balastul trecutului? Și a lui Fèlix? Ce-ar fi făcut fără Albert? Și fără ea? Cui i-ar fi reproșat tot ce i se întâmplă rău? Cum ar fi explicat prietenilor acel deznodământ? Ce ar fi spus necunoscuților, tuturor celor care credeau că are un fiu și, brusc, ah, uite că n-am. Poate ar fi ales o argumentare facilă și puțin dureroasă, în care ea ar fi o curvă trădătoare și el un biet inocent îndrăgostit care s-a lăsat păcălit? Și ea? S-ar fi obișnuit să trăiască cu stigmatul de femeie trădătoare, rea? Ar fi știut să rămână senină de câte ori un prieten comun n-ar fi salutat-o? De câte ori cineva ar fi șoptit ceva văzând-o? Ar fi putut să înțeleagă că pentru Fèlix era mult mai bună versiunea aceea și niciodată n-ar recunoaște ce-ar fi vrut ea, și anume că viața este complexă, iar noi, oamenii, și mai și? Învățăm vreodată să trăim cu ce nu putem schimba? Iar dacă am putea schimba, am învăța?

94

— Domnul Everink?

— Ce surpriză! Nu credeam că riscați să mă sunați.

— Nu vă grăbiți. Vă sun în calitate de clientă. Am nevoie de un sfat profesionist.

— Oh! Mă măguliți. Lăsați-mă să ghicesc. Ceva legat de fiul dumneavoastră? Caz de abuz asupra minorilor?

— Și agresiune sexuală. Și viol. Am nevoie să mă sfătuiți ce trebuie să fac.

— Cu multă plăcere.

— Și, când va fi cazul, să mă puneți în legătură cu un bun avocat specializat în delicte sexuale, care să poată pleda în țara mea.

— Cunosc câțiva.

— Aș vrea, de asemenea, să vă angajez în calitate de consilier. Vreau să zic, să-l ajutați pe colegul dumneavoastră. Vreau ca femeia asta să ajungă la închisoare. Și să-și petreacă acolo cât mai mult timp posibil.

— Nu va fi complicat. Când vreți să încep?

— Chiar astăzi, dacă este posibil.

— Și-i dau plasă contelui Dracula?

— Nu spuneați că nu vă plac vampirii?

— Aveți dreptate. Nu-mi plac. Îmi amintesc prea mult de anumiți oameni în carne și oase. Numai că împotriva acestora nu există antidot.

— Atunci, asta înseamnă da? Aș vrea să urc în avion știind că v-ați apucat de lucru.

— Ar trebui să discutăm condițiile.

— Sigur că da. Vreau să vă fac o ofertă de nerefuzat.

— De ce? Atât de mare e suma?

— Fiindcă nu e o sumă.

Trei secunde de mutism, în care domnul Everink își ascunde satisfacția, bucuria. Colegii de excursie, ceilalți paisprezece candidați la postul de director al departamentului juridic de la Newzer, nu trebuie să bănuiască niciodată ce se întâmplă.

— Vom face o echipă bună, zice el.

— Sunt sigură, zâmbește Reina. A fost o plăcere să discut cu dumneavoastră, domnule Everink. Sper să nu vă ia amețeala când traversați Carpații.

— Mulțumesc. Iar dumneavoastră să nu aveți turbulențe în zborul de întoarcere.

95

E nouă și jumătate. Opt și jumătate la Barcelona. Ar vrea să-l sune pe Albert înainte să urce în avion, dar se teme să nu-l trezească. Îi place să știe că doarme. Copiii cresc când dorm, zicea mereu Cristina când încă era

întreagă și ei îi plăcea să asculte atentă liniștea, până când avea impresia că aude oscioarele încă fragede ale lui Albert trosnind și întinzându-se ca să crească. O senzație fantastică să-l aibă acolo, la adăpost, ferit de pericolele lumii, lăsând timpul să-l facă bărbat.

Sigur azi doarme mai mult, deși totdeauna a fost matinal. Mic, se scula la șase și venea la ea în cameră să-i spună cu o figură nefericită că se plictisește. Reina îl trimitea iar în pat, să mai doarmă un pic.

— Până la micul dejun, scumpule, îi zicea.

Albert se întorcea bombănind în pat, se întindea, se răsucea de câteva ori cât să enerveze salteaua și peste douăzeci de minute lua iar drumul spre camera mamei și-o întreba ce-o să mănânce la micul dejun.

Primele ore ale zilei erau și ele ale marilor revelații, epifanii în dulcea trecere de la somn la veghe. Într-o zi apăruse la șase și un sfert, ca să-i spună:

— Vreau un frate.

A încercat să-l convingă să se întoarcă în pat, dar Albert voia răspunsuri. Când ar fi posibil? – că el nu doar că voia un frate: îl voia imediat – ar putea să-i aleagă el numele? O să meargă la aceeași școală? Vor sta în aceeași cameră? Și jucăriile o să le împartă cu el? Cum o să fie?

Ea a înțeles că erau probleme prea metafizice ca să le evite sau să le-amâne. S-a sculat, s-a dus cu Albert în sufragerie și i-a explicat pe îndelete de ce nu poate avea un frate. Sam și ea hotărâseră să nu aibă alți copii.

— Dar n-aveți nici unul, a zis el.

— Te avem pe tine.

— Dar împreună n-aveți.

— Pentru noi tu ești ca și cum ai fi al amândurora.

— Nu e drept – a continuat el, cu logica lui de copil de nouă ani. – Sam n-are nici un copil.

— Sam te iubește ca pe copilul lui.

Problema fratelui a devenit o preocupare esențială. Când Sam s-a sculat ziua aia, l-a găsit pe Albert așezat pe canapea, serios ca un judecător în pijama-robă, cu întrebarea pregătită:

— Tu mă iubești ca pe copilul tău?

— Da, bineînțeles.

— De ce?

— Fiindcă pentru mine e ca şi cum ai fi. Te cunosc de dinainte să te naşti.

Uneori Albert se mulţumea cu răspunsurile, dar nu prea mult timp. Când credeau că deja uitase, revenea:

— Şi-atunci nu vrei să mai ai un copil? Unul al tău şi al mamei?

Schimb de priviri între adulţi. Cum de pusese chiar întrebarea aia? Ce fel de instinct, sau de înţelepciune au copiii, de nimeresc întotdeauna? Reina a dat din umeri. Albert era un copil scormonitor, iscoditor, ar trebui să se obişnuiască.

— Mi-eşti de ajuns tu, Albert – a răspuns Sam, cu circumspecţia cerută de împrejurare. – N-aş putea iubi pe nimeni cum te iubesc pe tine.

Un timp a reflectat. Alt copil. Poate o fată. Pe Reina o amuza să se imagineze vorbind la plural – copiii mei –, ca într-un joc. Apartamentul era minuscul, unde ar pune alt pat? Nu era un argument zdrobitor, dar era. Un argument provizoriu, ca toate pe care le inventăm când vorbim despre lucruri definitive, ca, de exemplu, să adaugi în viaţa ta un om care, orice ai face, rămâne pentru totdeauna. Dacă ar pune încă un pat, ziceau, ar trebui să fie în camera lui Albert şi acoperă puţin fereastra. Cei doi fraţi ar trebui să împartă tot: dulapul, baia, duşul, biroul, locul de pe canapea… S-o facă, zicea Reina, de-aia sunt fraţi, e bine să-nveţi să împarţi cu cineva.

Pentru Samuel însă nu era clar. Când Fèlix o să vină după Albert, celălalt ce-o să facă? O să vrea să meargă cu ei? Şi dacă atunci Albert ar vrea să rămână?

S-ar putea întâmpla şi ca Fèlix să vrea să-i ia pe amândoi, atrăgea Reina atenţia. Iubeşte mult copiii, a demonstrat-o, sigur o să-ncerce. A, nu, asta în nici un caz. Poate ar trebui să stea de vorbă cu el, gândea Reina cu voce tare. Cu Fèlix? Ce spui!? Să-i cer voie fostului tău soţ să am alt copil cu tine? E tare chestia. Şi de ce? Ca să mai inventeze ceva să mi-l ia? Să-l ducă la masă la ai lui ca să se fudulească în faţa maică-sii? Nici gând! Prefer să rămân aşa, cu Albert şi-atât. Şi mai ştii ceva? Mult mai bine, fiindcă n-aş putea iubi vreodată un copil cum îl iubesc pe al meu. Da, da, al meu! O fi rămas aşa, că n-o să spunem nimănui niciodată, dar bănuiesc că tu n-ai uitat cine e tatăl copilului tău, aşa-i, iubita mea Reina?

Nu, sigur.

Deci aşa. Subiect închis.

— Iertare, cine ați spus că sunteți? Puteți repeta, vă rog?

Reina își acoperă cealaltă ureche cu mâna ca să audă. Cu atâta gălăgie, nu e ușor. Acum un glas metalic anunță zborul Tarom 931 cu destinația Barcelona. Pasagerii să se prezinte la poarta 4. Nedumerire, nemulțumiri, înjurături. Lumea care spera începe să dispere. Un bărbat cere condica de reclamații. Altul zice că o să facă plângere împotriva companiei. Imperturbabilă, o stewardesă explică, situația este cu totul deosebită, îi înțelege perfect, dar nu-i nimic de făcut. Să urmeze noile indicații și să aibă răbdare. E ceva mai rău decât să fii disperat și să ți se ceară răbdare?

— Doamna Gené? Mă auziți mai bine? Bună dimineața! Sunt Leandre Vives, vă amintiți? Rămăsese că o să vă sun. V-am trimis un mail. – Reina încă nu se dumirește. – Sunt profesorul de la Universitatea din Lleida, cel care pregătește un volum cu corespondența nefericitei scriitoare republicane Ilda Moreu. Mi-ați dat numărul dumneavoastră în ultimul mes…

— Aaa, da, Leandre, îmi amintesc acum.

— Mă bucur să vă salut, doamnă Gené. Puteți vorbi? Poate am picat într-un moment prost. Prea devreme, poate?

— Nu vă faceți probleme. Am stat toată noaptea în aeroportul din București așteptând să mă pot întoarce acasă. Acum urma să plece, dar se vede că nu.

Reina urmărește fără chef șirul de pasageri care se îndreaptă spre noua poartă.

— Îmi pare rău. Sunt oribile aeroporturile, iar tipii de la companiile aeriene niște călăi. De-aia nu călătoresc cu avionul, știți? Mă simt maltratat.

— Vă înțeleg.

— Călătoriți singură?

— Da.

— Dacă știam, vă sunam mai devreme, să vă mai ocup timpul. Știți, eu nu dorm.

— Nu dormiți?

— De ani de zile. Cel mult două-trei ore. N-am nevoie de mai mult. E bine, că profit de nopți ca să studiez, să citesc sau, în ultimul timp, să scriu. Acum,

cum ştiţi, lucrez la corespondenţa bietei Ilda Moreu. Trimit mailuri. Aaa, şi uneori fac Tai Chi.

— Noaptea?

— Nu vă închipuiţi ce mult relaxează. Mai mult decât somnul, de fapt. Știți, eu cred că somnul este supraevaluat. Mă rog, vă imaginați, cred, pentru ce vă sun.

— Îmi imaginez.

— Aveţi ceva pentru mine? Vreo veste bună? Aţi putut căuta scrisorile?

Oh, scrisorile! Reina uitase complet. Evident, nu le căutase. La ea acasă e o debara plină de vechituri de pe vremuri, dar nici nu-i trece prin cap să pună piciorul acolo. E sigură, mai mult ca sigură, ultrasigură, că această Ilda Moreu, biata, n-are nici o legătură cu tatăl ei şi acum, ascultându-l pe universitarul care trebuie să aibă cel puţin şaptezeci de ani, e convinsă că totul e o fantezie a omului ăstuia de treabă care, de-atâta găsit scrisori în locuri nebănuite, o fi crezând că toată lumea are ceva ce-l interesează pe el. Nu le-a căutat şi nici n-o să le caute, ar însemna să piardă timp şi ea n-are timp de pierdut. Dar, clar, nici nu-i poate spune toate astea bietului om. Iată un caz din cele pe care le dă totdeauna exemplu în conferinţele ei: uneori minciuna este inevitabilă. Douăzeci şi cinci la sută din ce spunem sunt minciuni, un om care vorbeşte mult poate ajunge la două sute într-o zi. O facem fiindcă nimeni nu suportă tot adevărul, nici cel care ascultă, nici cel care vorbeşte.

— Domnule Vives, de câteva zile voiam să vă sun. Am căutat scrisorile astea, mi-am dat toată silinţa, credeţi-mă. Am scotocit prin toate cutiile cu lucruri de la tatăl meu. Nu era omul să păstreze prea multe, ştiţi, oamenii de altădată treceau prin viaţă cu două boccele. – Fără detalii nu există credibilitate, de-aia se lungeşte. – M-am uitat peste tot. Vă pot spune că scrisorile pe care le căutaţi dumneavoastră nu există, cum, de altfel, bănuiam. Îmi pare foarte rău că nu pot să vă dau veşti bune, domnule Vives. Credeţi-mă, mi-ar fi făcut plăcere să vă pot ajuta pentru cartea dumneavoastră. Dar n-a fost să fie.

Îl aude bolborosind ceva. Parc-ar gândi mormăind. Atâta timp, încât Reina întreabă:

— Domnule Vives? M-aţi auzit?

— Eu aveam speranţă, ştiţi prea bine. A trecut mult timp, dar sunt atâtea lucruri prin sertare. Să nu mai vorbim de pod, la casele vechi. În pod au găsit unii o cantată de Bach sau un tablou de Van Gogh, ştiaţi? De-aceea mereu le spun tuturor să facă efortul. Aş veni bucuros să le caut eu, dar îmi imaginez că nu v-ar face nici o plăcere să vă cotrobăie prin debara un străin. – Urmează o tăcere plină de noi mormăieli. – Dar asta mă miră foarte tare, ştiţi? Am dovezi palpabile că aceste scrisori au fost cândva în posesia tatălui dumneavoastră. E altceva dacă s-au pierdut. Din ce spuneţi, aş putea să jur că Josep Gené nu era omul să piardă ceva.

— Dovezi palpabile? Adică?

— Iată, totul pleacă de la Mercè Saltor, tânăra care a lucrat ca vânzătoare la prăvălia bunicilor dumneavoastră din strada Verdi colţ cu strada Robí. Cea despre care dumneavoastră credeaţi că e o confuzie. Ei, între Mercè şi tatăl dumneavoastră a existat, la un moment dat, o relaţie, mult mai mult decât o prietenie. Eu am teoriile mele, poate corecte, poate nu. Nu am altceva de făcut, doar teorii, aşa că fac toată ziua. Eu cred că această strânsă prietenie, sau cum vreţi să-i spuneţi, era foarte veche şi, într-un fel, nu ştiu care, s-a menţinut zeci de ani, nu-mi dau seama cum, căci tatăl dumneavoastră era devotat familiei şi afacerilor, asta e clar. Iar ea ducea o viaţă simplă, izolată, departe de Barcelona. De fapt, asta a fost una dintre dificultăţile cele mai mari ale investigaţiei mele. Nu ştiţi cum a trebuit să mă duc singur, cu autobuzul, fiindcă eu n-am condus niciodată şi-acum n-o să mai învăţ, într-un sătuc semiabandonat din Pallars Jussà, Conques se numeşte, care nu credeam că…

— Ce-aţi spus?

— … o să-mi ofere ceva, dar a rezultat că da, c-aş fi pierdut nişte hârtii… Ce spuneţi?

— Cum aţi zis că se numeşte satul?

— Ei, de fapt nici nu mai e sat, este atât de depopulat, încât a fost înghiţit de Isona, localitatea vecină mai mare.

— Iertaţi-mă, mi-aţi putea repeta numele?

— Conques. – Tăcere. O lungă tăcere. – De ce întrebaţi? Vă spune ceva?

— Nu, nu – minte Reina, dar în clipa aia simte că inima îi bate atât de tare, că n-are aer. – Şi ce legătură au scrisorile astea cu satul Conques?

— Vă povestesc cu plăcere: Ilda Moreu a trăit mult timp la Conques, unde fugise de teama represiunii franchiste. Pe mine m-au purtat acolo cercetările mele. Şi acolo o femeie mi-a înmânat primul teanc de scrisori, găsite din întâmplare într-o casă pe care o moştenise. Nu aveau cine ştie ce valoare, dar m-au condus către alţii cu care a purtat corespondenţă. Şi aşa, trăgând puţin câte puţin de acest fir invizibil, am dat de tatăl dumneavoastră şi de prietenia lui cu Mercè Saltor. Foarte curios, nu? Curios şi incitant, nu vă puteţi imagina ce satisfacţie ai să începi să pui cap la cap lucruri, când îţi surâde norocul. Şi, fiindcă veni vorba, doamnă Gené, vă supăraţi dacă vă pun o întrebare care-mi stă în cap de mult, foarte importantă, după părerea mea? – Aşteaptă răspunsul, dar tăcerea de la celălalt capăt îl hotărăşte să continue: Iată care ar fi: Dumneavoastră ştiţi dacă vreodată tatăl dumneavoastră a avut vreo legătură cu satul Conques?

Reina nu vrea să răspundă.

— Ce-aţi zis?

Profesorul Vives repetă întrebarea cu acelaşi entuziasm. E ca un copil prins într-un joc de orientare.

Reina îl ascultă până la sfârşit, pregătindu-se să mintă: voce cât mai firească, ton surprins, nici o urmă de contrarietate, teamă sau nelinişte.

— Conques, zice. Nu-mi spune nimic. Sunt sigură că n-a pus piciorul acolo niciodată.

Din fericire, profesorul Vives nu e specialist în detectarea minciunii. Şi, din fericire, în clipa asta nu poate nici să o vadă.

97

Agnetta, *personal assistant* a domnului Mirchandani pentru Asia, îi răspunde de parcă i-ar fi lehamite să apuce telefonul. Chiar şi după ce Reina îi spune că a reanalizat situaţia şi a avut în vedere mai ales interesul personal al domnului director general, căruia îi poartă o stimă deosebită, şi a decis să accepte biletele de avion oferite spre a reveni joi, ca să-şi termine munca. Că regretă foarte mult problemele provocate de această întâmplare nefericită atât ei, cât şi companiei, şi că totul s-a datorat unui caz de forţă majoră.

Agnetta întreabă cu o voce nazală:

— Deci rămâneți?

— Acum plec. De fapt, sunt pe punctul de a mă îmbarca în avionul de Barcelona, dar mă întorc joi, cum v-am spus, ca să continui interviurile și să închei procesul de selecție. Anunțați-o, vă rog, pe asistenta mea, Cordelia, că o să am nevoie de ea. Și, din nou, de sala de bal a Hotelului Athénée, bineînțeles.

— Îmi notez problema cu sala de bal. Pe domnișoara Cordelia nu trebuie s-o anunț. A plecat cu candidații în Transilvania.

Dacă ar fi depins de ea, Reina ar fi dezaprobat această decizie. Dar, date fiind circumstanțele, n-are nimic de zis. E sigură că domnișoara Cordelia va primi tot felul de invitații să rivalizeze într-un fel sau altul cu Dracula. Ce să-i faci. Sunt lucruri împotriva cărora e mai bine să nu te revolți.

— Mai aveți nevoie de ceva? întreabă Agnetta, parcă dornică să scape mai repede de ea.

— Efectiv, da. Rezervarea mea la Athénée pentru aceste zile. Am înțeles că a fost anulată.

— Oh, cu siguranță fetele s-au gândit că, dacă a trebuit să plecați, nu mai aveți nevoie de hotel.

„Fetele?“ Care fete? Ea, ultramalefica, a fost, e sigură.

— Problema e că prietenul meu Tomàs Moliner nu a putut pleca și mi-ar părea rău să fie obligat să părăsească hotelul. El n-are nici o vină în povestea asta. Ar fi posibil să mențineți condițiile inițiale?

— Să văd – zice Agnetta, ceea ce în realitate înseamnă „O să-i spun domnului Mirchandani, să facă cum poftește.“ – Altceva?

— Nimic, pentru moment.

— Atunci, să aveți un zbor plăcut și să vă meargă bine acasă. Ne vedem curând.

Și-o lasă cu vorba-n gură, ca de obicei.

98

— Bună, iubitule. Sunt la poarta 4. Scrie pe un ecran Barcelona, cu litere galbene, dar deocamdată n-a venit nimeni. Oamenii sunt la capătul puterilor. Unii se-nfurie, înjură sau insultă personalul, alții sunt blânzi ca nişte mieluşei.

Ceva de speriat, nu? Că în faţa adversităţilor şi nenorocirilor unii ne pierdem capacitatea de a ne revolta. Pe mine mă sperie. Uite ce-i, nu îndrăznesc să te sun, de-aceea înregistrez acest mesaj vocal care, cred, va fi kilometric. N-am curaj să-ţi aud glasul trist, abătut, atât de aspru, că nu pare glasul tău. Să nu crezi că gândesc că nu ai motive. Dimpotrivă. Consider că m-am purtat ruşinos. Am făcut cea mai mare prostie din viaţa mea. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. Ba da, ştiu, să mă dau mare cu un hotel de cinci stele, să impresionez un imbecil, să mă culc cu un tip cu care ar fi trebuit să mă culc acum optsprezece ani. În viaţă nu există a doua convocare, ar fi trebuit să mă gândesc. Dacă nu faci lucrurile la vremea lor, o dai în bară sigur. Şi eu am dat-o în bară rău de tot. Atât de rău, că mi-e groază că pentru o tâmpenie ca asta aş putea să pun în pericol relaţia noastră, singurul lucru cu adevărat bun din viaţa mea. Ştiu că să-ţi spun asta pare acum ipocrizie sau minciună, dar nu e. E doar incoerenţă. O contradicţie cât casa. Ştii ce-am descoperit? Că-n timp ce eram cu el în pat, gândul mi-era la tine. Poate că asta n-o să-ţi facă nici o plăcere, dar cred că e amuzant. Femeii adultere îi e dor de bărbatul ei în timp ce e cu singurul amant pe care l-a avut în ultimii şaptesprezece ani. Ar fi trebuit să prevăd, ai dreptate. Dar lucrurile au fost cum au fost şi n-am cum să le schimb. Dar pot să-ţi promit ceva. Ascultă-mă, te rog, nu opri mesajul. Pot să-ţi promit că n-o să se mai întâmple. Că o să lupt să te fac să râzi, să te fac fericit, să te fac să te simţi special şi unic şi al meu şi n-o să mă opresc până nu-mi spui că eşti toate astea, căci eşti toate astea şi altele pe care acum n-am timp să ţi le spun, fiindcă, uite! Tocmai a sosit o tipă cu faţă de buldog, biata femeie, cine ştie de unde-o veni şi de câte ore o fi alergând încoace şi-ncolo, şi pare a spune că nu mai e mult până să înceapă îmbarcarea. Sper ca de data asta să fie adevărat, altfel o jupoaie lumea. Nu-ţi poţi imagina ce dor mi-e să fiu acasă, să te îmbrăţişez şi să-ţi spun iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă, a fost o greşeală, doar o greşeală (dar mare de tot) şi să te-ntreb dacă o greşeală poate schimba totul şi să-mi răspunzi din toată inima, să accept tot ce-o să-mi spui, deşi n-o să-mi placă, dar te anunţ că o să mă lupt pentru tine din toate puterile mele şi c-o să fiu enervantă, enervantă rău, o să mă ţin după tine şi-o să-ţi amintesc că sunt femeia vieţii tale, că n-o să fii fericit cu nimeni în afară de mine. Şi, dacă vreodată o să văd că uiţi, o să insist, insist, până-ţi dai seama sau te predai şi-mi ceri în genunchi să nu te mai năucesc. Dar o să merg până

la capăt, adică până te conving, fiindcă merită și fiindcă (ți-aduci aminte?) pe mine, la încăpățânare nu mă întrece nimeni.

Uite, parcă pe-aici ceva începe să se miște. Așază oamenii pe două șiruri, după numărul rândului, cred că am nevoie de ambele mâini ca să scot pașaportul și cardul de îmbarcare, dar lasă-mă să-ți mai spun doar că sunt ore și ore de când mă gândesc la tot, la tot ce noi am făcut și la tot ce n-am făcut, la cum ar fi fost viața noastră dacă da și dacă nu. Știi ce spuneam noi despre cărările vieții? La asta se rezumă totul, nu? La urma urmelor, totul depinde de ce traseu alegi. Ei, află, că mie mi-e foarte clar că fără tine traseul mi-ar fi fost întunecat și rece. Fără tine n-aș fi știut niciodată că există oameni capabili ei singuri să facă viața să merite trăită.

99

Înainte era supărată, acum nu. Era și speriată, îngrozită, acum are o ciudată senzație că totul va fi bine. Se plictisește așteptând la coada pentru îmbarcare, să deschidă odată ușile și să-i lase să treacă! E zece și jumătate. Nouă și jumătate la Barcelona. Decide că e timpul. Formează numărul lui Albert.

— Bună dimineața, mamă. – Prima senzație: e liniștit. Nu are voce de om adormit. Nu l-a trezit. Tonul salutului părea vesel. Mă rog, nu foarte. Încrezător. Pozitiv. Da, așa, pozitiv. – Mamă, mă auzi?

— Da, scumpule, iartă-mă. Am avut un moment de neatenție. Ești bine? Cum ai dormit?

— Cu ochii închiși.

Glumița lui Sam dintotdeauna. Îi face plăcere s-o recunoască. Toți oamenii ajung să semene cu cine trebuie să semene, că le place sau nu.

— Mi-e dor să te văd, zice ea.

— Și mie. O zice ca adolescenții, parcă nu i-ar veni s-o facă.

— Trebuie să stăm mult de vorbă.

— Da.

— Și să ne îmbrățișăm.

— Nu-ncepe.

— Atunci gâdilat.

— Mamă. – Lungește ă-ul.

— Sam şi cu mine am hotărât că n-o să te duci weekendul ăsta la pescuit cu Fèlix. E bine?

— Aaa, n-o să mă duc? – Glas vesel. – Ce bine! Cum aţi făcut să-l convingeţi?

— Nu l-am convins. I-am comunicat. Văd că te bucuri.

— Detest pescuitul.

— Ştiu.

— Ştii? Nu ţi-am spus niciodată.

— Nu-i nevoie. Sunt lucruri pe care nu trebuie să mi le spui.

— Atunci rămân aici sau trebuie să mă duc la el acasă?

— Rămâi cu Sam.

— Ura! Mulţumesc, mamă.

Îi place vocea lui bucuroasă. E molipsitoare.

— Dacă nu-ţi place să pescuieşti, de ce nu-i spui?

— Nu ştiu. Nu mă-ndur. E încântat să-mi povestească tot felul de lucruri de când era de vârsta mea şi se ducea la pescuit. Pare atât de mulţumit!

— E clar că-n privinţa asta nu semeni cu el.

— E-adevărat. Nici în asta, nici în altceva, este, mamă? – Albert lungeşte silabele şi lasă să crească o tăcere în urma întrebării. De parcă i-ar da ei timp să găsească un răspuns.

Iar ea se întreabă dacă a auzit bine. A zis-o fără să se gândească sau şi-a cântărit de mult vorbele? Aştepta ocazia să-i dea drumul? Nu ştie ce să spună. Nu, nu e posibil ca Albert să insinueze că…

Băiatul insistă.

— Nu semăn cu Fèlix în nici o privinţă, este, mamă?

— Păi, nu. Sau da. Vreau să zic că-n unele semeni, în altele nu. Ca toţi copiii.

— Şi eu am ceva de vorbit cu tine, continuă Albert. Cu tine şi cu nimeni altcineva.

— Cum adică cu mine şi cu nimeni altcineva?

— Păi aşa. Să nu ştie nimeni.

— Aha. Poţi să-mi dai un indiciu despre ce?

— Am dat de nişte hârtii, ceva mai demult, în biroul lui Fèlix. Mă rog, nu hârtii. Un fel de dosar. De la un laborator de-ăla de analize clinice. Nu ştiu de

ce mi-au atras atenţia. Erau deasupra, n-am cotrobăit. Le-am citit şi nu le-am înţeles. Sau am înţeles ceva şi nu eram sigur dac-am înţeles. Ceva despre mine.

Reina se îndepărtează puţin de coada de îmbarcare. Îşi lasă valiza printre pasageri, ceea ce toată lumea spune că nu trebuie făcut într-un aeroport. Sunt discuţii ce nu pot fi duse cu oameni în jur.

— Ce-ai înţeles, Albert?

— Am înţeles că Sam nu e tatăl meu vitreg. Şi că Fèlix nu e tatăl meu.

— Şi la ce te-ai gândit?

— Păi, a fost ca o măciucă în moalele capului. La început. Nu ştiam dacă-mi place.

— La început. Adică după ce ai aflat?

— Da.

— Şi acum?

— Încă nu ştiu. Vreau să zic dacă-mi place sau nu.

— Clar. – Reina îşi astupă gura cu mâna, se forţează pentru prea mute lucruri deodată: să nu plângă, să nu strige, să nu râdă, să nu se lase purtată de emoţii necontrolate.

— Şi de ce nu mi-a spus nimeni nimic niciodată? – continuă Albert. – Era un secret?

— Da, dar asta nu-ţi pot explica prin telefon. Nici nu cred că-ţi pot explica doar eu, dacă vrei să clarifici lucrurile.

— Nu ştiu dacă vreau.

— Da.

— Poate mai târziu. Când o să mă simt mai bine.

— Foarte bine.

— Îl iubesc pe Fèlix.

— Bineînţeles.

— Şi pe Sam.

— Ştiu.

— Poate n-o să vreau să vorbesc despre asta niciodată.

— Cum vrei.

— Deocamdată aş vrea să continue totul ca până acum. Nu vreau să ştie nimeni că am citit hârtiile alea. Nu vreau să fie nimeni supărat sau trist.

— De acord.

— Promiți?

— Promit. Dar răspunde-mi la o întrebare. Doar la una.

— Dă-i drumul.

— Ce s-a întâmplat, vreau să zic ce-ai făcut, are vreo legătură cu hârtiile? Adică, aflând, te-ai deprimat, ai regretat, te-a afectat în vreun fel?

— Nu, mamă. Hârtiile n-au nici o vină. Și nici nu schimbă mare lucru.

— Atunci, Ester?

Poate n-ar fi trebuit să întrebe așa, deodată. Poate ar fi trebuit să aștepte să-l aibă în față, să-i vadă reacțiile. Sau poate mai bine așa, fără să-l vadă. Poate se simte mai apărat.

— Ce știi despre Ester? întreabă Albert, brusc în defensivă.

— Nimic, minte. Doar că poate ceva n-a mers cum voiai tu.

— Nu mai vreau să studiez cinema.

— Bun, despre asta mai vorbim. Nu trebuie să hotărăști acum. Când mi-oi spune tot, atunci…

— Mamă, despre asta n-o să pot să-ți spun niciodată. Nici ție, nici altcuiva. Te rog, nu-mi cere.

— Nu-ți cer.

— Mi-a făcut sufletul praf.

— Măi copile…

— Am făcut niște lucruri… A trebuit să fac… M-am agățat prostește de ea și… – O tăcere devastatoare și, imediat, o concluzie, și ea devastatoare: Ester Parra nu-i un om bun, mamă.

— Știu. – Și-n gândul ei: Ester Parra mai bine să se ferească de mine. În viața ei n-a făcut rău nimănui, dar îi e clar că pe femeia asta ar omorî-o, s-ar bucura s-o vadă agonizând, implorând, suspinând. – Vrei să-mi povestești, scumpule? Poate ți-ar face bine.

— Nu. Aș muri de rușine. Nu-mi cere să-ți povestesc.

— Bine.

— Îmi pare foarte rău.

— Nu. Mie îmi pare rău. N-am știut să te-ajut.

— O faci acum.

— Trebuia s-o fac înainte. Să evit să-ți facă rău.

— N-ai fi evitat, mamă. Dacă mi-ai fi cerut să n-o mai văd pe Ester, să nu mai accept tot ce-mi propunea sau mi-ai fi interzis să fac cursul, tot aș fi făcut-o. Nu mai sunt copil mic.

— Văd.

Coada de îmbarcare a început, în sfârșit, să se miște. Are noroc. O voce anunță la megafon că cei din grupul ei, rândurile 18-34, vor urca primii. Caută pașaportul în buzunarul din față al genții și încearcă să termine discuția:

— De acord, copile. Nu vreau să-mi povestești nimic. Am însă să-ți cer câteva lucruri.

— Ascult.

— În primul rând, vreau să comandați o pizza gigantică, de-aia care ne place la toți trei. De nu știu câte ore n-am pus nimic în gură și mor de foame. În al doilea rând, data viitoare când simți că niște lucruri sau un singur lucru sau un singur om te face să-ți vină să te-arunci în fața trenului, mă chemi și sărim amândoi, mereu e mai bine să ai companie când practici sporturi extreme, nu crezi? În al treilea rând, aș vrea să te convingi că toate astea vor trece, că la un moment dat ai trăit o experiență cumplită, care te-a făcut mai puternic și mai înțelept și că exact ăsta e scopul experiențelor care nu ne ucid și în același timp motivul pentru care merită să supraviețuim. Am lăsat la sfârșit rugămintea cea mai mare: fă-te ce vrei, pentru mine-i totuna dacă ești spărgător de bănci sau escaladezi vârfuri de opt mii de metri, dar indiferent ce faci cu viața ta, care e puțin și a mea, fă-n așa fel să mă-ngropi tu pe mine.

100

22A. Fereastră. Pune valiza în compartimentul de bagaje, se așază, își cuplează centura, mijește ochii. Prin ferestruică vede o turbină și, în spatele ei, un peisaj de gheață și zăpadă. O voce feminină amintește prin megafon că toate bagajele trebuie plasate în compartimentele de sus și că Tarom și un căpitan cu nume italian își cer scuze pentru întârziere și le urează un zbor plăcut până la Barcelona, unde speră să aterizeze la orele paisprezece și cincisprezece minute, ora locală, și unde temperatura este de treisprezece grade, iar cerul este senin.

Reina aruncă o ultimă privire pe ecranul mobilului. În inbox vede noul bilet de avion Barcelona-București pentru joi, o nouă rezervare pe numele ei la Hotelul Athénée și un mesaj de la Agnetta cerându-i „dovada plății biletului ei de dus, ca să-i vireze banii cât mai curând posibil“. Acum nu vrea să se gândească la asta.

Ce n-o să-i poată povesti Albert niciodată? O să ajungă să afle? E sigură că vrea? O fi ca la băiatul de pe chat care-și zicea FlyingCat? Femeia asta o face la fel cu toți tinereii pe care și-i alege? Oare ar găsi și alți oameni care ar dori s-o omoare? Sau care s-ar mulțumi cu o răzbunare civilizată, adică pe cale legală? Nu e același lucru niciodată, dar e mai practică.

Ar vrea să se relaxeze un pic în puținele minute până la plecarea avionului, dar nu știe cum. Nu știe cum să-și alunge gândurile, cum să se oprească. Sunt ani de când muncește prea mult, de când nu mai are timp pentru nimic. De când nu mai face lecții de pian cu Martina? Cum de nu știe încă să citească fluent în cheia fa și cum de-a rămas împotmolită în *Sonata lunii* de Beethoven? De când nu se mai duce la sală de două ori pe săptămână, nici măcar o dată? De când nu-și mai ia o după-masă liberă să se ducă la film sau să se plimbe pe plajă? E timpul schimbărilor. O să angajeze o secretară. Când s-o întoarce din a doua călătorie din România, își anulează toate proiectele pe termen nedefinit. Tocmai și-a câștigat o vacanță. Mai mult: o pauză. Ca universitarii americani care, la fiecare șapte ani, au un an sabatic. Tocmai și-a autoacordat primul an sabatic din viața ei. Cu vârful degetelor mângâie șnurul de mătase al mărțișorului de la reverul paltonului. Fluturele oferit ei de fata de la burgerie. Apoi pe celălalt, margareta aurită, sau poate crizantema, darul lui Ulf. Ambele șnururi sunt intacte, nedesfăcute. Poate ideea cu anul sabatic e prima mică dovadă a puterii supranaturale a acestor amulete. Triumful binelui asupra răului. Al vieții asupra morții. Tradițiile există dintr-un motiv. Generații întregi înaintea noastră – adeseori ne permitem insolența de a le ignora – au depozitat secole de înțelepciune.

Instinctiv, îi scrie Martinei un mesaj:

„Săptămâna viitoare putem relua lecțiile? De data asta, serios.“

Înainte de a închide WhatsApp-ul, trage cu ochiul la profilul lui Samuel.

În clipa asta scrie.

În sfârșit. Îi bubuie inima.

Și mai tare, când sosește mesajul:

„O să vorbim despre greșeli și cum le rezolvăm. Te așteptăm acasă, dornici să te vedem.“

Activează modul avion. Viața e oprită, în tăcere.

Turbinele mugesc, iar forța centrifugă o afundă în scaun. I-a plăcut totdeauna această primă senzație de zbor, când trenul de aterizare își încetează trepidația pe pistă. Dar azi îi place și mai mult.

Doar ce închide ochii și bărbatul cu barbă din scaunul vecin i se adresează supărat:

— Sunteți amabilă să nu mai cântați? Aș vrea să mă odihnesc.

Nu-și dăduse seama că încă purta înfipt în creier afurisitul de bolero.

Intermezzo
O SCRISOARE

Barcelona, 25 august 2007
Stimate părinte Antoni,

Știu că noi doi am avut divergențe în vremurile trecute (și mai puțin trecute) și amândoi am fost convinși de dreptatea noastră. Nu sunt un om ranchiunos și vreau, de câte ori pot, să fac ceea ce cred că e bine. De aceea vă scriu, după atâția ani, ca să vă trimit niște scrisori găsite mai demult printre hârtiile soțului meu, pe care, plină de curiozitate, le-am citit. Și am observat că numele dumneavoastră apare de mai multe ori.

Este vorba, cum dumneavoastră înșivă veți constata, de o nu foarte lungă corespondență între soțul meu, Josep Gené, și doamna Ilda Moreu care, din câte am înțeles, a fost o scriitoare cu un anumit prestigiu care a trăit niște ani la Conques. Cred că este de datoria dumneavoastră să hotărâți ce să faceți cu aceste documente și, indiferent ce decizie veți lua, va fi bine.

Nu vă îngrijorați că le cunosc conținutul. Nu de mult am aflat că sunt bolnavă și boala mea nu are leac. Nu peste mult timp, nimic din ce-mi amintesc nu va mai avea importanță. Mă voi îndepărta puțin câte puțin de lume, fără să mă mișc din loc. De aceea nu vreau să mai amân această datorie pe care o am, de când am găsit scrisorile, față de dumneavoastră. Ca și față de mine însămi: povestea cuprinsă în ele este de o natură atât de intimă și atât de dureroasă (dureroasă, mai ales pentru mine), că prefer să mă despart de ele și nu să le vâr în fundul unui sertar unde, poate, într-o bună zi, le-ar putea găsi Reina, fiica mea, care nu a știut niciodată nimic.

Sper că anii v-au ajutat, ca pe mine, să uitați dezacordurile din trecut. Și, de asemenea, că trecutul dumneavoastră vă lasă să trăiți împăcat. Cu afecțiune, a dumneavoastră

Cristina
Văduva lui Josep Gené

Mulțumiri

Pentru ceea ce ați citit, autoarea se simte îndatorată față de mai mulți oameni: Alicia Martos, fără de care Reina și Ulf n-ar fi fost ei înșiși; Joan Carles Mèlich, care mi-a făcut cunoscute fantasticele cuvinte ale lui Nietzsche despre adevăr; Lluís Malet, Esther Ballesteros, Sergi Subirà i Josep Maria Pruna, care mi-au deschis porțile spre lumea cascadorilor; Pili Gonzàlez-Agapito și cărțile ei, pentru informațiile despre măsline; Gemma Suñé și Joan Carles Codina, pentru argumentele date avocaților ficțiunii; Denisa Comănescu și Simona Kessler, pentru tumbele cu mine prin zăpada Bucureștiului; Jana Balacciu, pentru cuvintele potrivite pe care mi le-a dăruit; Francesc Gil-Lluc, fără de care acest roman ar fi fost mai slab (și mult mai *freaky*). Și, în sfârșit, față de toți cititorii și prietenii români care au petrecut cu mine ziua de mărțișor și față de toți cei pe care, oriunde v-ați afla, vă emoționează cărțile mele. Pentru că oferiți sens nu doar fiecărui roman, dar și actului însuși al scrierii de romane.

De asemenea, vreau să mulțumesc pentru entuziasmul și răbdarea lor editorilor mei Glòria Gasch, Anna Soldevila și Emili Rosales.

Cuprins

Preambul
I. Bestia din est
II. Cea mai neagră noapte
III. Stunt woman
Intermezzo
Mulţumiri